

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ பத்மாவதி ஸமேத ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த

தத்வ த்ரயம்

(அசித் ப்ரகரணம்)

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

வ்யாக்யானம்

(மூலம், எளிய தமிழ்நடை)

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

அவதாரிகை - தத்வத்ரயத்தில் தத்வத்ரயமாவது சித்தும், அசித்தும் ஈச்வரனும் என்று உத்தேசித்த க்ரமத்திலே, ப்ரதமம் சிச்சப்த வாச்யனான ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்களை ஸ்புடமாக அருளிச்செய்தார் கீழ்; அநந்தரம், அசித் வஸ்துவினுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்களை அதிஸ்புடமாக அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - தத்வத்ரயத்தில், “தத்வத்ரயம் என்பது சித், அசித் மற்றும் ஈச்வரன்” என்று தான் கருதிய விதத்தில், முதலில் “சித்” என்ற சொல்லால் கூறப்படும் ஆத்மாவின் தன்மைகள் மற்றும் இயல்புகளையும், அவற்றின் சிறப்புகளையும் தெளிவாக இதுவரை அருளிச்செய்தார். தொடர்ந்து, அசித் வஸ்துவின் தன்மை மற்றும் இயல்பின் சிறப்புகளை மிகவும் தெளிவாக அருளிச்செய்கிறார்.

77. அசித்து ஜ்ஞாந சூந்யமாய், விகாராஸ்பதமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - அதில் ப்ரதமத்திலே அசில்லக்ஷணத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - அதில் தொடக்கத்தில், அசித் வஸ்துக்களுடைய லக்ஷணத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அசித்து ஜ்ஞாந சூந்யமாய், விகாராஸ்பதமாயிருக்கும்) என்று. அசித்தாகிறது, சைதந்ய அநாதாரமான வஸ்துவினே. அதுதன்னை அருளிச்செய்கிறார், “ஜ்ஞாந சூந்யமாய்” என்று. அததைப் பற்றவினே ச்ருதி, போக்ய சப்தத்தாலே அசித்தைச் சொல்லிற்று. விகாராஸ்பதமாகையாவது, விகாரத்துக்கு இருப்பிடமாயிருக்கை. விகாரமாவது, அவஸ்தாந்தராபத்தி; அதாவது சித்ஸ்வரூபம் போலே ஸதைக ரூபமாயிரா தொழிகை.

விளக்கம் - “அசித் என்பது ஞானம் அற்றதாகவும், மாற்றத்தின் இருப்பிடமாகவும் உள்ளது” என்கிறார். அசித் என்பது சைதந்யம் அற்றதான அல்லது சைதந்யத்தால் கைவிடப்பட்ட வஸ்து அல்லவோ? இதனையே “ஜ்ஞாந சூந்யமாய் - ஞானம் அற்றதாக” என்கிறார். இதனை உணர்த்துவதற்காக அல்லவோ ச்ருதியானது “போக்யம்” என்ற சொல் மூலம் அசித்தைக் கூறியது? “விகார ஆஸ்பதம்” என்றால் “மாற்றத்திற்கு இருப்பிடம்” என்று பொருள். “விகாரம் - மாற்றம்” என்றால் வேறு ஒரு நிலையை அடைதல் ஆகும். அதாவது, சித் வஸ்துவின் தன்மைகள் போன்று ஒரேவிதமாக இல்லாத தன்மை கொண்டதாகும்.

78. இது, சுத்தஸத்வமென்றும், மிச்ரஸத்வமென்றும், ஸத்வசூந்யமென்றும் த்ரிவிதம்.

அவதாரிகை - இப்படி இதினுடைய லக்ஷணத்தை அருளிச்செய்த வநந்தரம், இவ்வசித் தத்வந்தான் ஸத்வைகாதாரமாயும், ஸத்வாதி குண த்ரயாதாரமாயும், ஸத்வாதி குண சூந்யமாயும், மூன்று வகைப்பட்டிக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதம் அசித் வஸ்துவின் தன்மையை அருளிச்செய்த பின்னர், இந்த அசித் வஸ்துவானது “ஸத்வ குணத்தை மட்டுமே ஆதாரமாகக் கொண்டது, ஸத்வம் முதலான மூன்று குணங்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டது, ஸத்வம் முதலான மூன்று குணங்களும் இல்லாமல் உள்ளது”, என்பதாக மூன்றுவிதமாக உள்ளதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இது, சுத்தஸத்வமென்றும், மிச்ரஸத்வமென்றும், ஸத்வசூந்யமென்றும் த்ரிவிதம்) என்று.

விளக்கம் - அசித் வஸ்துவானது, “ஸத்வகுணம் மட்டுமே கொண்டது, மூன்று குணங்களுடைய கலவையாக உள்ளது, ஸத்வம் போன்ற குணங்கள் இன்றி உள்ளது” என மூன்றுவிதம் ஆகும்.

79. இதில் சுத்தஸத்வமாவது ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் கலசாதே கேவல ஸத்வமாய், நித்யமாய், ஜ்ஞாநாநந்த ஜநகமாய், கர்மத்தாலன்றிக்கே கேவல பகவதிச்சையாலே விமாந கோபுர மண்டப ப்ராஸாதாதி ரூபேண பரிணமிக்கக் கடவதாய், நிரவதிக தேஜோ ரூபமாய், நித்யமுத்தராலும் ஈச்வரனாலும் பரிச்சேதிக்க அரிதாய், அத்யத்புதமாயிருப்பதொன்று.

அவதாரிகை - உத்தேசித்த க்ரமத்திலே அசித் த்ரயத்தினுடையவும் ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்களை ப்ரதிபாதிப்பதாக நினைத்து ப்ரதமம் சுத்தஸத்வத்தின் படியை அருளிச்செய்கிறார் (இதில் சுத்தஸத்வமாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - தான் கருதிய முறையில், அசித் வஸ்துக்களுடைய தன்மைகள் மற்றும் இயல்புகளின் சிறப்புகளை வெளிப்படுத்த எண்ணியவராக, முதலில் சுத்தஸத்வத்தின் தன்மையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - சுத்தஸத்வமென்றது குணாந்தரம் கலசாத ஸத்வகுணத்தையுடையதென்ற படி. அதை அருளிச்செய்கிறார் (ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் கலசாதே கேவல ஸத்வமாய்) என்று. “ஷுயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே”, “தமஸஸ்து பாரே”, “தமஸஸ் பரஸ்தாத்”, “பஞ்ச சக்திமயே திவ்யே சுத்தஸத்வே ஸுகாகரே” என்று ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளிலே இப்படி சொல்லாநின்றதிதே.

விளக்கம் - சுத்தஸத்வம் என்பது மற்ற இரண்டு குணங்களான ராஜஸம் மற்றும் தாமஸம் கலக்காத, ஸத்வகுணத்தை மட்டுமே கொண்டது என்று பொருள். இதனை “ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் கலசாதே கேவல ஸத்வமாய்” என்று அருளிச்செய்கிறார். யஜுஷி - ஷுயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே - ராஜஸம் கலந்த இந்த லோகங்களைக் காட்டிலும் மேலே உள்ள பரமபதத்தில் - என்றும், புருஷஸூக்தம் - தமஸஸ்து பாரே - தமோ குணம் நிறைந்த இந்த லோகத்திற்கு அப்பால் - என்றும், தைத். (2-11) - பஞ்ச சக்திமயே திவ்யே சுத்தஸத்வே ஸுகாகரே - ஐந்து சக்திகளைத் தனது இயல்பாகக் கொண்டதும், சுகத்திற்கு இருப்பிடமாக உள்ளதும், தெய்வீகமானதும், சுத்தஸத்வமாக உள்ளதும் ஆகிய பரமபதம் - என்றும் ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதிகள் கூறியது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (நித்யமாய்) அதாவது, அநாதி நிதநமாயிருக்கை. “ததக்ஷரே பரமே வ்யோமந்”, “காலாதீதமநாத்யந்தமப்ராக்ருதமசஞ்சலம், ப்ராப்யமர்ச்சி: பதாத் ஸத்பிர்மயி ஸம்ந்யஸ்தமாநஸை:”, “யத் தத் புராணமாகாசம் ஸர்வஸ்மாத் பரமம் த்ருவம், யத் பதம் ப்ராப்ய தத்வஜ்ஞா முச்யந்தே ஸர்வ கில்பிஷை:” என்று இதினுடைய நித்யத்வமும் ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளிலே சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - அதாவது தொடக்கமும் முடிவும் அற்றதாக, எப்போதுமே உள்ளதாக இருத்தல். தைத். (2-12) - தத் அக்ஷரே பரமே வ்யோமந் - அந்த வஸ்துவானது அழிவற்ற பரமபதத்தில் உள்ளது - என்றும், காலாதீதம் அநாத்யந்தம் அப்ராக்ருதமசஞ்சலம், ப்ராப்யம் அர்ச்சி: பதாத் ஸத்பிர்மயி ஸம்ந்யஸ்தமாநஸை: - எந்த ஒரு பரமபதமானது அனைத்து காலங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டதாகவும், தொடக்கம் மற்றும் முடிவு அற்றதாகவும், என்னிடம் அசையாத மனதைச் செலுத்தியவர்களால் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக அடையப்படுவதாகவும் உள்ளதோ - என்றும், யத் தத் புராணமாகாசம் ஸர்வஸ்மாத் பரமம் த்ருவம், யத் பதம் ப்ராப்ய தத்வஜ்ஞா முச்யந்தே ஸர்வ கில்பிஷை: - எந்த ஒரு பரமபதமானது மிகவும் புராணமாகவும், பரமாகாசம் என்று கூறப்படுவதாகவும், அனைத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததாகவும், நித்யமாகவும் உள்ளதோ, எதனை அடைந்த தத்வ ஞானிகள் தங்கள் பாபங்கள் அனைத்தையும் விடுகிறார்களோ - என்றும் உள்ள ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதிகளால் இதன் நித்யமாக உள்ள தன்மை கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (ஜ்ஞாநாநந்த ஜநகமாய்) சுத்த ஸத்வமாகையாலே ஜ்ஞாநாநந்த ஜநகமாயிருக்குமிறே. ஸத்வம் ஜ்ஞாந ஸுகாவஹமாயிறே இருப்பது; ஆகையிறே “சுத்த ஸத்வே” என்ற அநந்தரத்திலே, “ஸுகாகரே” என்றது.

விளக்கம் - (ஜ்ஞாந ஆநந்த ஜநகமாய்) - சுத்தஸத்வமாக உள்ளதால் ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் ஆகியவற்றின் பிறப்பிடமாக இருப்பதாகும். ஸத்வ குணமானது ஞானம் மற்றும் ஆனந்தத்தின் இருப்பிடமாக உள்ளதால் அல்லவோ வேதமானது, “சுத்த ஸத்வே” என்ற கூறியதைத் தொடர்ந்து, “ஸுக ஆகரே” என்று கூறியது?

வ்யாக்யானம் - (கர்மத்தாலன்றிக்கே கேவல பகவதிச்சையாலே விமாந கோபுர மண்டப ப்ராஸாதாதி ரூபேண பரிணமிக்கக் கடவதாய்) அதாவது சேதநன் கர்மாநுகுணமாக இச்சிக்க, அந்த இச்சாநுகுணமாக பகவத் ஸங்கல்பத்தாலே சதுர்விம்சதி தத்வமாய்க் கொண்டு பரிணமித்து, சேதநர்க்கு போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாநங்களாகிற ப்ரக்ருதி தத்வம் போலன்றிக்கே, ஸ்வபோகார்த்தமாக உண்டான பகவதிச்சையாலே விமாந கோபுராதி ரூபேண பரிணமியா நிற்குமென்கை. “தேவாநாம் பூரயோத்யா தஸ்யாம் ஹிரண்மய கோச: | யோ வை தாம் ப்ரஹ்மணோ வேத அம்ருதேநாவ்ருதாம் புரீம்”, “அபராஜிதா பூர்ப்ரஹ்மண:”, “ப்ரஜாபதேஸ் ஸபாம் வேச்மப்ரபத்யே” என்று ச்ருதியிலேயும் ஸங்க்ரஹேண நித்யவியூதியிலுண்டான திவ்ய நகர திவ்யாயதநாதிகள் சொல்லப்பட்டது. இதுதன்னை பாஷ்யகாரர் ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்தில், “திவ்யாவரண சத ஸஹஸ்ராவ்ருதே, திவ்ய கல்பகதரூப சோபிதே, திவ்யோத்யாந சதஸஹஸ்ர கோடி பிராவ்ருதே அதிப்ரமானே, திவ்யாயதநே கஸ்மிம்ச்சித் விசித்ர திவ்ய ரத்நமய திவ்யாஸ்தாந மண்டபே” என்று தொடங்கி விஸ்தரேண அருளிச்செய்தாரிநே.

விளக்கம் - (கர்மத்தால் அன்றிக்கே கேவல பகவத் இச்சையாலே விமாந கோபுர மண்டப ப்ராஸாதாதி ரூபேண பரிணமிக்கக் கடவதாய்) - சேதநன் தனது கர்மங்களுக்கு ஏற்றபடி விருப்பங்கள் கொள்கிறான்; அந்த விருப்பங்களுக்கு ஏற்ப ப்ரக்ருதியானது, பகவானின் ஸங்கல்பத்தால், இருபத்து நான்கு தத்வங்களாக விரிவடைந்து, சேதநர்களுக்கு “இனிமையாகவும், இன்பத்தை அனுபவிக்க உதவும் கருவியாகவும், இன்பம் அனுபவிக்கவல்ல இடமாகவும்” உள்ளது. இத்தகைய ப்ரக்ருதி போன்று அல்லாமல், பகவானுடைய இன்ப அனுபவத்திற்காக ஏற்பட்டதான, அவனுடைய விருப்பத்தால் விமானம், கோபுரம் முதலான வடிவங்களில் வெளிப்பட்டு நிற்பதான சுத்தஸத்வம் என்று கருத்து. தேவாநாம் பூரயோத்யா தஸ்யாம் ஹிரண்மய கோச: | யோ வை தாம் ப்ரஹ்மணோ வேத அம்ருதேநாவ்ருதாம் புரீம் - தேவர்களுடைய அந்த நகரமானது அயோத்தி என்று பெயர் கொண்டதாக உள்ளது; அங்கு ஸ்வர்ணமயமாக உள்ள நிதி உள்ளது; எந்த ஒருவன் ப்ரஹ்மத்தின் அமிர்த்தத்தால் சூழப்பட்ட அந்த நகரத்தை அறிகிறானோ - என்றும், அபராஜிதா பூர்ப்ரஹ்மண: - அந்த நகரமானது யாராலும் வெல்லப்பட இயலாதது - என்றும், சாந். (8-14-1) - ப்ரஜாபதேஸ் ஸபாம் வேச்மப்ரபத்யே - அந்த உபாஸகன் ஸபையின் உள்ளே புகுகிறான் - என்றும் உள்ள பல ச்ருதி வாக்கியங்களால், நித்யவியூதியில் காணப்படும் திவ்யமான நகரம் மற்றும் திவ்யமான

இடங்கள் குறித்து சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டது. இதனை பாஷ்யகாரர் தனது ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யத்தில் – திவ்ய ஆவரண சத ஸஹஸ்ராவ்ருதே, திவ்ய கல்பகதரூப சோபிதே, திவ்ய உத்யாந சதஸஹஸ்ர கோடி பிராவ்ருதே அதிப்ரமானே, திவ்யாயதநே கஸ்மிம்ச்சித் விசித்ர திவ்ய ரத்நமய திவ்ய ஆஸ்தாந மண்டபே – திவ்யமான நூறாயிரம் மதிள்களால் சூழப்பட்டும், திவ்யமான கற்பகமரம் கொண்டும், திவ்யமான நூறாயிரம் கோடி நந்தவனங்கள் உள்ளதாகவும், அளவிடப்பட இயலாதபடியும் உள்ள திவ்யமான இடத்தில், விசித்ரமான திவ்ய இரத்தினமயமான உள்ள திருமாமனி மண்டபத்தில் - என்று தொடங்கி விரிவாக அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (நிரவதிக தேஜோ ரூபமாய்) அதாவது, அக்நி ஆதித்யாதி தேஜ பதார்த்தங்களையும் கத்யோத்கல்பமாக்கும்படி அளவிறந்த தேஜஸே வடிவாயிருக்கை. “ந தத்ர ஸூர்யோ பாதி ந சந்த்ரதாரகம் நேமா வித்யுதோ பாந்தி குதோயமக்நி:”, “அத்யர்காநலதீப்தம் தத் ஸ்தாநம் விஷ்ணோ மஹாத்மந: ஸ்வயைவ ப்ரபயா ராஜந் துஷ்ப்ரேஷ்டம் தேவ தாநவை:” என்னக்கடவதிறே. “சுடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைய சோதி”, “கழிப்பட்டோடும் சுடர்ச்சோதி வெள்ளம்”, “விளங்குஞ் சுடர்ச்சோதி” என்று ஆழ்வாரும் இதினுடைய நிரவதிக தேஜோ ரூபத்வத்தைப் பலவிடங்களிலும் அருளிச் செய்தாரிறே.

விளக்கம் - (நிரவதிக தேஜோ ரூபமாய்) - அதாவது அக்னி, ஆதித்யன் போன்றதான ஒளியுடன் கூடிய வஸ்துக்களைக் கூட மின்மினிப் பூச்சிகளுக்கு நிகராக மாற்றும்படியாக, அளவற்ற ஒளி வடிவாக இருத்தல், கட உபநிஷத் – ந தத்ர ஸூர்யோ பாதி ந சந்த்ரதாரகம் நேமா வித்யுதோ பாந்தி குதோயமக்நி: - ப்ரஹ்மத்திடம் ஆதித்யன் ப்ரகாசிப்பதில்லை, சந்த்ரனும் தாரகைகளும் ப்ராசிப்பதில்லை, மின்னலும் அக்னியும் ப்ரகாசிப்பதில்லை - என்றும், மஹாபாரதம் – அத்யர்காநலதீப்தம் தத் ஸ்தாநம் விஷ்ணோ மஹாத்மந: ஸ்வயைவ ப்ரபயா ராஜந் துஷ்ப்ரேஷ்டம் தேவ தாநவை: - சூரியன், சந்திரன் மற்றும் அக்னி ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் கோடி ஆதித்யனைப் போன்று ஒளியுடன் கூடிய மஹாவிஷ்ணுவின் பரமபதம் எனக் கொண்டாடப்படும் இடமானது, தனது தேஜஸ்ஸால், தேவர்கள் மற்றும் அஸூரர்களால் காணப்பட இயலாதபடி உள்ளது - என்றும் கூறப்பட்டது அல்லவோ? திருவாய்மொழி (3-10-5) – சுடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைய சோதி – என்றும், திருவாய்மொழி (8-10-5) - கழிப்பட்டோடும் சுடர்ச்சோதி வெள்ளம் –

என்றும், திருவாய்மொழி (6-4-6) – விளங்குஞ் சுடர்ச்சோதி – என்றும் பலவிதமாக, நம்மாழ்வாரும் பரமபதத்தினுடைய எல்லையற்ற தேஜஸ் ரூபத்தைப் பல இடங்களில் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (நித்யமுத்தராலும் ஈச்வரனாலும் பரிச்சேதிக்க அரிதாய்) அதாவது இதினுடைய பரிமாணதிகள் ஒருவராலுமளவிட வொண்ணாதபடியிருக்குமாயிற்று. “தேஷாமபி இயத் பரிமாணம் இயதைச்வர்யம், ஈத்ருச ஸ்வபாவம் இதி பரிச்சேத்தும் அயோக்யே” என்று நித்யரால் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதென்று ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்திலே பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தவிது முத்தருக்குமொக்குமிறே. ஈச்வர ஜ்ஞாந்ததோபாதி இவர்களுடைய ஜ்நாந்ததுக்கும் ஸர்வதர்சித்வமுண்டாகையாலே; அவனால் பரிச்சேதிக்கலாமாகில், இவர்களாலும் பரிச்சேதிக்கலாமிறே; ஆகையால் அவனுக்குமரிது என்கை. ஆனால் இவர்களுடைய ஸர்வஜ்ஞதைக்குக் கொத்தை வாராதோ? என்னில், வாராது; ஸர்வஜ்ஞதையாவது ஸர்வத்தையுமுள்ளபடியறிகையிறே. பரிச்சேத்யமாகில் பரிச்சேதித்தறிகையும், அபரிச்சேத்யமாகில் அப்படியறிகையிறே உள்ளது. ஸீமையில்லாததொன்றுக்கு ஸீமையறியாமை ஸர்வஜ்ஞதைக்கு அநுகுணமென்னுமிடம் “தேவி த்வத் மஹிம் அவதி: ந ஹரிணா ந அபி த்வயா ஜ்ஞாயதே | யத்யபி ஏவம் அத அபி ந ஏவ யுவயோ: ஸர்வஜ்ஞதா ஹீயதே | யத் ந அஸ்தி ஏவ தத் அஜ்ஞதாம் அநுகுணாம் ஸர்வஜ்ஞதா: விது: | வ்யோம அம்போஜம் இதந்தயா கில விதந் ப்ராந்த: அயம் இதி உச்ச்யதே” என்று ஸ்ரீஸ்தவத்திலே ஆழ்வானருளிச்செய்தார். இங்ஙனன்றாகில், “தனக்குந் தன் தன்மையறிவரியான்” என்கிறவிதுவும் ஸர்வஜ்ஞதையோடு விரோதிக்கும். ஆகையால், நித்ய முத்த ஈச்வரர்களால் அபரிச்சேத்யமென்றவிதில் குறையில்லை. இத்தால் இதினுடைய வைபவம் சொன்னபடி. (அத்யத்புதமாயிருப்பதொன்று) அத்யத்புதத்வமாவது அநுகுணம் அபூர்வ ஆச்சர்யாவஹத்வம். “அந்தாச்சர்யாநந்த மஹா விபவ” என்றாரிறே பாஷ்யகாரர். ஆக சுத்தஸத்வமாவது இப்படியிருப்ப தொன்றென்றதாயிற்று.

விளக்கம் - (நித்யமுத்தராலும் ஈச்வரனாலும் பரிச்சேதிக்க அரிதாய்) - இதனுடைய அளவானது யாராலும் அளந்து உரைக்கை இயலாதபடியாக உள்ளது. ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யத்தில் - தேஷாமபி இயத் பரிமாணம் இயதைச்வர்யம், ஈத்ருச ஸ்வபாவம் இதி பரிச்சேத்தும் அயோக்யே - நித்யஸூரிகளால் கூட இத்தகைய அளவு கொண்டது, இத்தகைய ஐச்வர்யம் கொண்டது, இப்படிப்பட்ட இயல்பு கொண்டது என உரைக்க

இயலாது - என்று நித்யஸூரிகளாலும் அளவிட்டுக் கூறமுடியாத நிலையை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார்; இது முக்தர்களுக்கும் பொருந்தும். ஸர்வேச்வரனுடைய ஞானத்தைப் போன்றே இவர்களுடைய ஞானத்திற்கும், “அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் காணலாம்” என்பதான தன்மை உள்ளது; ஆகவே அவனால் தனது பரமபதத்தை அளவிட்டுக் கூற இயலும் என்றால், இவர்களுக்கும் இயலும்; எனவே அவனாலும் இயலாது என்று கருத்து. ஆனால் இவ்விதம் கொண்டால், “அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் அறியக்கூடிய ஞானம்” என்பதற்கு இழுக்கு ஏற்படாதோ?”, என்று கேட்கலாம்; ஏற்படாது. அனைத்தையும் அறிதல் என்றால், “அனைத்தையும் உள்ளது உள்ளபடி அறிதல் என்பதாகும். அதாவது ஒன்றை அளவிட்டு அறிய இயலும் என்றால், அதனை அளவிட்டு அறிய இயலும்; ஒன்றை அளவிட்டு அறிய இயலாது என்றால், அவ்விதம் அறிய இயலாது என்றும் அறிதல்”, என்பதாகும். எல்லையற்ற ஒரு வஸ்துவின் எல்லையை அறிய இயலாது என்று அறிதலே அனைத்தையும் அறிந்த நிலை ஆகும்; இதனை ஸ்ரீஸ்தவம் (8) – தேவி த்வத் மஹிம் அவதி: ந ஹரிணா ந அபி த்வயா ஜ்ஞாயதே | யத்யபி ஏவம் அத அபி ந ஏவ யுவயோ: ஸர்வஜ்ஞதா ஹீயதே | யத் ந அஸ்தி ஏவ தத் அஜ்ஞதாம் அநுகுணாம் ஸர்வஜ்ஞதா: விது: | வ்யோம அம்போஜம் இதந்தயா கில விதந் ப்ராந்த: அயம் இதி உச்யதே - ஹே! ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரே! உன்னுடைய மேன்மையின் எல்லையானது ஸ்ரீரங்கநாதனாலும் அறியப்படுவதில்லை. உன்னாலும் உனது மேன்மை என்பது எத்தன்மையது என்று அறியப்படுவதில்லை. இப்படி இருந்தாலும் நீங்கள் இருவரும் அனைத்தையும் அறியும் தன்மையில் எந்தவிதமான குறையும் இல்லாமல் உள்ளீர்கள். இதன் காரணம், எந்த ஒரு பொருளானது இல்லவே இல்லை என்பதை உணர்ந்து, அதனை அறிந்து கொள்ள முயலாமல் இருப்பதையே அனைத்தும் அறிந்த தன்மையாகச் சான்றோர்கள் அறிகிறார்கள். ஆகாயத்தாமரை, முயல்கொம்பு ஆகியவற்றை உள்ளதாக அறிபவன் பைத்தியக்காரன் என்றே உலகத்தினரால் கூறப்படுகிறான் - என்பதாக கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ? இதனை ஏற்கவில்லை என்றால், திருவாய்மொழி (8-4-6) - தனக்குந் தன் தன்மையறிவரியான் - என்ற ஆழ்வார் வாக்கானது, “அனைத்தும் அறிபவன்” என்ற தன்மையையுடன விரோதிக்கும். எனவே நித்யர்கள் மற்றும் முக்தர்களால் அளவிட்டு உரைக்க இயலாது என்று உரைப்பது தவறில்லை இதன் மூலம் சுத்தஸத்வத்தின் வைபவம் கூறப்பட்டது. (அத்யத்புதமாயிருப்பதொன்று) - “அத்யத்புதம்” என்றால், எப்போதும், ஒவ்வொரு நொடியிலும், புதிதாகத் தோன்றியபடி உள்ளதால், வியப்பை ஏற்படுத்தும் தன்மையாகும். கத்யத்தில் - அநந்தாச்சர்யாநந்த மஹா விபவ - எல்லையற்ற வியப்புப் பெருமையும்

கொண்ட - என்று பாஷ்யகாரரும் உரைத்தார் அல்லவோ? எனவே சுத்தஸத்வம் என்பது இப்படியாக உள்ள ஒன்றாகும்.

80. இத்தைச் சிலர் ஜடமென்றார்கள், சிலர் அஜடமென்றார்கள்.

வ்யாக்யானம் - (இத்தைச் சிலர் ஜடமென்றார்கள், சிலர் அஜடமென்றார்கள்) அதாவது, இந்த சுத்தஸத்வம் தன்னை இந்த தர்சநஸ்தர் தங்களிலே சிலர் ஜடமென்று சொன்னார்கள். அங்ஙனன்றிக்கே சிலர் அஜடமென்று சொன்னார்கள் என்கை. “இஹ ஜடாமாதிமாம் கேசிதாஹு:” என்றிறே அபியுக்தரும் சொல்லிற்று.

விளக்கம் - இத்தகைய சுத்த ஸத்வத்தை, ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்சனத்தை ஏற்கும் சிலர் “ஜடம்” என்றார்கள். அவ்விதம் அல்லாமல் ஒரு சிலர் “அஜடம்” என்றனர். தத்வமுத்தகலாபத்தில் - இஹ ஜடாமாதிமாம் கேசிதாஹு: - முதலாவதாக சுத்தஸத்வத்தை ஜடம் என்று சிலர் கூறுகிறார்கள் - என்று வேதாந்த தேசிகன் உரைத்தார்.

81. அஜடமானபோது, நித்யர்க்கும் முக்தர்க்கும் ஈச்வரனுக்கும் ஜ்ஞாநத்தையொழியவும் தோற்றும்.

அவதாரிகை - ஜடமாகையாவது, ஸ்வயம்ப்ரகாசமன்றிக்கேயிருக்கை; அஜடமாகையாவது, ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்கை; அதை அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் -ஜடம் என்றால் தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளாமை; அஜடம் என்றால் தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்தக் கொள்ளுதல் ஆகும். இதனை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அஜடமானபோது, நித்யர்க்கும் முக்தர்க்கும் ஈச்வரனுக்கும் ஜ்ஞாநத்தையொழியவும் தோற்றும்) என்று. அஜடமானபோது என்றது, ஜடமென்றும் ஒரு பசுஷம் சொல்லுகையாலே அப்படியன்றிக்கே இப்படியானபோது என்றபடி. அந்த பசுஷத்தை விட்டு இத்தை உபபாதிக்கையாலே, இவர் தமக்கு இதுவே திருவுள்ளமென்று

தோற்றாநின்றதிநே. ஜ்ஞானத்தையொழியவும் தோற்றுமென்றது, ஜ்ஞானத்தாலே தன்னையறிய வேண்டாதபடி, தானே ப்ரகாசிக்கும் என்றபடி.

விளக்கம் - “அஜடமானபோது” என்றால், “இதனை ஒரு சிலர் ஜடம் என்று கூறுவதால், அவ்விதம் அல்லாமல் அஜடம் என்று உள்ளபோது” என்று பொருள். அந்த வாதத்தை விடுத்து, இதனை அருளிச்செய்வதால், இதுவே இவருடைய திருவுள்ளத்திற்கு ஏற்புடையதாகிறது என்பது வெளிப்படுகிறது. (ஜ்ஞானத்தையொழியவும் தோற்றும்) – வேறு ஒரு ஞானத்தால் அறிய வேண்டாதபடி, தானே தன்னை வெளிப்படுத்தவல்லது என்று பொருள்.

82. ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தோற்றாது.

அவதாரிகை - இப்படி ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்குமாகில ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஜ்ஞான வேத்யமாக வேண்டாதே, தானே தோற்ற வேண்டாவோ? என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - “இவ்விதம் தானே வெளிப்படுதல் என்பதாக இருந்தால், சுத்தஸத்வமானது இந்த லோகத்தில் உள்ளவர்களுக்கு ஞானத்தால் அறிதல் என்பது இன்றி, தானாகவே வெளிப்பட வேண்டாமோ?”, என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தோற்றாது) என்று. இதுதான் அபியுக்தராலே விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது எங்ஙனே? என்னில், த்ரிவித அசேதனங்க ளென்றெடுத்தவற்றில், ப்ரக்ருதியும் காலமும் ஜடங்கள்; சுத்தஸத்வமான த்ரவ்யத்தையும் ஜடமென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். ஜடத்வமாவது ஸ்வயம்ப்ரகாசமன்றிக்கேயிருக்கை. பகவச் சாஸ்த்ராத்ரி பராமர்சம் பண்ணினவர்கள், ஞானாத்மகத்வம் சாஸ்த்ர ஸித்தமாகையாலே சுத்தஸத்வ த்ரயத்தை ஸ்வயம்ப்ரகாசமென்பார்கள். இப்படி ஸ்வயம்ப்ரகாசமாகில் ஸம்ஸாரிகளுக்கு சாஸ்த்ர வேத்யமாக வேண்டாதே, தானே தோன்ற வேண்டாவோவென்னில் ஸர்வாத்மாக்களுடையவும் ஸ்வரூபமும் தர்மபூதஞானமும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்க, ஸ்வரூபம் தனக்கே ஸ்வயம்ப்ரகாசமாய் வேறெல்லார்க்கும் ஞானாந்தர வேத்யமானாற் போலவும், தர்மபூதஞானம்

ஸ்வாச்ரயத்துக்கே ஸ்வயம்ப்ரகாசமாய் இதரர்க்கு ஸ்வயம்ப்ரகாசம் அல்லாதாப்போலவும் இதுவும் நியதவிஷயமாக ஸ்வயம்ப்ரகாசமானால் விரோதமில்லை. “யோ வேத்தி யுகபத் ஸர்வம் ப்ரத்யசேஷண ஸதா ஸ்வத: | தம் ப்ரணம்ய ஹரிம் சாஸ்த்ரம் ந்யாய தத்வம் ப்ரச்சக்ஷமஹே” என்கிறபடியே, தர்மபூதஞானத்தாலே ஸர்வத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரித்துக் கொண்டிருக்கிற ஈச்வரனுக்கு, சுத்தஸத்வ த்ரயம் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்கிறபடி எங்ஙனையென்னில், இவனுடைய தர்மபூதஞானம், திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கிறாப்போலே, இதுவும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்கலாம். இப்படி நித்யருக்கும் துல்யம். விஷய ப்ரகாச காலத்திலே தர்மபூதஞானம் ஸ்வாச்ரயத்துக்கே ஸ்வயம்ப்ரகாசமானாற்போலே, முக்தருக்கும் அவ்வவஸ்தையிலே இதுவும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமானால் விரோதமில்லை. தர்மபூதஞானத்தினுடைய ஸ்வாத்ம ப்ரகாசன சக்தியானது விஷய ப்ரகாசமில்லாத காலத்தில் கர்மவிசேஷங்களாலே ப்ரதிபத்தையானாப்போலே, சுத்தஸத்வத்தினுடைய ஸ்வாத்ம ப்ரகாசன சக்தியும் பத்ததசையில் ப்ரதிபத்தையாகையாலே, சுத்தஸத்வம் பத்தருக்கு ப்ரகாசியாதொழிகிறது. “தியஸ் ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம் முக்தௌ ஸ்வாபாவிகம் யதா | பத்தே கதாசித் ஸம்ருத்தம் ததா அத்ராபி நியம்யதே”; இவ்வளவு அவஸ்தாந்தராபத்தி, விகாரி த்ரவ்யத்துக்கு விருத்தமன்று. ஆகையாலே ப்ரமாண ப்ரதிபந்நார்த்தத்துக்கு யுக்தி விரோதம் சொல்ல வழியில்லை - என்றிப்படி ரஹஸ்ய த்ரய ஸாரத்திலே ப்ரதிபாதிக்கையாலே.

விளக்கம் - இந்தக் கருத்தானது வேதாந்ததேசிகனால் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் விளக்கமாக உரைக்கப்பட்டது; எப்படி? மூன்று வகையான அசேதங்களில் ப்ரக்ருதியும், காலமும் ஜடப்பொருள்கள் ஆகும். ஒரு சிலர் சுத்தஸத்வத்தையும் ஜடப்பொருள் என்று கூறுவதுண்டு; ஜடப்பொருள் என்றால் தன்னைத்தானே வெளிப்படுத்த இயலாத பொருள் ஆகும். பாஞ்சராத்ரம் முதலான ஆகமங்களை ஆராய்ந்து கற்றவர்கள், சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டபடி, சுத்தஸத்வம் என்பது ஞானம் பொருந்தியதாக உள்ளதால், ஜடம் அல்ல; தானாகவே வெளிப்படக்கூடியது என்பார்கள். இவ்விதம் (சுத்தஸத்வம்) தானாகவே வெளிப்படும் திறன் உள்ளது என்றால், சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் அறியப்படவேண்டிய அவசியம் இல்லாதது என்றால், அது ஏன் ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்களுக்குப் புலப்படாமல் உள்ளது? இதற்கான விடை கூறுவோம். ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமான ஞானமும், அதன் தர்மபூதஞானமும் தானாகவே வெளிப்படக்கூடியவை ஆகும். இதில் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்பது அந்த ஆத்மாவிற்ரு மட்டுமே வெளிப்படும், மற்றவர்களுக்கு

அவரவர்களின் தர்மபூதஞானம் வழியாகவே மற்ற ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் புலப்படும். ஆனால் தர்மபூதஞானம் என்பது அந்த ஆத்மாவிற்கு மட்டுமே புலப்படும், மற்றவர்களுக்கு அல்ல. இது போன்று, சுத்தஸத்வம் என்பது ஈச்வரன், நித்யர் மற்றும் முக்தர் ஆகியோருக்கு மட்டுமே தானாகவே வெளிப்படும்; மற்றவர்களுக்கு அல்ல. ஆக இந்தக் கருத்துக்களில் எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை. ந்யாய தத்வத்தின் மங்கள ச்லோகம் - யோ வேத்தி யுகபத் ஸர்வம் ப்ரத்யசேஷண ஸதா ஸ்வத: | தம் ப்ரணம்ய ஹரிம் சாஸ்த்ரம் ந்யாய தத்வம் ப்ரசக்ஷமஹே - எந்த ஒரு ஸர்வேச்வரன் அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் தனது ஸ்வபாவம் காரணமாக அறிகிறானோ, அப்படிப்பட்ட ஹரியை வணங்கிவிட்டு ந்யாயதத்வம் என்ற இந்த சாஸ்த்ரத்தைக் கூறுகிறோம் - என்றது. இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம். சுத்தஸத்வமானது ஸர்வேச்வரனின் தர்மபூதஞானத்தாலேயே அவனுக்குப் புலப்படுகிறது; இப்படி உள்ளபோது, அவனுக்கு சுத்தஸத்வம் தானாகவே புலப்படுவதாகக் கூறுவது எப்படி? விடை அளிப்போம்; ஸர்வேச்வரனின் தர்மபூதஞானம் என்பது அவனது திவ்யமான ஸ்வரூபம் உட்பட அனைத்தையும் புலப்பட வைக்கிறது என்று கூறினோம்; ஆயினும் அவனது ஸ்வரூபம் தானாகவே வெளிப்படவல்லது என்று கூறவில்லையா? இது போன்று அவனுக்கு சுத்தஸத்வமும், தர்மபூதஞானம் வழியே வெளிப்பட்டாலும், தானாகவே வெளிப்படுவதாகவே கொள்ளவேண்டும். இது நித்யஸூரிகளுக்கும் பொருந்தும். ஒரு பொருளை உணர்த்தவல்ல காலத்தில், அந்த ஆத்மாவிற்கு தர்மபூதஞானம் தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்துவது போன்று, முக்தி அடைந்தவர்களுக்கு சுத்தஸத்வமானது தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளும். இதில் எந்த முரண்பாடும் இல்லை. ஆனால் கர்மம் காரணமாக, ஒரு பொருளை உணர்த்தவேண்டிய நேரத்தில்கூட தர்மபூதஞானம் தடைபட்டு, தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ள இயலாமல் போகலாம். இது போன்றே ஸம்ஸார பந்தத்தில் உள்ளதால், சுத்தஸத்வம் என்பது தன்னைத் தானாகவே வெளிப்படுத்த இயலாமல் போகிறது. “தியஸ் ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம் முக்தௌ ஸ்வாபாவிகம் யதா | பத்தே கதாசித் ஸம்ருத்தம் ததா அத்ராபி நியம்யதே - மோசஷ காலத்தில் தானாகவே வெளிப்படும் தர்மபூதஞானமானது, ஸம்ஸார காலத்தில் சில நேரங்களில் தடைபட்டு உள்ளது; இது போன்றே சுத்தஸத்வ விஷயத்திலும் கொள்ளவேண்டும்”. தொடர்ந்து மாற்றம் அடைந்தபடி உள்ள பொருள்கள் ஒரு சில நேரங்களில் ஒருவரால் ஏற்கவும்படலாம், நிராகரிக்கவும்படலாம்; மற்றவர்களும் அந்தப் பொருள் குறித்து இதே போன்று இருக்க வாய்ப்புண்டு. இதில் எந்தவிதமான

முரண்பாடும் இல்லை. ப்ரமாணங்களால் தனிவாக நிரூபிக்கப்பட்ட பொருள்களுக்கு உதாரணம் மூலம் முரண்பாடு கண்டு பிடிக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை.

83. ஆத்மாவிலும் ஜ்ஞாநத்திலும் பிந்நமானபடியென் னென்னில்;

அவதாரிகை – கீழே, ஆத்மாவும் அஜடமாய், ஜ்ஞாநமும் அஜடமாயிருக்கச் செய்தே, அந்யோந்யம் பின்னமென்னுமித்தை தர்சிப்பித்தாப்போலே சுத்தஸத்வமும் அஜடமாயிருக்கச்செய்தே, இவையிரண்டிலும் பின்னமாயிருக்கும்படியை தர்சிப்பிக்கைக்காக தஜ்ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரச்நத்தை அநுவதிக்கிறார்.

விளக்கம் -ஆத்மாவும் அஜடமாகவும், தர்மபூதஞானமும் அஜடமாகவும் இருந்தபோதிலும், இவை ஒன்றுக்கொன்று தனித்தனியாக உள்ளதை மேலே உரைத்தார். இதனைப் போன்றே, சுத்தஸத்வமானது அஜடமாக உள்ளபோதிலும், இதுவும் ஞானம் மற்றும் ஆத்மா ஆகியவையும் தனித்தனியாக உள்ள விதத்தைக் காண்பிப்பதற்காக இதனைக் குறித்து அறிந்து கொள்ள விரும்புவர்கள் எழுப்பக்கூடிய வினாவை இங்கு தானாகவே எழுப்புகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆத்மாவிலும் ஜ்ஞாநத்திலும் பின்னமானபடியென்? என்னில்) என்று.

விளக்கம் - சுத்தஸத்வமானது, ஆத்மா மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் எவ்விதம் வேறுபட்டது என்றால்... (அடுத்த சூர்ணையில் தொடர்கிறார்).

84. நானென்று தோற்றாமையாலும், சரீரங்களாய் பரிணமிக்கையாலும், விஷயங்களை யொழியவும் தானே தோற்றுகையாலும், சப்த ஸபர்சாதிகளுண்டாகையாலும் பிந்நமாகக் கடவது.

அவதாரிகை - அநேக ஹேதுக்களாலே அதுதன்னை தர்சிப்பிக்கிறார் “நானென்று தோற்றாமையாலும்” என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் எழுப்பப்பட்ட கேள்விக்கு, பல காரணங்கள் மூலம் விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஆத்மவஸ்து ப்ரத்யக்காகையாலே அஹமென்று ப்ரகாசியா நிற்கும்; இது பராக்காகையாலே இதமென்றிறே ப்ரகாசிப்பது. இத்தாலே ஆத்மாவில் பின்னமென்றபடி. சரீராதிகளாய் பரிணமிக்கையாலே ஆத்மாவிலும் ஜ்ஞானத்திலும் இரண்டிலும் பின்னமென்றபடி. ஏகரூபனாகையாலே ஆத்மாவுக்கு பரிணாமமில்லையிறே. ஜ்ஞானத்துக்கு பரிணாமமுண்டேயாகிலும், சரீராதிகளாய் பரிணமியாதிறே. விஷய நிரபேசஷமாக ப்ரகாசிக்கையாலும், சப்த ஸ்பர்சாதிகளுக்கு ஆச்ரயமாகையாலும் விஷய ஸந்நிதியிலொழிய ப்ரகாசிப்பதும் செய்யாதே, சப்தாத்யாச்ரயமன்றிக்கே தத் க்ராஹகமாயிருக்கிற ஜ்ஞானத்தில் பின்னமென்றபடி.

விளக்கம் - ஆத்ம வஸ்துவானது தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளவல்லது என்பதால் “நான்” என்று புலப்பட்டபடி இருப்பதாகும்; ஆனால் சுத்தஸத்வமானது தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்தாதது என்பதால் “அது” என்று புலப்பட்டபடி இருக்கும். இதன் விளைவாக, சுத்தஸத்வமானது ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக உள்ளது. சரீரம் போன்றவையாக வெளிப்படுவதால் ஆத்மா மற்றும் ஞானம் ஆகிய இரண்டைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகும். ஒரே ரூபமாக உள்ள ஆத்மாவிற்குப் பரிணாமம் இல்லை. ஞானத்திற்குப் பரிணாமங்கள் உண்டு என்றாலும், சரீரம் போன்றவையாக பரிணமிக்காது. எந்தவிதமான விஷயங்களையும் எதிர்பாராமல் வெளிப்படுவதாலும், “ஓசை, தொடு உணர்ச்சி” போன்ற பலவற்றுக்கும் இருப்பிடமாக உள்ளதாலும், விஷயங்கள் இருந்தால் அல்லாமல் வெளிப்படுவது என்பது செய்யாமல், ஓசை போன்றவற்றுக்கு இடமாக இல்லாமல் அவற்றை கிரஹிப்பதாலும், ஞானத்திலிருந்து வேறுபட்டதாகும்.

85. மிச்ரஸத்வமாவது, ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் மூன்றோடுங்கூடி பத்தசேதனருடைய ஜ்ஞானநாநந்தங்களுக்கு திரோதாயகமாய், விபரீத ஜ்ஞான ஜநகமாய், நித்யமாய், ஈச்வரனுக்கு கரீடாபரிகரமாய், ப்ரதேச பேதத்தாலும் காலபேதத்தாலும் ஸத்ருசமாயும் விஸத்ருசமாயுமிருக்கும் விகாரங்களையுண்டாக்கக் கடவதாய், “ப்ரக்ருதி, அவித்யை, மாயை”யென்கிற பேர்களையுடைத்தாயிருக்கும் அசித்விசேஷம்.

அவதாரிகை - ஆகவிப்படி சுத்தஸத்வத்தினுடைய ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்தாராய் நின்றார் கீழ்; அநந்தரம், மிச்ரஸத்வ ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்வதாக (மிச்ரஸத்வமாவது) என்று தொடங்குகிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாக இதுவரை சுத்தஸத்வத்தின் தன்மைகளை அருளிச்செய்தார். அடுத்ததாக ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் கலந்த ஸத்வத்தின் தன்மைகளை அருளிச்செய்யத் தொடங்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மிச்ரஸத்வமாவது) ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களோடே கூடிய ஸத்வகுணத்தை யுடைத்தானது. அதை அருளிச்செய்கிறார் “ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் மூன்றோடுங் கூடி” என்று. “த்ரிகுணம் தஜ்ஜகத் யோநிரநாதி ப்ரபவாப்யயம்”, “த்ரிகுணம் கர்மிணாம் சேஷத்ரம் ப்ரக்ருதே ரூபமுச்யதே”, “ஸத்வம் ரஜஸ் தம இதி குணா: ப்ரக்ருதி ஸம்பவா:” எனனக் கடவதிறே.

விளக்கம் - (மிச்ரஸத்வமாவது) - ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகியவற்றுடன் கூடிய ஸத்வகுணத்தைக் கொண்டது. அதனை, “ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் மூன்றோடுங் கூடி” என்று அருளிச் செய்கிறார். ஸ்ரீவிபு. (1-2-23) - த்ரிகுணம் தஜ்ஜகத் யோநிரநாதி ப்ரபவாப்யயம் - மூன்று குணங்களுடன் கூடிய ப்ரக்ருதியானது இந்த ஜகத்தின் பிறப்பிடமாக அநாதியாக உள்ளது - என்றும், பரமஸம்ஹிதை - த்ரிகுணம் கர்மிணாம் சேஷத்ரம் ப்ரக்ருதே ரூபமுச்யதே - மூன்று குணங்களுடன் கூடிய இந்தச் சரீரமானது கர்மங்கள் அனைத்தையும் அனுபவிக்கவல்ல ரூபமாக உள்ளது என ப்ரக்ருதியானது கூறப்படுகிறது - என்றும், கீதை (14-5) - ஸத்வம் ரஜஸ் தம இதி குணா: ப்ரக்ருதி ஸம்பவா: - ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்பதாக உள்ள ப்ரக்ருதியிலிருந்து உண்டான மூன்று குணங்களும் - என்றும் கூறப்பட்டன.

வ்யாக்யானம் - (பத்தசேதநருடைய ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்கு திரோதாயகமாய்) அதாவது குணத்ரயாத்மகமாயிருக்கையாலே, ரஜஸ் தமோம்சத்தாலே ஜ்ஞாநாதிகளுக்கு திரோதாநத்தைப் பண்ணுமென்கை. சேதநருடைய ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்கு திரோதாயகமாயென்று ஸாமாந்யேந சொல்லாதே, “பத்த சேதநருடைய” என்று

விசேஷிக்கையாலே, கர்மஸம்ஸுருஷ்டரான சேதநருடைய ஜ்ஞாநாதிகளுக்கே அது திரோதாயகமென்றபடி. அல்லது, ஐச்சிகமாக ப்ராக்ருத சரீர பரிக்ரஹம் பண்ணுகிற நித்ய முக்தருடைய ஜ்ஞாநாதிகளுக்கும் இது ஸங்கோசத்தைப் பண்ணவேண்டி வருமிறே. ஆகையாலே “அஹ்ருத ஸஹஜ தாஸ்யா: ஸூரய: ஸ்ரஸ்த பந்தா: விமல சரம தேஹா: இதி அமீ ரங்கதாம | மஹித மநுஜ திர்யக் ஸ்த்தாவரத்வா: ச்ரயந்தே”, என்கிறபடியே, நித்ய முக்தரும் இங்கே வந்து ப்ராக்ருத தேஹங்களைப் பரிக்ரஹித்து சேஷிக்கு அதிசயத்தைப் பண்ணுமளவில் அவர்களுக்கிது ஸங்கோசத்தைப் பண்ணாமையாலே, பத்த சேதநருடைய ஜ்ஞாநாதிகளுக்கே இது திரோதாயகமென்னுமிடம் ஸித்தம். “அநீசயா சோசதி முஹ்யமாந:”, “அநாதி மாயயா ஸுப்த:”, “பகவந் மாயா திரோஹித ஸ்வப்ரகாச:” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் -(பத்தசேதநருடைய ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்கு திரோதாயகமாய்) - மூன்று குணங்களுடன் கூடியதாக உள்ளதால் ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகிய பகுதிகளின் விளைவாக ஞானம் முதலானவற்றில் மறைவை ஏற்படுத்துகிறது. இங்கு, “சேதநர்களுடைய ஞானம், ஆனந்தம் போன்றவற்றுக்கு மறைவை ஏற்படுத்துகிறது” என்று பொதுவாக உரைக்காமல், “ஸம்ஸாரத்தில் பந்தப்பட்ட சேதநருடைய” என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டது; ஆகவே இத்தகையை மறைவு என்பது, கர்மஸம்பந்தம் கொண்டுள்ள சேதநர்களுடைய ஞானம் முதலானவற்றுக்கு மட்டுமே ஆகும் என்றாகிறது. அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். நித்யர்கள் மற்றும் முக்தர்கள், தங்களுடைய விருப்பத்தினால் கூட இந்த லோகத்தில் சரீரங்களை எடுக்கலாம்; அப்போது அவர்களுடைய ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் போன்றவற்றுக்கு இத்தகைய சுருக்கம் ஏற்படலாம் அல்லவோ? இதற்குச் சமாதானம் கூறும்விதமாக, ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (1-33) - அஹ்ருத ஸஹஜ தாஸ்யா: ஸூரய: ஸ்ரஸ்த பந்தா: விமல சரம தேஹா: இதி அமீ ரங்கதாம | மஹித மநுஜ திர்யக் ஸ்த்தாவரத்வா: ச்ரயந்தே - கைங்கர்யம் என்ற செல்வத்தை இயற்கையாகவே உடைய நித்யஸூரிகள், ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து விடுபட்ட முக்த ஜீவன்கள் மற்றும் அடுத்து வரும் பிறவிகள் இனி இல்லை என்பது போன்றுள்ள முமுக்ஷுக்கள் ஆகிய அனைவரும் மனிதப்பிறவி, பசு முதலான பிறவி, தாவரங்களாகப் பிறவி முதலானவற்றை ஏற்று – என்பதற்கு ஏற்ப, நித்யர்கள் மற்றும் முக்தர்கள் இந்த உலகிற்கு வந்து, இந்த உலகியல் சரீரங்களை எடுத்து, தங்களுடைய எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரனுக்கு மேன்மையை உண்டாக்குவிதமாக உள்ளபோது, அவர்களுக்கு இத்தகைய சுருக்கங்கள் உண்டாவதில்லை; எனவே

இத்தகைய மறைவு என்பது, பந்தத்தில் உள்ள சேதநர்களுக்கு மட்டுமே ஆகும் என்பது புலப்படுகிறது. முண். (3-1-2) - அநீசயா சோசதி முஹ்யமாந: - ப்ரக்ருதியால் மறைக்கப்பட்டு - என்றும், மாண்டுக்க்யம் - அநாதி மாயயா ஸுப்த: - எல்லையற்ற காலமாகத் தொடரும் மாயையால் மயக்கம் கொண்டு - என்றும், கத்யத்தில் - பகவந் மாயா திரோஹித ஸ்வப்ரகாச: - பகவானுடைய மாயையால் மறைக்கப்பட்ட ஸ்வரூபம் கொண்டவனாக - என்றும் கூறப்படுவது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (விபரீத ஜ்ஞாந ஜநகமாய்) விபரீத ஜ்ஞாநமாவது, அதஸ்மிந் தத் புத்தி:, அதாவது அநாத்மாவான தேஹத்தில் ஆத்மபுத்தியும் அஸ்வதந்த்ரமான ஆத்மவஸ்துவில் ஸ்வதந்த்ரபுத்தியும், அநந்ய சேஷமானவதுதன்னில் அந்ய சேஷத்வ புத்தியும், அநீச்வரரானவர்கள் பக்கல் ஈச்வரத்வ புத்தியும், அபுருஷார்த்தமான ஐச்வர்யாதிகளிலே புருஷார்த்தத்வ புத்தியும், அநுபாயங்களானவற்றில் உபாயத்வ புத்தியும் தொடக்கமானவை. யதா ஜ்ஞாநத்தை மறைக்குமளவன்றிக்கே இப்படியிருந்துள்ள விபரீத ஜ்ஞாநங்களையும் பத்தசேதநர்க்கு உண்டாக்கா நிற்குமாயிற்று. “பகவத் ஸ்வரூப திரோதாநகரீம் விபரீத ஜ்ஞாந ஜநநீம்” என்று இது தன்னை பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தாரிநே.

விளக்கம் - (விபரீத ஜ்ஞாந ஜநகமாய்) – “விபரீத ஞானம்” என்றால், உண்மைக்கு மாறாக அறிதல் என்று பொருள். அதாவது ஆத்மா அல்லாத சரீரத்தை ஆத்மா என்று எண்ணுதல், சுதந்திரம் அற்றதான ஆத்மாவைச் சுதந்திரமானது என்று எண்ணுதல், மற்றவர்களுக்கு அடிமை அல்லாத தன்னை மற்றவர்களுக்கு அடிமை என்று எண்ணுதல், ஈச்வரர்கள் அல்லாதவர்களை ஈச்வரர்கள் என்று எண்ணுதல், புருஷார்த்தம் அல்லாத ஐச்வர்யம் போன்றவற்றைப் புருஷார்த்தங்களாக எண்ணுதல், உபாயங்கள் அல்லாதவற்றை உபாயங்களாக எண்ணுதல் என்பது தொடக்கமாக உள்ளவை ஆகும். உண்மையான ஞானமானது பந்தப்பட்ட சேதநர்களுக்கு மறைக்கப்படுவது மட்டும் அல்லாமல், இது போன்ற விபரீத ஞானமும் ஏற்படுகிறது. கத்யத்தில் - பகவத் ஸ்வரூப திரோதாநகரீம் விபரீத ஜ்ஞாந ஜநநீம் - பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தை மறைப்பதாகவும், விபரீத ஞானத்தைப் பிறக்கச் செய்வதாகவும் உள்ள ப்ரக்ருதி - என்று பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (நித்யமாய்) அதாவது உத்பத்தி விநாச ரஹிதமாயிருக்கை. “அஜாமேகாம்”, “கௌரநாத்யந்தவதீ ஸா ஜநித்ரீ பூதபாவிநீ”, “அசேதநா பரார்த்தா ச நித்யா ஸதத விக்ரியா”, “விகார ஜநநீமஜ்ஞாமஷ்டரூபாமஜாம் த்ருவாம்” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (நித்யமாய்) - உற்பத்தி மற்றும் அழிவு இல்லாமல் இருத்தல். அஜாமேகாம் - பிறப்பற்றதும் ஒன்றாக உள்ளதும் ஆகிய ப்ரக்ருதி - என்றும், கௌரநாத்யந்தவதீ ஸா ஜநித்ரீ பூதபாவிநீ - ப்ரக்ருதியானது தொடக்கம் மற்றும் முடிவு அற்றது; கண்களுக்குத் தென்படாதவற்றையும் தென்படுவதையும் உண்டாக்குகிறது - என்றும், பரமஸம்ஹிதை - அசேதநா பரார்த்தா ச நித்யா ஸதத விக்ரியா - அறிவற்றதும் மற்றவர்களுக்காகவே உள்ளதும் நித்யமானதும் மாற்றம் உடையதும் - என்றும், விகார ஜநநீம் அஜ்ஞாம் அஷ்டரூபாம் அஜாம் த்ருவாம் - மாற்றத்திற்கு இடமாகவும், ஞானம் அற்றதாகவும், எட்டு உருவம் கொண்டதாகவும் பிறப்பற்றதாகவும் உறுதியானதாகவும் - என்றும் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (ஈச்வரனுக்கு க்ரீடா பரிகாரமாய்) அதாவது ஸர்வேச்வரனுடைய ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யாதி லீலைக்கு உபகரணமாயிருக்கை. “க்ரீடதோ பாலகஸ்யேவ சேஷ்டாம் தஸ்ய நிசாமய”, “அப்ரமேயோ நியோஜ்யச்ச யத்ர காமகமோவசீ | மோததே பகவாந் பூதைர் பால: க்ரீடநகைரிவ”, “த்வம் ந்யஞ்சத்பிருதஞ்சத்பி: காம ஸுத்திரோபபாதிதை: | ஹரே விஹரஸி க்ரீடாகந்துகைரிவ ஜந்துபி:” என்று சொல்லப்படுகிற, ஸர்வேச்வரனுடைய லீலைக்கு குணத்ரயாத்மிகையான ப்ரக்ருதியிறே ப்ரதானோபகரணம். “ஸிதாஸிதா ச ரக்தா ச ஸர்வகாமதுகா விபோ:” என்னக்கடவதிறே. “தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ” என்று தானே அருளிச்செய்தானிறே.

விளக்கம் - (ஈச்வரனுக்கு க்ரீடா பரிகாரமாய்) - ஸர்வேச்வரனுடைய ஜகத் ஸ்ருஷ்டி முதலான பல லீலைகளுக்கு ஏற்ற கருவியாக உள்ளது. ஸ்ரீவிபு. (1-2-18) - க்ரீடதோ பாலகஸ்யேவ சேஷ்டாம் தஸ்ய நிசாமய - விளையாடி மகிழும் பாலர்கள் போன்று, மஹாவிஷ்ணுவின் லீலைகளைக் காண்பாய் - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-2-20) - அப்ரமேயோ நியோஜ்யச்ச யத்ர காமகமோவசீ | மோததே பகவாந் பூதைர் பால: க்ரீடநகைரிவ - அளவிட இயலாதவனும், அனைத்துவிதமான இன்பங்களையும் அடையப் பெற்றவனும், அனைவரையும் வசப்படுத்துபவனும் ஆகிய பகவான், இவை

அனைத்தையும், சிறுவர்கள் உபயோகிக்கும் விளையாட்டுக் கருவிகள் போன்று பயன்படுத்துகிறான் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - த்வம் ந்யஞ்சத்பிருதஞ்சத்பி: காம ஸுத்ரோபபாதிதை: | ஹரே விஹரஸி க்ரீடாகந்துகைரிவ ஜந்துபி: - தாழ்ந்தும் உயர்ந்தும் காணப்படுவதன் வினைகள் என்ற கயிறு கொண்டு கட்டப்பட்ட இந்த மனிதர்களைப் பந்தாகக் கொண்டு நீ விளையாடுகிறாய் - என்றும் கூறப்படுகிற ஸர்வேச்வரனுடைய விளையாட்டுக்களுக்கு, மூன்று குணங்களுடன் கூடியதான இந்த ப்ரக்ருதியானது, ஏற்ற கருவியாக உள்ளது அல்லவோ? ஸிதாஸிதா ச ரக்தா ச ஸர்வகாமதுகா விபோ: - வெண்மையும், கருமையும், சிவந்தும் உள்ள ப்ரக்ருதியானது பகவனுக்கு இன்பம் அளிப்பதாக உள்ளது - என்று கூறப்பட்டது. கீதையில் (7-14) - தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ - எனது இந்த மூன்று குணங்கள் - என்று பகவன் தானே அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ப்ரதேச பேதத்தாலும், காலபேதத்தாலும் ஸத்ருசமாயும், விஸத்ருசமாயு மிருக்கும் விகாரங்களை யுண்டாக்கக் கடவதாய்) ப்ரதேச பேதமாவது, குண வைஷ்மய மில்லாத ப்ரதேசமும் குண வைஷ்மயமுள்ள ப்ரதேசமும். இது தனக்கு குணவைஷ்மய முள்ளது, கார்யோந்முகமான ஸ்தலத்திலேயிறே. அல்லாதவிடமெல்லாம் குண ஸாம்யாபந்நமாயிருக்குமித்தனை. அதில், குணவைஷ்மயமில்லாதவிடம் ஸத்ருச விகாரமாயிருக்கும். வைஷ்மயமுள்ளவிடம் விஸத்ருச விகாரமாயிருக்கும். ஸத்ருச விகாரமாவது, நாம ரூப விபாகாதேசாந்ஹமாயிருக்கும் ஸுக்ஷ்மவிகாரம். விஸத்ருச விகாரமாவது, நாம ரூப விபாக நிர்தேச யோக்யமாயிருக்கும் ஸ்தூல விகாரம். “குண ஸாம்ய மநுத்ரித்தமந்யூநம்” என்கையாலே, அவ்யக்தாவஸ்தையிலுள்ள விகாரமெல்லாம் ஸத்ருசமாயிருக்கும்; மஹதாதி விஸத்ருச விகாரமாயிருக்கும்.

விளக்கம் - (ப்ரதேச பேதத்தாலும், காலபேதத்தாலும் ஸத்ருசமாயும், விஸத்ருசமாயு மிருக்கும் விகாரங்களை யுண்டாக்கக் கடவதாய்) - “ப்ரதேச பேதம் = இருப்பிட வேறுபாடு” என்றால் குணங்களின் ஏற்றத்தாழ்வு இல்லாத இடம் மற்றும் அவற்றின் ஏற்றத்தாழ்வு உள்ள இடம் ஆகும். கார்ய நிலையான ஸ்தூல நிலையில் மூன்று குணங்களுக்கு ஏற்றத்தாழ்வு உள்ளது; அது இல்லாத இடத்தில், அனைத்து குணங்களும் ஒரே போன்று உள்ளன. குணங்களின் ஏற்றத்தாழ்வு இல்லாத இடமானது, ஒரே போன்று மாறுதல்கள் கொண்டதாக இருக்கும். அவற்றில் ஏற்றத்தாழ்வு உள்ள இடமானது, வெவ்வேறு மாறுதல்கள் கொண்டதாக இருக்கும். ஒரே போன்று மாறுதல்கள் கொண்ட

நிலை என்பது பெயர் மற்றும் உருவம் ஆகியவை இன்னவை என்று பிரித்துக் கூற இயலாதபடி உள்ள ஸூக்ஷ்ம நிலையாகும். வெவ்வேறு மாறுதல்கள் கொண்ட நிலை என்பது, பெயர் மற்றும் உருவம் ஆகியவற்றைத் தனித்தனியே பிரித்துக் கூறத் தகுதியாக உள்ள ஸ்தூல நிலையாகும். “குண ஸாம்ய மநுத்ரிக்தமந்யூநம் - கண்ணுக்குப் புலப்படாத அவ்யக்த நிலையில் குணங்கள் சமமாகவும், அதிகமாகவோ குறைவாகவோ இன்றியும் உள்ளன”, என்று கூறப்படுவதால், அவ்யக்த நிலையில் உள்ள மாறுதல்கள் அனைத்தும் ஒரே போன்று உள்ளன. மஹத் முதலான நிலைகளில் மாறுதல்கள் வெவ்வேறாக உள்ளன.

வ்யாக்யானம் – இனி, காலபேதமாவது ஸம்ஹாரகாலமும், ஸ்ருஷ்டி காலமும். ஸம்ஹார காலத்தில் இது அவிபக்த தமஸ்ஸாய்க் கிடக்கையாலே ஓரிடத்திலும் குண வைஷம்யமில்லாமையால் எங்குமொக்க ஸத்ருச விகாரமாயிருக்கும். ஸ்ருஷ்டி காலத்திலே பகவததிஷ்டான விசேஷத்தாலே விபக்தமாய், கார்யோந்முக்மாய், குண வைஷம்யம் பிறந்தவாறே விஸத்ருச விகாரத்தையுடைத்தாகா நிற்கும், ஸதத விகா ராஸ்பதமா யிருக்கையாலே, அதுக்கு ஸத்தாப்ரயுக்தமிறே விகாரம். அதினுடைய ஸௌக்ஷ்ம்யாஸௌக்ஷ்ம்ய நிபந்தநமான விபாக நிர்தேசமிறே உள்ளது. அல்லது நிர்விகாரமாயிருப்பதோரவஸ்தையும் இல்லையிறே. (ப்ரக்ருதி, அவித்யை, மாயை என்கிற பேர்களை உடைத்தாயிருக்கும் அசித் விசேஷம்) மிஸ்ரஸத்வமாவது இப்படி இருப்பதோர் அசித் விசேஷமென்று வாக்யாந்வயம்.

விளக்கம் - அடுத்து காலபேதம் என்பது, ஸம்ஹார காலம் மற்றும் ஸ்ருஷ்டி காலம் ஆகும். ப்ரளயகாலத்தில் இந்த மிஸ்ர ஸத்வமானது, பெயர் மற்றும் ரூபம் போன்ற வேறுபாடுகள் கொண்டதாக பிரித்துக் காண இயலாதபடி இருளாகக் கிடப்பதால், எந்த ஒரு இடத்திலும் குணங்களில் வேறுபாடுகள் இல்லாமல் உள்ளது; ஆகவே அனைத்து இடங்களிலும் ஒரே போன்று, ஒரே மாறுதலுடன் உள்ளது. ஸ்ருஷ்டி காலத்தில், பகவான் அதன் உட்புகுந்த நிலையில், கண்களுக்குப் புலப்படத்தக்கதாகவும், கார்யம் ஏற்பட ஏற்றதாகவும், குணங்களில் ஏற்றத்தாழ்வு ஏற்பட்டதால் அவை மாறுதல்கள் கொண்டதாகவும் மிஸ்ர ஸத்வம் உள்ளது. எப்போதும் மாற்றத்திற்கு இருப்பிடமாக உள்ளதால், மிஸ்ர ஸத்வத்தின் இருப்பு என்பதும் மாற்றத்துடன் கூடியதாகவே உள்ளது. உருவம் அற்ற நிலை மற்றும் ரூபத்துடன் கூடிய நிலை ஆகியவையே வேறுபாடு என்ற தன்மையாக உள்ளது.

இவ்விதம் அல்லாமல், மிச்ரஸத்வத்திற்கு மாற்றம் இல்லாத நிலையும் இல்லை அல்லவோ? (ப்ரக்ருதி, அவித்யை, மாயை என்கிற பேர்களை உடைத்தாயிருக்கும் அசித் விசேஷம்) – “மிச்ர ஸத்வம் என்பது இவ்விதம் உள்ளதான ஓர் அசித் நிலை” என்று படிக்கவேண்டும் .

87. ப்ரக்ருதியென்கிறது விகாரங்களைப் பிறப்பிக்கையாலே; அவித்யையென்கிறது ஜ்ஞாந விரோதியாகையாலே; மாயையென்கிறது விசித்ர ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகையாலே.

அவதாரிகை - ப்ரக்ருத்யாதி நாமபேதங்கள் இதினுடைய ஸ்வபாவங்களைப் பற்ற வந்ததென்கிறார் (ப்ரக்ருதியென்கிறது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ப்ரக்ருதி முதலான பெயர் வேறுபாடுகள் பலவும் மிச்ரஸத்வத்தின் இயல்பு காரணமாக வந்தவை ஆகும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “மூலப்ரக்ருதிர்விக்ருதி” இத்யாதிகளிலே ப்ரக்ருதி சப்தம் காரணவாசியாகச் சொல்லப்பட்டதினே, இதுதான் உபாதாந காரணத்துக்கே வாசகம். ஆகையினே ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஜகதுபாதாநத்வத்தைச் சொல்லுகிற ஸூத்ரகாரர், “ப்ரக்ருதிச்ச ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தாநுபரோதாத்” என்று, ப்ரக்ருதி சப்தத்தாலே சொல்லிற்று. ஆகையால், இத்தை ப்ரக்ருதியென்கிறது மஹதாதி விகாரங்களைத் தன்பக்கலில் நின்றும ஜநிப்பிக்கையாலே. அவித்யா சப்தம், வித்யாபாவத்துக்கும் வித்யேதரத்துக்கும், வித்யாவிரோதிக்கும் வாசகமாயிருந்ததேயாகிலும், விஷயா நுகுணமாயினே ப்ரயோகமிருப்பது. ஆகையால் இத்தை அவித்யை என்கிறது, ஜ்ஞாந விரோதியாகையாலே. “ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்குத் திரோதாயகமாய்” என்று இதினுடைய ஜ்ஞாந விரோதிவ்ம்தான் கீழே சொல்லப்பட்டதினே. அஸூர ராசுஷஸாதி க்ரியைகளை, ஆச்சரியகரத்வத்தைப் பற்ற மாயாசப்தத்தாலே சொல்லுகிறாப்போலே இத்தையும் மாயை என்கிறது, விசித்ர ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகையாலே; அதாவது, ஒன்று போலொன்றன்றிக்கே, விஸ்மயநீயங்களான கார்யங்களை ஜநிப்பிக்கை.

விளக்கம் - “மூலப்ரக்ருதிர்விக்ருதி - மூலப்ரக்ருதியானது ஜகத் உண்டாகக் காரணமாக இருக்கிறது” என்பது போன்ற வாக்கியங்களில், ப்ரக்ருதி என்ற சொல்லானது காரணப் பொருளைக் கூறும்விதமாக உள்ளது. ஆனால் இது உபாதானக் காரணத்தைக் கூறும் வாசகமாக மட்டுமே உள்ளது இதனால்தான், ப்ரஹ்மத்திற்கு மட்டுமே ஜகத்தின் உபாதானக்காரணம் என்பது பொருந்தும் என்று கூறுகின்ற ஸூத்ரகாரர், ப்ர. ஸூ. (1-4-23) - ப்ரக்ருதி: ச ப்ரதிஜ்ஞா த்ருஷ்டாந்த அநுபரோதாத் - ப்ரஹ்மமே உபாதானக் காரணம் என்றால் மட்டுமே, உறுதிபட உரைக்கும் வாக்கியங்களும் உதாரணங்களும் முரண்படாமல் இருக்கும் - என்று, ப்ரக்ருதி என்னும் சொல்லால் கூறினார். ஆகவே மிச்ரஸத்வத்தை “ப்ரக்ருதி” என உரைப்பது ஏனென்றால் மஹத் முதலான மாற்றங்களைத் தன்னிடமிருந்து பிறக்கும்படிச் செய்வதால் ஆகும். அவித்யை என்ற சொல்லானது “வித்யை இல்லை” என்பதையும், வித்யை தவிர உள்ள மற்றவற்றையும், வித்யைக்கு விரோதமாக உள்ளவற்றையும் குறிக்கும் பொதுவான சொல்லாக உள்ளது; ஆயினும், அந்தந்த விஷயத்திற்கு ஏற்றபடி அல்லவோ பொருள் கொள்ளவேண்டும்? ஆகவே ஞானத்திற்கு விரோதமாக உள்ளதால், அவித்யை எனப்படுகிறது. அவித்யையின் ஞானத்திற்கு விரோதமாக உள்ள தன்மை குறித்து சூர்ணை (85) - ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்குத் திரோதாயகமாய் - என்று முன்பே கூறப்பட்டது. அஸுரர்கள், ராசுஸர்கள் போன்றவர்கள் செய்கின்ற செயல்களில் உள்ள ஆச்சர்யமான தன்மை என்பதை உணர்த்தும்விதமாக “மாயா” என்று கூறுவது போன்று, இது விசித்ரமான ஸ்ருஷ்டிகளைச் செய்வதால் “மாயா” என்ற சொல்லால் கூறப்பட்டது. அதாவது ஒரே போன்று அல்லாமல் வியக்க வைக்கின்ற காரயங்களை உண்டாக்குவதால் ஆகும்.

87. இதுதான் “பொங்கைம்புலனும் பொறியைந்தும் கருமேந்திரியமைம்பூதமிங்கிவ் வுயிரேய் பிரகிருதி மானாங்கார மனங்கள்” என்கிறபடியே இருபத்து நாலு தத்வமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - ஏவம்பூதமான அசித்துதான் கார்யகாரணரூபேண அநேக தத்வமாயிருக்கும் படியை அருளிச்செய்கிறார் (இதுதான் பொங்கைம்புலன்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் உள்ள அசித்தானது, கார்யம் மற்றும் காரண வடிவமாகப் பல தத்வங்களாக உள்ள விதங்களை அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் – (ஐம்புலன்) சப்தாதிகள்; பொங்குதலால், சேதநரை விக்ருதராம்படி பண்ணுகைக்கீடான இவற்றினுடைய உத்ரேகம் சொல்லுகிறது. இவ்விடத்தில் விசேஷ்ய மாத்ரமே அபேக்ஷிதம். (பொறியைந்தாவன) ச்ரோத்ராதிகள். (கருமேந்திரியம்) வாகாதிகள். (ஐம்பூதம்) ககநாதிகள். (இங்கிவ்யுயிரேய் பிரகிருதி) என்றது, ஸம்ஸார தசையில் இவ்வாத்மாவோடே அத்யந்த ஸம்ஸ்ருஷ்டையாய்க் கிடக்கிற ப்ரக்ருதியென்றபடி. இங்கும் விசேஷ்ய மாத்ரமிறே தத்வ ஸங்க்யைக்கு வேண்டுவது. (மானாங்கார மனங்களாவன) மஹானும் அஹங்காரமும் மநஸ்ஸும். இப்படி இருபத்து நாலு தத்வத்தையும் அருளிச் செய்கிற ஆழ்வார், தந்மாத்ரங்களை அருளிச்செய்யாதே, சப்தாதிகளை அருளிச் செய்தது, தந்மாத்ரங்களுக்கு பூதங்களோடு ஸ்வரூப பேதமின்றியிலே, அவஸ்தா பேத மாத்ரமாகையாலே தந்மாத்ரங்களான பூதங்கள் பத்தையும் அஞ்ச தத்வமாக்கி, சப்தாதிகளைந்தையும் ஐந்து தத்வங்களாகக் கொண்டு இவையும், ஏகாதசேந்திரியங்களும் ப்ரக்ருதி மஹதஹங்காரங்களுமாக சதுர்விம்சதி தத்வமென்று கொள்ளுவதும் ஒரு பக்ஷமுண்டாகையாலே, உபய பக்ஷத்திலும் தத்வ ஸங்க்யையில் ந்யூநாதிரேகமில்லையிறே. ஆகையால், இப்பாட்டிற் சொன்னபடியே இருபத்துநாலு தத்வமாயிருக்குமென்றதாயிற்று.

விளக்கம் - இங்கு திருவாய்மொழி (10-7-10) – பொங்கு ஐம்புலனும் பொறி ஐந்தும் கருமேந்திரியம் ஐம்பூதம் இங்கு இவ் உயிரேய் பிரகிருதி மானாங்கார மனங்களே – என்ற பாசுரத்தைக் கூறுகிறார். ஐம்புலன் என்பது ஓசை முதலானவை. இவற்றுக்கு “பொங்கு” என்ற அடைமொழி கொடுத்ததன் மூலம், இவை மனிதர்களை மாற்றம் அடையும்படிச் செய்வதற்கு இணையாக உள்ள எழுச்சியைக் கூறுகிறார். இங்கு புலன்களுடைய நிலையை மட்டுமே கொள்ளவேண்டும். “ஐந்து பொறிகள்” என்பது செவி போன்றவை ஆகும். கர்ம இந்திரியங்களானவை, வாக்கு போன்றவை; ஐந்து பூதங்களானவை ஆகாசம் போன்றவை ஆகும். (இங்கு இவ் உயிரேய் பிரகிருதி) – ஸம்ஸார நிலையில் இந்த ஆத்மாவுடன் கலந்து கிடக்கும் ப்ரக்ருதி. இந்த இடத்திலும் முதன்மையான இந்திரியங்களை மட்டுமே தத்வ கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். (மானாங்கார மனங்கள்) - மஹாந், அஹங்காரம் மற்றும் மனம். இவ்விதம் இருபத்து நான்கு தத்துவங்களையும் அருளிச்செய்த ஆழ்வார் தந்மாத்ரங்களை அருளிச்செய்யாமல், ஓசை முதலானவற்றை மட்டும் ஏன் அருளிச்செய்தார்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார்.

தந்மாத்திரைகளுக்கு அவற்றின் பூதங்களுடன் ஸ்வரூப வேறுபாடு இல்லை; ஆகவே நிலைமை மாறுபாடு அடைதல் மட்டுமே நிகழ்கின்றன. எனவே தந்மாத்திரைகளாகிய பூதங்கள் பத்தையும் ஐந்து தத்வங்கள் என்று கொண்டார்; ஓசை முதலான ஐந்தையும் ஐந்து தத்துவங்களாகக் கொண்டார்; ஆகவே இந்தப் பத்தும், பதினொரு இந்த்ரியங்களும், ப்ரக்ருதி, மஹத், அஹங்காரம் என்பதாக இருபத்து நான்கு தத்துவங்கள் என்று ஒரு சிலர் கொள்வதால், இரண்டு விதமாகக் கொள்வதில் எந்தவிதமான எண்ணிக்கை மாற்றமும் இல்லை. எனவே இந்தப் பாசுரத்தில் கூறியபடி இருபத்து நான்கு தத்வங்கள் உள்ளன என்றாகிறது.

88. இதில் ப்ரதம தத்வம் ப்ரக்ருதி.

அவதாரிகை - இப்பாட்டில் தத்வங்களைச் சொன்னவித்தனையொழிய, இவற்றினுடைய க்ரம கதநம் பண்ணிற்றில்லையிறே. ஆகையால் இதில் ப்ரதம தத்வமேது? என்னு மாகாங்கஷையிலே அருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - இந்தப் பாசுரத்தில் தத்வங்களை எண்ணிக்கையை அருளிச்செய்தார்; ஆனால் இவற்றின் வரிசையைக் கூறவில்லை அல்லவோ? ஆகவே அவற்றில் முதன்மையான தத்வம் எது என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இதில் ப்ரதம தத்வம் ப்ரக்ருதி) என்று. ப்ரக்ருதியென்றும், ப்ரதாந மென்றும், அவ்யக்தமென்றும் ப்ரதம தத்வத்துக்குப் ப்ர. ப்ரக்ருதி என்று சொல்லுகைக்கடி முன்னே சொல்லப்பட்டது. ப்ரதாநமென்கிறது, எம்பெருமானுடைய லீலைக்கு ப்ரதாநமான உபகரணமாகையாலே. அவ்யக்தமென்கிறது, அநபிவ்யக்த குண விபாகமாகையாலே.

விளக்கம் - முதல் தத்வமானது ப்ரக்ருதி, ப்ரதானம், அவ்யக்தம் எனப் பலவிதமாக வழங்கப்படுகிறது. ப்ரக்ருதி என்று கூறுவதற்கான பெயர்க்காரணம் முன்பே கூறப்பட்டது. ப்ரதானம் என்பது, எம்பெருமானுடைய லீலைகளுக்கு முதன்மையான கருவியாக உள்ளது என்ற பொருள் தருகிறது. அவ்யக்தம் என்பது, இதற்குள் இருக்கின்ற மூன்று குணங்களும் கண்களுக்குப் புலப்படுவதில்லை என்பதை உணர்த்துகிறது.

89. இது அவிபக்த தமஸ்ஸென்றும், விபக்த தமஸ்ஸென்றும், அக்ஷரமென்றும் சில அவஸ்தைகளை யுடைத்தாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இப்படி ப்ரதம தத்வமான ப்ரகருதிக்குண்டான அவஸ்தா விசேஷங்களை அருளிச்செய்கிறார் (இது அவிபக்த தமஸ்ஸு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் முதன்மையாக உள்ளதான ப்ரக்ருதிக்கு இருக்கின்ற பல்வேறு பரிணாம நிலைகளுடைய சிறப்புகளை அடுத்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “அவ்யக்தமக்ஷரே லீயதே, அக்ஷரம் தமஸி லீயதே, தம: பரே தேவ ஏகீ பவதி” என்கிறபடியே, ஸம்ஹ்ருதி ஸமயத்தில் அவ்யக்தாவஸ்தை குலைந்து அக்ஷராவஸ்தமாய். அது தானும் குலைந்து அதிஸுக்ஷ்மமாய தமச்சப்த வாச்யமாய அது தானும் நாம ரூப விபாக அந்நஹமாம்படி ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே ஏகீபவித்து நிற்கையாலே அவிபக்த தமஸ்ஸென்றும்; ஸர்க்காலம் வந்தவாறே “ப்ராதுராஸீத் தமோநுத:” என்கிறபடியே, அவனாலே ப்ரேரிதமாய்க் கொண்டு நாம ரூப விபாக யோக்யமாம்படி அவன் பக்கல நின்றும விபக்தமாய், கார்யோந்முகமாகையாலே விபக்த தமஸ்ஸென்றும்; அநந்தரம் தத் ஸங்கல்ப விசேஷத்தாலே புருஷ ஸமஷ்டி கர்ப்பமான அசேதநமென்று விவேகிக்கைக்கும் அபதமாம்படியான தமோவஸ்தை குலைந்து புருஷ ஸமஷ்டி கர்ப்பத்வம் தோன்றும்படியான அவஸ்தையை ப்ராபித்து நிற்கையாலே அக்ஷரமென்றும், இங்ஙனே சில அவஸ்தைகளை உடைத்தாயிருக்குமென்கை. ஆகையால் இது அவிபக்த தமஸ்ஸாகையாவது, அவ்யக்த அக்ஷராவஸ்தைகள் குலைந்து, தமச்சப்த வாச்யமாய், நாம ரூப விபாக அந்நஹமாம்படி ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே ஏகீபவித்து நிற்கை. விபக்த தமஸ்ஸாவது, நாம ரூப விபாக அந்நஹமாம்படி விபக்தமாய், கார்யோந்முகமாகை. அக்ஷரமாகையாவது, இது அசித்தென்றும், இதினுள்ளே புருஷ ஸமஷ்டி கிடக்கிறதென்றும் விவேகிக்கவொண்ணாதபடி அதிஸுக்ஷ்மமாயிருக்கிற தமோவஸ்தை குலைந்து, புருஷ ஸமஷ்டி கர்ப்பத்வம் தோன்றும்படியான அவஸ்தையை பஜிக்கை என்றதாயிற்று.

விளக்கம் - ஸுபால உபநிஷத் (2) - அவ்யக்தம் அக்ஷரே லீயதே | அக்ஷரம் தமஸி லீயதே | தம: பரே தேவ ஏகீபவதி – அவ்யக்தம் அக்ஷரத்திலும், அக்ஷரம் தமஸ்ஸிலும் லயிக்கின்றன. தமஸ் உயர்ந்த தேவனிடமும் சென்று ஒன்றாகிறது – என்பதற்கு ஏற்ப,

ப்ரளய காலத்தில் அவ்யக்த நிலையானது குலைந்து, அக்ஷர நிலையை அடைகிறது; அதன் பின்னர் அக்ஷர நிலையும் குலைந்து, மிகவும் ஸுக்ஷ்மமான நிலையை அடைகிறது; அந்தக் கட்டத்தில் தமஸ் என்ற பெயர் பெறுகிறது; அத்தகைய தமஸ்ஸானது பெயர் மற்றும் ரூபம் என்று பிரித்து அறிவதற்கான தகுதி அற்றதாக, ஸர்வேச்வரனிடம் சென்று ஒடுங்குகிறது; இதனால் அது “அவிபக்த தமஸ்” என்று கூறப்படுகிறது. அதன் பின்னர் ஸ்ருஷ்டி காலம் வந்தவுடன், மநு. (1-6) – ப்ராதுராஸீத் தமோநுத: - இருளை விரட்டும்விதமாக வெளிப்படுத்தினான் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனால் தூண்டப்பட்டு பெயர் மற்றும் ரூபம் கொண்டு பிரித்து அறிவதற்கான தகுதி கொண்டதாக, ஸர்வேச்வரனிடமிருந்து தனியாக நின்று, கார்யங்கள் உற்பத்தி ஆவதற்கு ஏற்றபடி உள்ளதால், “விபக்த தமஸ்” என்று கூறப்படுகிறது. அதன் பின்னர் ஸர்வேச்வரனுடைய ஸங்கல்பத்திற்கு உள்ள சிறப்பு காரணமாக, ஆத்மாக்களும் ப்ரக்ருதியும் இணைந்து, கர்ப்பம் அடைந்த பயிர்கள் நிலையை அடைகிறது; அதனால் அக்ஷரம் எனப்படுகிறது. இப்படியாக சில நிலைகளுடன் கூடியதாக உள்ளது. எனவே ப்ரக்ருதியானது அவிபக்த தமஸ் என உள்ளது ஏனென்றால், அவ்யக்தம் மற்றும் அக்ஷரம் என்பதான நிலைகள் மாற்றம் அடைந்து “தமஸ்” என்று அழைக்கப்படுவதாக, பெயர் மற்றும் ரூபம் பிரித்து அறியலாம்படி தகுதி இன்றி, ஸர்வேச்வரனிடம் ஒடுங்கி நிற்பதால் ஆகும். இது விபக்த தமஸ் என உள்ளது ஏனென்றால், பெயர் மற்றும் ரூபம் என்று பிரித்து அறியத் தகுதி கொண்டதாக, கார்யங்கள் தோன்றுபடியாக இருப்பதால் ஆகும். ப்ரக்ருதியானது, அசித் என்றும், இதற்குள் அனைத்து ஜீவாத்மாக்களும் தொகுத்த நிலையில் உள்ளனர் என்றும் பிரித்து அறியாதபடி, மிகவும் ஸுக்ஷ்மமான தமஸ் நிலையானது மாறி, ஜீவாத்மாக்களுடைய தொகுப்பு நிலை கர்ப்பம் என்பது வெளிப்படும்படியான நிலையை அடைவதால் அக்ஷரம் எனப்படுகிறது.

வ்யாக்யானம் – குண த்ரய வைஷ்ணவ்யஸ்யாநந்தர பூர்வ அவஸ்தா குணஸாம்யம், குண ஸாம்ய லக்ஷணம் அவ்யக்தம், (“அவ்யக்தம் அக்ஷரே லீயதே” இதி) யஸ்யாம் அவஸ்தாயாம் குண ஸாம்யமப்யஸ்புடம், தத் அவஸ்தம் சேதந ஸமஷ்டி கர்ப்பம் தத் அக்ஷர சப்தேந உச்யதே. நது சேதந மாத்ரம், தஸ்ய அவ்யக்த ப்ரக்ருதித்வ தமோ விக்ருதித்வ அயோகாத். அதஸஸ் ஸர்வம் தத்வ ஜாதம் சித் அசித் ஆத்மகம் மந்தவ்யம். “ப்ரதாநாதி விசேஷாந்தம் சேதந அசேதந ஆத்மகம்” இதி பராசர வசநாத். அத்ர து சித்கர்ப்பே வஸ்துநி அக்ஷர சப்த உபசரித:; ப்ரயோகேந்யதாஸித்தே சக்தி அந்தர

கல்பநாயோகாத். (“அக்ஷரம் தமஸி லீயதே” இதி) சித் கர்ப்பத்வம் அசித்வம் அபி யத்ர விவேகதும் அசக்யம் தத் அவஸ்தத் அதிலஸிஷ்டம் ப்ரதாநம் தமச் சப்தேந அபிலப்பயம். அக்ஷராதி அவஸ்தா ப்ராப்த்யெளந்முக்க்ய விசிஷ்டம் ததேவ விபக்தம் தம: ததௌந்முக்க்யரஹிதம் அவிபக்தம் தம: பரமாத்ம சரீரதயாபி சிந்தயிதும் அசக்யம். ஸலில விஸீந லவண சந்தரகாந்தஸ்த ஸலில ஸூர்யகாந்தஸ்தவஹ்நி கல்பம் ஸர்வஜ்ஞ பரமாத்மைக வேத்யம் அவதிஷ்டதே. பூதல விநிஹித பீஜஸ்தாநீயமவிபக்தம் தம:, ம்ருந்நிஸ்ஸ்ருத பீஜவத் விபக்தம் தம:, ஸலில ஸம்ஸ்ருஷ்டார்த்ரசதில அவயவ பீஜ துல்யம் அக்ஷரம், உச்சூந பீஜ ஸமாநம் அவ்யக்தம், அங்குர ஸ்தாநீயோ மஹாந் இதி விவேக: - என்று ஸுபாலோபநிஷத் வ்யாக்யாநத்தில் ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர், இதினுடைய அவஸ்தா விசேஷங்களை ஸுஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்தார். இத்தால் அக்ஷரமும் தமஸ்ஸும், குஸுமத்தினுடைய முகுள கோரக அவஸ்தைகள்போலே இதினுடைய ஸங்கோச தசையாகையாலே, மஹாதாதிகளைப் போலே தத்வாந்தரமன்றென்னுமிடம் ஸித்தம்.

விளக்கம் - ஸுபால உபநிஷத் வ்யாக்யானத்தில் ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர்: ப்ரக்ருதியானது மூன்று குணங்களுடைய ஏற்றத்தாழ்வை அடைகிறது; அந்த நிலைக்குப் பின்னர், முந்தைய நிலையானது சமநிலை எனப்படுகிறது. குணங்கள் சமமாக உள்ள நிலையானது, கண்களுக்குப் புலப்படாத அவ்யக்தம் எனப்படும். எந்த ஒரு நிலையில் அனைத்து குணங்களும் சமமாகவோ அல்லது ஏற்றத்தாழ்வுடன் கூடியதாக வெளிப்படையாகவோ காண இயலாமல் உள்ளதோ, அப்படிப்பட்ட நிலையை அடைந்துள்ளதான தொகுத்த ஜீவாத்ம கூட்டம் எதில் அடங்கியுள்ளதோ, அது அக்ஷரம் எனப்படும்; இது ஏனென்றால், அக்ஷரம் என்பது ஜீவாத்மாக்களை மட்டுமே குறிப்பதல்ல; காரணம், அதற்கு ப்ரக்ருதியானது காரணமாகவும், அது தமஸ்ஸுக்குக் கார்யமாகவும் உண்டானது அல்ல என்பதால் ஆகும். ஆகவே ப்ரக்ருதி தத்வம் முதலாக, இந்தப் பூமி முடிய உள்ள அனைத்தும் சித் மற்றும் அசித் என்ற ஸ்வரூபங்களாகவே எண்ணப்படவேண்டும். பராசரர் - ப்ரதாநாதி விசேஷாந்தம் சேதந அசேதந ஆத்மகம் - ப்ரதானம் தொடக்கமாக விசேஷமான பொருள்கள் முடிய உள்ள அனைத்தும் சேதனம் மற்றும் அசேதனம் என்பவற்றை உள்ளடக்கியதாகவே உள்ளன - என்றார். இங்கு “ஜீவர்கள் அனைவரும் ப்ரக்ருதியில் உள்ள நிலையானது, சூல் கொண்ட பயிர்கள் போன்று உள்ளனர்” என்பதைக் குறிக்கும் சொல்லானது உபசாரமாக மட்டுமே கூறப்பட்டது; இதற்கு

வேறுவிதமாகப் பொருள் ஏற்கக்கூடாது. இவ்விதமாக சித் வஸ்துக்களைக் கர்ப்பத்தில் கொண்டதாக உள்ள நிலையும், அசித் வஸ்துக்களுடைய தன்மையும், எந்த ஒரு நிலையில் பிரித்து அறிய முடியாதபடி உள்ளதோ அப்படிப்பட்ட ஸூக்ஷ்மமான நிலையானது, ப்ரதானம் மற்றும் தமஸ் போன்ற சொற்களால் கூறப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட அக்ஷர நிலையை அடைவதற்கான எதிர்த்தன்மையுடன் கூடியுள்ளது “விபக்த தமஸ்” எனப்படும்; இவ்விதம் எதிர்த்தட்டாக இல்லாதது “அவிபக்த தமஸ்” எனப்படும். அது பரமாத்மாவின் சரீரம் என்று பிரித்து அறிய இயலாதபடியும், நீரில் கலந்துள்ள உப்பு, சந்த்ரகாந்தக் கல்லில் உள்ள நீர், சூரியகாந்தக் கல்லில் உள்ள நெருப்பு போன்றதாகவும், அனைத்தும் அறிந்த பரமாத்மாவால் மட்டுமே அறியக்கூடியதாகவும் உள்ளது. பூமியில் விதைக்கப்பட்ட விதை போன்றதே அவிபக்த தமஸ் ஆகும்; நீருடன் ஒன்றாகக் கலந்து சிதைவுடன் கூடிய விதை போன்றதே அக்ஷரம் ஆகும்; அந்த விதையிலிருந்து வெளிவந்த முளையைப் போன்றதே மஹாந் ஆகும் - என்று கூறினார். இதன் மூலம் அக்ஷரம் மற்றும் தமஸ் ஆகியவை, ஒரு மலருடைய மொட்டு மற்றும் அரும்பு முதலான நிலைகளைப் போன்று, ப்ரக்ருதியின் சுருங்கிய நிலையாகிறது; ஆகவே இவை மஹாந், அஹங்காரம் என்பது போன்று வேறு தத்வங்கள் அல்ல என்று தேறுகிறது.

90. இதில் நின்றும் குண வைஷம்யத்தாலே மஹதாதி விகாரங்கள் பிறக்கும்.

அவதாரிகை - இனி இந்த ப்ரக்ருதியில் நின்றும் மஹதாதி விகாரங்கள் ஜநிக்கைக்கு மூலம் இன்னதென்கிறார்.

விளக்கம் - அடுத்து ப்ரக்ருதியிலிருந்து மஹத் போன்ற மாற்றங்கள் பிறப்பதற்கான காரணத்தைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இதில் நின்றும் குண வைஷம்யத்தாலே மஹதாதி விகாரங்கள் பிறக்கும்) என்று. குணங்களுக்கு வைஷம்யமாவது, பரஸ்பர உத்ரேகம்.

விளக்கம் - குணங்களுக்கு வைஷம்யம் என்றால், ஒன்றுக்கொன்று ஏற்றத்தாழ்வுகள் கொண்ட நிலையாகும்.

91. குணங்களாகிறன - ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள்.

அவதாரிகை - அப்படியிருக்கிற குணங்கள்தானெவை என்னும் ஆகாங்சைஷயிலே (குணங்களாகிறன - ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள்) என்கிறார்.

விளக்கம் - அப்படிப்பட்ட குணங்கள் எவை என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இவைதானிருக்கும்படி எங்ஙனே என்கிற சங்கையிலே அருளிச் செய்கிறார் (இவை ப்ரக்ருதிக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவை எப்படிப்பட்டவை அல்லது எவ்விதம் உள்ளன என்று சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

92. இவை ப்ரக்ருதிக்கு ஸ்வரூபாநுபந்திகளான ஸ்வபாவங்களாய், ப்ரக்ருத்யவஸ்தையில் அநுத்பூதங்களாய், விகார தசையில் உத்பூதங்களாயிருக்கும்.

வ்யாக்யானம் - (இவை ப்ரக்ருதிக்கு ஸ்வரூப அநுபந்திகளான ஸ்வபாவங்களாய்) “ஸத்வம் ரஜஸ் தம இதி குணா ப்ரக்ருதி ஸம்பவா”, “ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணாநி குணை: கர்மாணி ஸர்வச:”, “ஸத்வம் ரஜஸ் தம இதி ப்ரக்ருதேர் குணா:” என்னக்கடவதிறே. ஸ்வபாநுபந்திகளென்றது, ஆகந்துகங்களன்றிக்கே ஸத்தா ப்ரயுக்தங்களாகையாலே, இவற்றையொழிந்திருப்பதோரவஸ்தையும் இல்லையென்கை. இவற்றை ஸ்வபாவங் களென்றும், ப்ரக்ருதிக்கு ஸ்வரூபாநுபந்திகளென்றும் சொல்லுகையாலே, “மூல ப்ரக்ருதிர் நாம ஸுக துக்க மோஹாத்மகாநி லாகவ ப்ரகாச சலநோபஷ்டம்பந கௌரவா வரண கார்யாணயத்யந்தாதீந்தரியாணி கார்யைக நிருபண விவேகாநி அந்யூநாநதிரே காணி ஸமதாமுபேதாநி ஸத்வ ரஜஸ தமாம்ஸி த்ரவ்யாணி” என்று இவற்றை த்ரவயங்களாகவும், இவைதானே ப்ரக்ருதி ஸ்வரூபமாகவும் கொள்ளுகிற ஸாங்க்ய மதம் நிரஸ்தமாயிற்று. இந்த மத நிராகரணார்த்தமாகவிறே ஆளவந்தார், “குணா: ப்ரதாநம்” என்று பிரித்தருளிச் செய்தது.

விளக்கம் - (இவை ப்ரக்ருதிக்கு ஸ்வரூப அநுபந்திகளான ஸ்வபாவங்களாய்) - கீதை (14-5) – ஸத்வம் ரஜஸ் தம இதி குணா ப்ரக்ருதி ஸம்பவா – ஸத்வம், ரஜஸ் மற்றும் தமஸ்

என்பதான, ப்ரக்ருதியிலிருந்து உண்டான குணங்களை - என்றும், கீதை (3-27) - ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணாநி குணை: கர்மாணி ஸர்வச: - அனைத்து செயல்களும் அனைத்து விதங்களிலும் ப்ரக்ருதியின் குணங்களால் இயங்குகின்றன - என்றும், ஸத்வம் ரஜஸ் தம இதி ப்ரக்ருதேர் குணா: - ஸத்வம், ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகியவை ப்ரக்ருதியின் குணங்கள் - என்றும் கூறப்பட்டது அல்லவோ? (ஸ்வபாவ அநுபந்திகள்) - அவை இடையில் வந்து சேர்ந்தவை அல்ல, ப்ரக்ருதியில் எப்போதும் உள்ளவை; ஆகவே அவற்றைத் தவிர்த்து ஒரு நிலையும் இல்லை. இவற்றை ஸ்வபாவங்கள் என்றும், ப்ரக்ருதியின் ஸ்வரூபத்துடன் சேர்ந்தவை என்றும் கூறுவதால், “மூலப்ரக்ருதிர் நாம ஸுகதுக்க மோஹாத்மகாநி லாகவ ப்ரகாசசலநோபஷ்டம்பந கௌரவாவரண கார்யாணி, அத்யந்தாதீந்த்ரியாணி, கார்யைக நிருபண விவேகாநி, அந்யூநாநதிரேகாணி ஸமதாமுபேதாநி ஸத்வ ரஜஸ் தமாம்ஸி த்ரவ்யாணி - மூலப்ரக்ருதி என்பது ஸத்வம், ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகிய மூன்று திரவியங்களைக் கொண்டதாகும்; இவை மூன்றும் சரிசமமான நிலையில் (ஒன்றை ஒன்று விஞ்சாத விதத்தில்) உள்ளன. இவற்றின் இயல்பான தன்மைகள் முறையே ஸுகம், துக்கம் மற்றும் மயக்கம் (மோகம்) என்பதாகும். ஸத்வம் அதிகமாகும்போது ஸுகம் ஏற்படும், சரீரம் எடை குறைவாக இருப்பதாகத் தோன்றும், இந்த்ரியங்கள் நன்கு இயங்கும் (இதனை லாகவ ப்ரகாசங்கள் என்பர்). ரஜஸ் அதிகமாகும்போது துக்கம் ஏற்படும், அசைவு மற்றும் இந்த்ரியங்கள் செயலாற்றுவதும் நிகழும் (சலநம் - சஞ்சலமான இயல்பு கொண்டபடியும், உஷ்டம்பநம் - யாரையேனும் வாக்குவாதத்திற்கு இழுத்தபடியும் இருப்பர்). தமஸ் அதிகமாகும்போது மயக்கம் ஏற்படும், சரீரம் பளுவாக உணரப்படும், இந்தியங்கள் மறைக்கப்படும் (கௌரவம், ஆவரணம்). இப்படிப்பட்ட குணங்களானவை இந்த்ரியங்களால் உணர இயலாதபடி உள்ளதாகும். அவற்றின் கார்யத்தைக் கொண்டே உணரவல்லதாக (அல்லது நிருபிக்கும்படியாக) இருப்பதாகும். ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய மூன்றையும் சமநிலையில் கொண்டதான மூலப்ரக்ருதியானது அசேதனமாக உள்ளபோதிலும், எண்ணற்ற சேதநர்களுடைய இன்பத்திற்கும், மோக்ஷத்திற்கும் உதவுவதாக உள்ளது [ஸ்ரீபாஷ்யம் 2-2-1]” என்று, இவற்றை த்ரவ்யங்களாகவும், இவையே ப்ரக்ருதியின் ஸ்வரூபங்கள் என்பதாகவும் கொள்ளும் ஸாங்க்ய மதம் தள்ளப்பட்டது. இந்த மதத்தைத் தள்ளுவதற்காக அல்லவோ ஸ்வாமி ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (17) - குணா: ப்ரதாநம் - குணங்களும் ப்ரக்ருதியும் - என்று தனித்தனியாகப் பிரித்து அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (ப்ரக்ருத்யவஸ்தையில் அநுத்பூதங்களாய், விகார தசையில் உத்பூதங்களாயிருக்கும்) அதாவது, ஸாம்யாபந்நங்களாயிருக்கையாலே, ப்ரக்ருத்யவஸ்தையில் இவற்றினுடைய ஸ்வரூப விபாகம் தோற்றாது. வைஷம்யாபத்தியாலே விக்ருத்யவஸ்தையில் இவற்றினுடைய ஸ்வரூப விபாகம் தோற்றியிருக்குமென்கை. “ஸத்வ ரஜஸ தமாம்ஸி த்ரயோ குணா: ப்ரக்ருதேஸ் ஸ்வரூபாநுபந்திநஸ் ஸ்வபாவ விசேஷா ப்ரகாசாதி கார்யைக நிரூபணீயா: ப்ரக்ருத்யவஸ்தாயாம் அநுத்பூதாஸ் தத் விகாரேஷு மஹதாதிஷுதித்பூதா” என்றிறே பாஷ்யகாரரும் அருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - (ப்ரக்ருதி அவஸ்தையில் அநுத்பூதங்களாய், விகார தசையில் உத்பூதங்களாயிருக்கும்) - இந்த மூன்று குணங்களும் ஏற்றத்தாழ்வு இன்றி சமமாக உள்ளதால், ப்ரக்ருதி நிலையில் எந்தவிதமான மாற்றமும் இன்றி உள்ளதால், இவற்றின் ஸ்வரூப வேறுபாடு புலப்படாது. மாற்றம் அடையும் நிலையில் ஏற்றத்தாழ்வுகளுடன் கூடியுள்ளதால், இவற்றின் ஸ்வரூப வேறுபாடு வெளிப்படுகிறது. கீதாபாஷ்யத்தில் (14-5) – ஸத்வ ரஜஸ தமாம்ஸி த்ரயோ குணா: ப்ரக்ருதேஸ் ஸ்வரூபாநுபந்திநஸ் ஸ்வபாவ விசேஷா ப்ரகாசாதி கார்யைக நிரூபணீயா: ப்ரக்ருத்யவஸ்தாயாம் அநுத்பூதாஸ் தத் விகாரேஷு மஹதாதிஷுதித்பூதா - ஸத்வம் ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகியவை ப்ரக்ருதியின் ஸ்வரூபத்தை அண்டியுள்ளன; இவற்றின் ஸ்வபாவத்தில் உள்ள சிறப்புகள் அனைத்து கார்யத்தால் மட்டுமே நிச்சயிக்கத்தக்கவையாக, ப்ரக்ருதி என்ற நிலையில் வெளிப்படாமல், ப்ரக்ருதியின் மாற்றங்களாகிய மஹத் முதலானவற்றின் மூலம் வெளிப்படுகின்றன – என்பதாக பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார்.

93. ஸத்வம் – ஜ்ஞாந ஸுகங்களையும் உபயஸங்கத்தையும் பிறப்பிக்கும்.

அவதாரிகை – விகார தசையில் இவைதான் கார்யைக நிரூபணீயங்களாகையாலே, கார்யைகதநமுகத்தாலே இவற்றினுடைய ஸ்வரூபங்களை தர்சிப்பிக்கிறார்.

விளக்கம் - மாற்றங்கள் அடைந்த நிலையில் கார்யங்களைக் கொண்டு மட்டுமே இந்தக் குணங்களை நிரூபிக்கவேண்டும் என்ற நிலை உள்ளதால், கார்யங்கள் குறித்து உரைக்கும்போது இவற்றின் ஸ்வரூபத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஸத்வகுணம் நிர்மலமாகையாலே, ஜ்ஞாந ஸுகாவரண மன்றிக்கே அவற்றுக்கு ஜநகமுமாய், அவற்றினுடைய பேற்றுக்கு ப்ரவர்த்திக்கும்படி அவையிரண்டிலும் ஸங்கத்தையுமுண்டாக்குமென்கை. “தத்ர ஸத்வம் நிர்மலத்வாத் ப்ரகாசகமநாமயம், ஸுக ஸங்கேந பத்நாதி ஜ்ஞாந ஸங்கேந சாநக” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - ஸத்வகுணமானது எந்தவிதமான தோஷங்களும் அற்றதாக உள்ளதால், ஞானம் மற்றும் ஸுகம் ஆகியவற்றை மூடாமல், அவற்றுக்குப் பிறப்பிடமாகவும், அவற்றை அடைவதற்கு ஒருவனை முயற்சி செய்யும்படியாக அவற்றின் மீது பற்றுதலை ஏற்படுத்துவதாகவும் உள்ளது. கீதையில் (14-6) - தத்ர ஸத்வம் நிர்மலத்வாத் ப்ரகாசகமநாமயம், ஸுக ஸங்கேந பத்நாதி ஜ்ஞாந ஸங்கேந சாநக - அந்த மூன்று குணங்களில் ஸத்வமான தூய்மையானதாக உள்ளதால் ஒளிர்ந்தபடி இருக்கிறது, மாற்றங்கள் அடையாதது; ஆனால் அது இன்பத்துடன் கொண்ட ஸம்பந்தம் மற்றும் ஞானத்துடன் கொண்ட ஸம்பந்தம் காரணமாக கட்டுப்படும்படிச் செய்கிறது - என்றது காண்க.

94. ரஜஸ்ஸு - ராக த்ருஷ்ணா ஸங்கங்களையும் கர்ம ஸங்கத்தையும் பிறப்பிக்கும்.

வ்யாக்யானம் – “ரஜோ ராகாத்மகம் விததி த்ருஷ்ணா ஸங்க ஸமுத்பவம் தந்நிபதநாதி கௌந்தேய கர்ம ஸங்கேந தேஹிநாம்” என்னக் கடவதிறே. ராகமாவது, யோஷித் புருஷர்களுக்கு அந்யோந்யமுண்டான ஸ்ப்ருஹை. த்ருஷ்ணையாவது, சப்தாதி ஸர்வ விஷய ஸ்ப்ருஹை. ஸங்கமாவது, புத்ர மித்ராதிகளளவில் ஸம்ச்லேஷ ஸ்ப்ருஹை. கர்ம ஸங்கமாவது, க்ரியைகளில் ஸ்ப்ருஹை.

விளக்கம் - கீதையில் (14-7) - ரஜோ ராகாத்மகம் விததி த்ருஷ்ணா ஸங்க ஸமுத்பவம் தந்நிபதநாதி கௌந்தேய கர்ம ஸங்கேந தேஹிநாம் - விருப்பம் என்பதே வடிவமாக உள்ள ரஜோ குணமானது, கர்மம் மற்றும் பற்றுதல் ஏற்படக் காரணமாக உள்ளது. இது கர்மங்களிலும், கர்ம பலன்களிலும் உள்ள ஸம்பந்தம் காரணமாகக் கட்டுப்படுத்துகிறது. ராகம் என்பது ஆண்-பெண் இடையே உண்டாகின்ற காமம் ஆகும். த்ருஷ்ணை என்றால், ஓசை முதலான இந்த்ரிய விஷயங்கள் மீது ஏற்படும் விருப்பம் ஆகும். ஸங்கம் என்பது

புத்திரன், நண்பன் போன்றவர்கள் மீது கொள்ளும் விருப்பம் ஆகும். கர்மஸங்கம் என்றால், செயல்களில் உள்ள விருப்பம் ஆகும்.

95. தமஸ்ஸு விபரீத ஜ்ஞாநத்தையும், அநவதாநததையும், ஆலஸ்யத்தையும், நித்ரையையும் பிறப்பிக்கும்.

வ்யாக்யானம் – “தமஸ்த்வ ஜ்ஞாநஜம் வித்தி மோஹநம் ஸர்வதேஹிநாம் ப்ரமாதாலஸ்ய நித்ராபிஸ் தந்நிபத்நாதி பாரத” என்னக் கடவதிறே. விபரீத ஜ்ஞாநமாவது, வஸ்து யாதாத்மய விபரீத விஷயமான ஜ்ஞாநம். அநவதாநமாவது, செய்யும்தொன்றில் குறிக்கோளில்லாமை. ஆலஸ்யமாவது, ஒரு கார்யத்திலும் ஆரம்பமற்றிருக்கும் சொப்பம். நித்ரையாவது, புருஷனுக்கு இந்திரிய ப்ரவர்த்தந ச்ராந்தியடியாக வருகிற ஸர்வேந்த்ரிய ப்ரவர்த்தநோபரதி.

விளக்கம் -கீதையில் (14- 8) - தமஸ்த்வ ஜ்ஞாநஜம் வித்தி மோஹநம் ஸர்வதேஹிநாம் ப்ரமாதாலஸ்ய நித்ராபிஸ் தந்நிபத்நாதி பாரத – சரீரத்தில் பற்றுதல் கொண்ட அனைவரையும் மயக்கவல்லதான தமஸ்ஸானது அஜ்ஞானத்தினால் ஏற்படுவதாகும். அது ஜீவாத்மாக்களை தேவையற்ற செயல்களில் ஈடுபடுத்தல், சோம்பம் மற்றும் உறக்கம் முதலியவற்றால் கட்டுகிறது - என்றது காண்க. விபரீத ஞானம் என்றால், உண்மையான பொருளைச் சரியாக அறிவதற்கு மாறாக உள்ள அறிவு ஆகும். அநவதாநம் என்றால், எந்த ஒரு செயலிலும் குறிக்கோள் இன்மை ஆகும். ஆலஸ்யம் என்றால், எந்த ஒரு செயலையும் செய்ய முயலாமல் உள்ள சோம்பல் ஆகும். நித்ரை என்றால், அனைத்து இந்திரியங்களும் செயலற்று உள்ள உறக்கம் ஆகும்.

96. இவை ஸமங்களானபோது விகாரங்கள் ஸமங்களுமாய், அஸ்பஷ்டங்களுமாயிருக்கும்; விஷமங்களானபோது, விகாரங்கள் விஷமங்களுமாய், ஸ்பஷ்டங்களுமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இனி இக்குணங்களினுடைய ஸமதசையிலும், விஷம தசையிலும், ப்ரக்ருதியினுடைய விகாரங்களிருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார் (இவை ஸமங்களான போது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து மூன்று குணங்களும் சமமான நிலையில் இருத்தல் மற்றும் ஏற்றத்தாழ்வுகளுடன் கூடியபடி இருத்தல் ஆகிய நிலைகளில், ப்ரக்ருதியில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, இக்குணங்கள் பரஸ்பர உத்ரேகமாதல், க்ருத்ஸந உத்ரேகமாதலின்றிக்கே ஸாம்யாபந்நங்களாயிருந்தபோது, ப்ரக்ருதியினுடைய விகாரங்கள் நாம ரூப விசேஷ ராஹித்யத்தாலே தன்னில் ஸமங்களுமாய், ப்ரமாணங்களால் தர்சிக்கப்போகாதபடி ஸ்பஷ்டங்களும்ன்றிக்கே இருக்கும். இக்குணங்கள் உத்ரேகித்து விஷமங்களானபோது, ப்ரக்ருதியினுடைய விகாரங்களும் நாம ரூப விசேஷ ஸாஹித்யத்தாலே தன்னில் விஷமங்களுமாய், ப்ரமாணங்களாலே தர்சிக்கலாம்படி ஸ்பஷ்டங்களுமாயிருக்குமென்கை. “ப்ரதேச பேதத்தாலும், கால பேதத்தாலும்” என்று கீழ்ச் சொன்னதுக்கும் இந்த குண ஸாம்ய வைஷமயங்களேயிறே ஹேது. அது இங்கே விசதமாயிற்று.

விளக்கம் - இந்த மூன்று குணங்களும் ஒன்றுக்கொன்று மேன்மேலும் வளர்தல் அல்லது சிறிதளவு மேலே எழுதல் போன்றவை இன்றி, சமமாக உள்ளபோது, ப்ரக்ருதியில் மாற்றங்கள் அனைத்தும் பெயர் மற்றும் உருவம் இன்றி உள்ளதால், சமாகவே உள்ளது; மேலும் ப்ரமாணங்களால் அறிய இயலாதபடி தெளிவற்று உள்ளது. இந்த மூன்று குணங்களும் வளர்ந்து ஏற்றத்தாழ்வுகளுடன் உள்ளபோது, ப்ரக்ருதியில் மாற்றங்கள் அனைத்தும், பெயர் மற்றும் உருவம் ஆகியவை தோன்றுவதன் காரணமாக, ஏற்றத்தாழ்வுகள் அடைகின்றன; மேலும் ப்ரமாணங்களால் அறிய இயலும்படி தெளிவாக உள்ளது. “சூர்ணை (85) - ப்ரதேச பேதத்தாலும், கால பேதத்தாலும்” என்ற உரைத்ததற்கும், இத்தகைய குண ஏற்றத்தாழ்வுகள் அல்லவோ காரணமாக உள்ளன? இது அங்கு தெளிவாக உரைக்கப்பட்டது.

97. விஷம விகாரங்களில் ப்ரதம விகாரம் மஹான்.

வ்யாக்யானம் - இந்த குண வைஷமய ப்ரயுக்தமான விஷம விகாரங்களில் ப்ரதம விகாரமேது என்னுமாகாங்கஷையிலே, (விஷம விகாரங்களில் ப்ரதம விகாரம் மஹான்)

என்கிறார். “குண ஸாம்யாத் ததஸ்தஸ்மாத் சேஷத்ரஜ்ஞாதிஷ்டிதாந் முநே, குண வ்யஞ்ஜநஸம்பூதி ஸர்க்காலே த்விஜோத்தம” என்னக் கடவதிறே. அதாவது, குண ஸாம்யத்தையுடைத்தாய், சேஷத்ரஜ்ஞான பத்த சேதநனாலே அதிஷ்டிதமான அவ்யக்தத்தில் நின்றும் வ்யக்த குணோந்மேஷ ஹேதுவாகையாலே குண வ்யஞ்ஜநமென்று பேரான மஹத் தத்வம் உத்பந்நமாமென்றபடி.

விளக்கம் - இத்தகைய குண ஏற்றத்தாழ்வுகள் காரணமாக ஏற்படும் மாற்றங்களில் முதல் மாற்றத்தை அருளிச்செய்கிறார். அது எது என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். ஸ்ரீவிபு. (1-2-36) - குண ஸாம்யாத் ததஸ்தஸ்மாத் சேஷத்ரஜ்ஞாதிஷ்டிதாந் முநே, குண வ்யஞ்ஜநஸம்பூதி ஸர்க்காலே த்விஜோத்தம - ஸ்ருஷ்டியின்போது சம நிலையில் உள்ள மூன்று குணங்களும், சேஷத்ரஜ்ஞன் என்பதான ஆத்மாவால் உட்புகப்பட்டு ப்ரக்ருதியிலிருந்து குணங்கள் வளர்வதற்குக் காரணமாக உள்ள மஹாந் ஏற்படுகிறது - என்றது காண்க. அதாவது குணங்கள் சமநிலையில் உள்ளதாகவும், சேஷத்ரஜ்ஞான பந்தப்பட்ட சேதநனால் அடையப் பெற்றதும் ஆகிய அவ்யக்தத்திலிருந்து குணங்கள் தோன்றுவதற்குக் காரணமாக உள்ளதால், “குணங்களின் வெளிப்பாடு” என்பதைக் குறிக்கும் மஹத் தத்வம் வெளிப்படுகிறது.

98. இது ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்று த்ரிவிதமாய், அத்யவஸாய ஜநகமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இதினுடைய ஸ்வரூபமிருக்கும்படி எங்ஙனே? என்னும் ஆகாங்சையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இது ஸாத்விகம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மஹத் தத்வத்தின் ஸ்வரூபம் எத்தகையது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இந்த மஹத் தத்வம் “ஸாத்விகோ ராஜஸச்சைவ தாமஸச்ச த்ரிதா மஹாந்” என்று ப்ரகாச ப்ரவ்ருத்தி மோஹோந்நேயமான ஸத்வ ரஜஸ் தமோ ரூப குணாந்வயத்தாலே ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்று த்ரிவிதமாய், “மஹாந் வை புத்தி லக்ஷண:” என்று புத்தி லக்ஷணமாகையாலே அத்யவஸாய ஜநகமாயிருக்கும் என்கை. அதில், ஸாத்விக புத்தியாவது “ப்ரவ்ருத்திம் ச நிவ்ருத்திம் ச கார்யாகார்யே

பயாபயே பந்தம் மோக்ஷம் ச யா வேத்தி புத்திஸ் ஸா பார்த்த ஸாத்விகீ” என்று ப்ரவருத்தி நிவ்ருத்திகளுடையவும் கார்யாகார்யங்களினுடையவும் பயாபயங்களினுடையவும், பந்த மோக்ஷங்களி னுடையவும் யதாவத்யவஸாயமென்றும்; ராஜஸ புத்தியாவது “யயா தர்மமதர்மம் ச கார்யம் சாகார்யமேவ ச அயதாவத் ப்ரஜாநாதி புத்திஸ் ஸா பார்த்த ராஜஸீ” என்று தர்மாதர்மங்களையும், கார்யாகார்யங்களையும் அந்யதாவாக அறுதியிடுகை யென்றும்; தாமஸ புத்தியாவது “அதர்மம் தர்மமிதி யா மந்யதே தமஸாவ்ருதா, ஸர்வார்த்தாந் விபரீதாம்ச்ச புத்திஸ்ஸா பார்த்த தாமஸீ” என்று, அதர்மத்தை தர்மமாகவும், தர்மத்தை அதர்மமாகவும் இப்படி ஸர்வார்த்தங்களையும், விபரீதமாகவும் நிச்சயிக்கையென்றும் பகவான் தானே கீதோபநிஷத்திலே அருளிச்செய்தான். ஆக, ப்ரக்ருதியினுடைய விஷம விகாரங்களில் ப்ரதம விகாரமின்ன தென்றும், அதினுடைய ஸ்வரூபமிருக்கும்படியும், அதினுடைய க்ருத்யமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

விளக்கம் - மஹத் தத்வமானது, ஸ்ரீவிபு. (1-2-36) – ஸாத்விகோ ராஜஸச்சைவ தாமஸச்ச த்ரிதா மஹாந் - மஹத்தானது ஸாத்விகம், ராஜஸம் மற்றும் தாமஸம் என மூன்று வகையாகும் - என்பதற்கு ஏற்ற ப்ரகாசம், செயலாற்றுதல் மற்றும் மோகம் என்பதை அறியலாம்படியாக “ஸத்வ, ரஜஸ், தமஸ்” ரூபமாக, குணங்களுடன் சேர்ந்துள்ளதால் “ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம்” என மூன்று வகையாக உள்ளது. மேலும் “மஹாந் வை புத்தி லக்ஷண: - மஹத்தானது புத்தியை லக்ஷணமாகக் கொண்டது” என்பதாக புத்தி லக்ஷணமாக உள்ளதால், உறுதியான அறிவை ஏற்படுத்தக்கூடியதாக உள்ளது. இவற்றில் ஸாத்விக புத்தியானது, கீதை (18-30) - ப்ரவ்ருத்திம் ச நிவ்ருத்திம் ச கார்யாகார்யே பயாபயே பந்தம் மோக்ஷம் ச யா வேத்தி புத்திஸ் ஸா பார்த்த ஸாத்விகீ – ஸ்வர்க்கம் முதலானவற்றை அடைவதில் முயற்சி மற்றும் மோக்ஷ ஸாதனங்களான கர்மம் போன்றவற்றை அடைதல், எவை செய்யத்தக்கவை மற்றும் செய்யத்தகாதவை என்பதை அறிதல், சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டவற்றை மீறுவதால் அச்சம் மற்றும் அச்சம் இன்மை, ஸம்ஸாரம் மற்றும் மோக்ஷம் போன்றவற்றைக் குறித்து அறிதல் ஆகியவற்றை எந்த ஒரு புத்தி அறிகிறதோ, அந்தப் புத்தியானது ஸாத்விகம் ஆகும் – என்பது காண்க. ஆக செயலாற்றுதல் மற்றும் செய்யத்தகாதவை, அஞ்சவேண்டியவை மற்றும் அஞ்சத் தகாதவை, பந்தம் மற்றும் மோக்ஷம் போன்றவை குறித்து அறிதலே ஆகும். ராஜஸ புத்தியானது, கீதை (18-31) – யயா தர்மமதர்மம் ச கார்யம் சாகார்யமேவ ச அயதாவத் ப்ரஜாநாதி புத்திஸ் ஸா பார்த்த ராஜஸீ – எந்த ஒரு புத்தியால் தர்மம் மற்றும் அதர்மம்,

செய்யத்தக்கவை மற்றும் செய்யத்தகாதவை ஆகியவற்றைக் குறித்து உள்ளதுஉள்ளபடி அல்லாமல் அறிகிறானோ, அந்தப் புத்தியானது ராஜஸம் ஆகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப, தர்மம் மற்றும் அதர்மம், செய்யக்கூடியவை மற்றும் செய்யத்தகாதவை ஆகியவற்றை வேறுவிதமாக அறிதல் ஆகும். தாமஸ புத்தியானது, கீதை (18-32) – அதர்மம் தர்மமிதி யா மந்யதே தமஸாவ்ருதா, ஸர்வார்த்தாந் விபரீதாம்ச்ச புத்திஸ்ஸா பார்த்த தாமஸீ - எந்த ஒரு புத்தியால் அதர்மத்தைத் தர்மமாகவும், அனைத்துப் பொருள்களின் தன்மையை மாறாக அறிகிறானோ, அது தாமஸ புத்தியாகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப, அதர்மத்தை தர்மம் என்றும், தர்மத்தை அதர்மம் என்றும், அனைத்து வஸ்துக்கள் குறித்து தவறாக அறிதலே ஆகும். இப்படியாக பகவான் கீதோபநிஷத்தில் தானே உறுதிபட அருளிச்செய்தான். எனவே, மாற்றம் அடைகின்ற நிலையில் உள்ள ப்ரக்ருதியில் உண்டாகும் முதன்மையான மாற்றம் இன்னது என்றும், அதன் ஸ்வரூபம் இன்னது என்றும், அதன் செயல்பாடு இன்னது என்றும் கூறப்பட்டது.

99. இதில் நின்றும் வைகாரிகம், தைஜஸம், பூதாதியென்று த்ரிவிதமான அஹங்காரம் பிறக்கும்.

அவதாரிகை - இனி, மற்றுமுண்டான விகாரங்களும் க்ரமத்திலே சொல்லப்படுகிறது.

விளக்கம் - அடுத்து ப்ரக்ருதியில் ஏற்படும் வேறு மாற்றங்கள் குறித்துக் கூறப்பட உள்ளன.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இந்த மஹானில் நின்றும், “வைகாரிகஸ் தைஜஸச்ச பூதாதிச்சைவ தாமஸ:; த்ரிவிதோயமஹங்காரோ மஹத் தத்வாத ஜாயத” என்கிறபடியே, ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸ ரூப பேதத்தாலே வைகாரிகமென்றும், தைஜஸமென்றும், பூதாதியென்றும் த்ரிவிதமான அஹங்காரமும் பிறக்குமென்கை. இத்தால், த்ரிகுணாத்மிகையான மூலப்ரக்ருதியில் நின்றும் பிறந்ததாகையாலே, மஹானும் த்ரிகுணாத்மகமாயிருக்கும்; அப்படியே த்ரிகுணாத்மகமான மஹானில் நின்றும் பிறந்ததாகையாலே, அஹங்காரமும் த்ரிகுணமாயிருக்கும் என்கை.

விளக்கம் - இந்த மஹான் தத்வத்திலிருந்து, ஸ்ரீவிபு (1-2-37) - வைகாரிகஸ் தைஜஸச்ச பூதாதிச்சைவ தாமஸ:; த்ரிவிதோயமஹங்காரோ மஹத் தத்வாத ஜாயத -

வைகாரிகமானது ஸாத்விக அஹங்காரம், ராஜஸ அஹங்காரம் மற்றும் தாமஸ அஹங்காரம் என மூன்றுவிதமாக உள்ளது. இவை மஹத் தத்வத்திலிருந்து வெளிப்படுகின்றன - என்பதற்கு ஏற்ப ஸாத்விகம், ராஜஸம் மற்றும் தாமஸம் ஆகிய வேறு பெயர்கள் கொண்ட வைகாரிகம், தைஜஸம் மற்றும் பூதாதி ஆகிய மூன்றுவிதமான அஹங்காரங்கள் பிறக்கின்றன. ஆகவே, மூன்று குணங்களுடன் கூடியதான ப்ரக்ருதியிலிருந்து வெளிப்பட்ட காரணத்தால், மஹத் தத்வமும் மூன்று குணங்களுடன் கூடியதாக இருக்கும்; மூன்று குணங்கள் கொண்ட மஹத்திலிருந்து வெளிப்பட்டதால், அஹங்காரமும் மூன்று குணங்களுடன் இருக்கும் என்றாகிறது.

100. அஹங்காரம் அபிமாந ஹேதுவாயிருக்கும்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, தேஹாத்மாபிமாநாதிகளை ஜநிப்பிக்கை. இத்தால் இதினுடைய க்ருத்யம் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - “இந்தச் சரீரமே ஆத்மா” என்ற எண்ணத்தை அஹங்காரம் ஏற்படுத்துகிறது. இதன் மூலம் அஹங்காரத்தின் செயல்பாடு கூறப்பட்டது.

101. இதில் வைகாரிகத்தில் நின்றும் ச்ரோத்ர த்வக் சஷுர் ஜிஹ்வா க்ராணங்களென்கிற ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களைந்தும், வாக் பாணி பாத பாயுபஸ்த்தங்களைன்கிற கர்மேந்த்ரியங்களைந்தும், மநஸ்ஸுமாகிற பதினோரிந்த்ரியங்களும் பிறக்கும்.

வ்யாக்யானம் - (இதில், வைகாரிகத்தில் நின்றும்) இத்யாதி. அதாவது, இப்படித்ரிவிதமான அஹங்காரத்தில் வைகாரிகமாவது ஸாத்விக அஹங்காரமாகையாலே, இதில் நின்றும், ஸத்வ கார்யமான லகுத்வ ப்ரகாசத்வங்களையுடைத்தான இந்த்ரியங்கள் பதினொன்றும் பிறக்கும் என்கை.

விளக்கம் - (இதில், வைகாரிகத்தில் நின்றும்) - இப்படியாக மூன்றுவிதமாக உள்ள அஹங்காரத்தில், வைகாரிக அஹங்காரமானது ஸாத்விக அஹங்காரம் ஆகிறது. எனவே, இதிலிருந்து, ஸத்வகார்யமாகிய சிறிதான ப்ரகாசங்களைக் கொண்டதான பதினொரு இந்த்ரியங்கள் பிறக்கின்றன.

வ்யாக்யானம் - வைகாரிகத்தில் நின்றும் ஏகாதசேந்த்ரியங்களும் பிறக்குமென்று சொல்லி விடாதே, (ச்ரோத்ர த்வக் சக்ஷுர் ஜிஹ்வா க்ராணங்களென்கிற ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களைந்தும், வாக் பாணி பாத பாயு உபஸ்த்தங்களென்கிற கர்மேந்த்ரியங்களைந்தும், மநஸ்ஸும் ஆகிற பதினோரிந்த்ரியங்களும்) என்று இப்படி அருளிச் செய்தது, இவற்றினுடைய கார்ய பேதத்தையும், ஸம்ஜ்ஞா பேதத்தையுமொழிய, இவற்றினுடைய ஸ்வரூப பேதமும், வ்யவஹார பேதமும் தோற்றாதென்று. மநஸ்ஸுககு கார்யம் உபய ஸஹகாரித்வம். அதுதான் இவ்விடத்தில் சொல்லாதொழிந்தது, மேலே இவை தன்னை விஸ்தரேண சொல்லுகிறவிடத்திலே சொல்லுகிறோமென்று. இந்த்ரியங்கள் ஸாத்விக அஹங்கார கார்யமென்று அருளிச்செய்கையாலே, இவற்றை ராஜஸ அஹங்கார கார்யமென்கிற பக்ஷம் ப்ரதிஷ்டித்தம்.

விளக்கம் - ஆனால், “வைகாரிகத்திலிருந்து பதினோரு இந்த்ரியங்கள் பிறக்கும்” என்று நேரடியாகக் கூறாமல், “ச்ரோத்ர த்வக் சக்ஷுர் ஜிஹ்வா க்ராணங்களென்கிற ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களைந்தும், வாக் பாணி பாத பாயு உபஸ்த்தங்களென்கிற கர்மேந்த்ரியங்களைந்தும், மநஸ்ஸும் ஆகிற பதினோரிந்த்ரியங்களும்” என்று ஏன் அருளிச்செய்தார்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அதாவது நேரடியாக அருளிச் செய்தால், இந்த்ரியங்களில் உள்ள கார்ய வேறுபாடுகள் மற்றும் பெயர் வேறுபாடுகள் மட்டுமே வெளிப்படும் அல்லாமல், அவற்றுடைய ஸ்வரூப வேறுபாடுகள் மற்றும் செயலாற்றுதலில் உள்ள வேறுபாடுகள் வெளிப்படாது என்பதால் ஆகும். மனமானது, ஞானேந்த்ரியங்கள் மற்றும் கர்மேந்த்ரியங்கள் ஆகிய இரண்டிற்கும் உதவுவது ஆகும். அதனை இங்கு ஏன் கூறவில்லை என்றால், இந்த்ரியங்கள் குறித்து அடுத்து விரிவாக அருளிச்செய்ய உள்ளதால் ஆகும். “இந்த்ரியங்கள் அனைத்தும் ஸாத்விக அஹங்காரத்திலிருந்து வெளிப்பட்டவை ஆகும்”, என்று கூறுவதன் மூலம், “இவை ராஜஸ அஹங்காரத்தின் வெளிப்பாடு” என்று கூறும் கருத்தானது மறுக்கப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - “தைஜஸாநீந்த்ரியாண்யாஹூர் தேவா வைகாரிகா தச, ஏகாதசம் மநச்சாத்ர தேவா வைகாரிகாஸ் ஸம்ருதா:” என்றும், “அக்நிர் வாக் பூத்வா முகம் ப்ராவிசத் வாயுர் க்ராணோ பூத்வா நாஸிகே ப்ராவிசத்; ஆதித்யச் சக்ஷுர் பூத்வா அக்ஷிணீ ப்ராவிசத்; திசச் ச்ரோத்ரம் பூத்வா கர்ணௌ ப்ராவிசத்; ஓஷதி வநஸ்பதயோ லோமாநி

பூத்வா த்வசம் ப்ராவிசத்; சந்த்ரமா மநோ பூத்வா ஹ்ருதயம் ப்ராவிசத்; ம்ருத்யுரபானோ பூத்வா நாபிம் ப்ராவிசத்; ஆபோ ரேதோ பூத்வா சிச்நம் ப்ராவிசத்” என்கிறபடியே, தேவாதிஷ்டிதங்களாகையாலே, தேவ சப்த வாச்யங்களான இந்த்ரியங்கள் பதினொன்றும் ராஜஸ அஹங்கார கார்யமென்பர்கள் சிலர், ஸாத்விக அஹங்கார கார்யமென்பர்கள் சிலர் என்று சொல்லி, அதில் ஸாத்விகாஹங்கார கார்யமென்கிறதே ஸ்வபக்ஷமாக ஸ்ரீபராசர பகவான் நிச்சயிக்கையாலே, இவர்க்கு இப்படி அருளிச் செய்யக் குறையில்லையிறே.

விளக்கம் - மேலும், ஸ்ரீ. விபு. (1-2-47) - தைஜஸாநி இந்த்ரியாணி ஆஹு: தேவா வைகாரிகா தச | ஏகாதசம் மநச்சாத்ர தேவா வைகாரிகாஸ் ஸ்ம்ருதா: - இந்த்ரியங்கள் அனைத்தும் தைஜஸம் (ஒளி எனலாம்) எனப்படும், பத்து இந்த்ரியங்களும் வைகாரிகா எனப்படும், மனம் பதினொன்றாவது ஆகும், இவை தேவதைகளால் புகப்பட்டதால் “தேவ” என்னும் சப்தத்தால் கூறத்தக்கதாக – என்றும், ஐதரேய உபநிஷத் (2-1-4) - அக்நிர் வாக் பூத்வா முகம் ப்ராவிசத்; வாயுர் க்ரானோ பூத்வா நாஸிகே ப்ராவிசத்; ஆதித்யச் சக்ஷுர் பூத்வா அக்ஷிணீ ப்ராவிசத்; திசச் ச்ரோத்ரம் பூத்வா கர்ணௌ ப்ராவிசத்; ஓஷதி வநஸ்பதயோ லோமானி பூத்வா த்வசம் ப்ராவிசத்; சந்த்ரமா மநோ பூத்வா ஹ்ருதயம் ப்ராவிசத்; ம்ருத்யுரபானோ பூத்வா நாபிம் ப்ராவிசத்; ஆபோ ரேதோ பூத்வா சிச்நம் ப்ராவிசத் - அக்னி வாக்காக மாறி முகத்தை அடைந்தான், வாயு முகரும் இந்த்ரியமாக மாறி மூக்கை அடைந்தான், சூரியன் பார்வையாக மாறி கண்ணை அடைந்தான், திசையின் அபிமானி தேவதையானவன் கேட்கும் இந்த்ரியமாக மாறி செவியை அடைந்தான், செடிகள் மற்றும் கொடிகள் தங்களுடைய அபிமான தேவதைகளாக மாறி மரங்களும் முடியும் என்றாகி தொடு இந்த்ரியங்களை அடைந்து நின்றன, சந்த்ரன் மனமாக மாறி இதயத்தை அடைந்தான், யமன் அபான வாயுவாக மாறி நாபியை அடைந்தான், நீரானது ரேதஸ்ஸாகி மாறி மர்மக்குறியை அடைந்தது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, “இந்த்ரியங்கள் அனைத்தும் தேவதைகளால் ப்ரவேசிக்கப்பட்டதாகின்றன. எனவே தேவர்கள் என்ற சொல்லின் பொருளான இந்த்ரியங்கள் பதினொன்றும், ராஜஸ அஹங்காரத்தின் வெளிப்பாடு என்று சிலர் கூறுவர், ஸாத்விக அஹங்காரத்தின் வெளிப்பாடு என்றும் சிலர் கூறுவர்”, என்று உரைத்து, “அவை அனைத்தும் ஸாத்விக அஹங்காரத்தின் கார்யமே ஆகும்” என்பதே தனது கருத்தாக ஸ்ரீபராசரபகவான் அருளிச்செய்ததால், இவரும் இங்கு அதனைத் தனது கருத்தாகவும் கூறியதில் தவறில்லை.

வ்யாக்யானம் - இந்த்ரியங்கள் பதினொன்று என்கிற நியமமும் வ்யஷ்டி விஷயமன்று, ஸமஷ்டி விஷயம். “தேஷாந்த்வவயவாந ஸூக்ஷ்மாந் ஷண்ணாமப்யமிதௌஜஸாம், ஸந்நிவே ச்யாத்ம மாத்ராஸு ஸர்வபூதாநி நிர்மமே” என்று அணுக்களாகையாலே ஸூக்ஷ்மங்களான இந்த்ரியங்களினுடைய அம்சங்களை ஆத்மமாத்திரைகளிலே ப்ரவேசிப்பித்து ஸர்வ பூதங்களையும் ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்டித்தானென்று மநு வசநமுண்டாகையாலே. இதில் (ஸூக்ஷ்மாந்) என்கையாலே, “அணவச்ச” என்கிற ஸூத்ர மர்யாதையாலே இந்த்ரியங்கள் அணுவென்றும்; (அவயவாந்) என்கையாலே இந்த்ரியங்கள்தோறும் வ்யக்தி பாஹுஸ்யமுண்டென்றும்; ஆத்ம மாத்திரைகளிலே கூட்டினான் என்கையாலே, அடியிலே கொடுத்த இந்த்ரியங்களே யாவத்ஸம்ஸாரம் அநுவர்த்திக்குமென்றும்; “சரீரம் யத் அவாப்நோதி யச்சாப்யுத்க்ராமதீச்வர:; க்ருஹீத வைதாநி ஸம்யாதி வாயுர் கந்தா நிவாசயாத்” என்கிறபடியே, சரீரத்தை விட்டு சரீராந்தரத்தை ப்ரவேசிக்கும்போது இந்த்ரியங்களை க்ரஹித்துக் கொண்டு போமென்றும் தோற்றுகிறது. (ஷண்ணாம்) என்றும், (மநஷ்ஷஷ்ட்டாநி) என்றும் சொல்லுகிற ஸங்க்யா நிர்தேசத்தில் நிர்பந்தமில்லை; இந்த்ரியாந்தரங்களும் கூடிப் போகையாலே.

விளக்கம் - “இந்த்ரியங்கள் பதினொன்று ஆகும்” என்னும் விதிமுறையும், தனித்தனியாக படைப்பு விஷயம் அல்ல, தொகுத்த படைப்பு விஷயம் ஆகும்; மநுஸ்ம்ருதி (1-16) - “தேஷாந்த்வவயவாந ஸூக்ஷ்மாந் ஷண்ணாமப்யமிதௌஜஸாம், ஸந்நிவே ச்யாத்ம மாத்ராஸு ஸர்வபூதாநி நிர்மமே - மிகுந்த தேஜஸ் கொண்ட ஆறு இந்த்ரியங்களைக் காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமான தந்மாத்திரைகளில் தனது மாற்றங்களைச் சேர்த்து, அனைத்து பூதங்களையும் ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்டி செய்தான் - என்று மதுவின் வசனம் உள்ளதால் ஆகும். மேலே உள்ள “ஸூக்ஷ்மாந்” என்பதன் மூலம், ப்ர. ஸூ (2-4-6) - அணவ: ச - இந்த்ரியங்களும் அணு அளவே ஆகும் - என்பதன் விளைவாக, இந்த்ரியங்கள் அணு அளவே எனப்பட்டது. “அவயவாந்” என்பதன் மூலம், இந்த்ரியங்களிடம் பல பெயர்கள் உண்டு எனப்பட்டது. “ஆத்ம மாத்திரைகளில் கூட்டினான்” என்பதன் மூலம், ஜீவாத்மாக்களுக்கு முதலில் அளிக்கப்பட்ட இந்த்ரியங்களானவை, ஸம்ஸாரம் உள்ள காலம் முடிய தொடரும் எனப்பட்டது. கீதை. (15-8) - சரீரம் யத் அவாப்நோதி யத் ச அபி உத்க்ராமதீச்வர: || க்ரஹீத்வைதாநி ஸம்யாதி வாயுர் கந்தாநிவாசயாத் - காற்றானது எவ்விதம் மலர்களிடம் உள்ள நறுமணத்தைக் கவர்ந்து செல்லுமோ அது போன்று, உயிர் பிரிந்த பின்னர், ஜீவன் தன்னுடன் இவை அனைத்தையும் (இந்த்ரியங்கள்) எடுத்துச்

செல்கிறான் - என்பதன் மூலம், ஒரு சரீரத்தை விட்டு அடுத்த சரீரத்தில் புகும்போது இந்திரியங்களை எடுத்துச் செல்கிறான் என்பது வெளிப்படுகிறது. “ஷண்ணாம், மந: ஷஷ்ட்டாநி” என்று கூறும் கணக்கின் எண்ணிக்கையில் எந்த ஒரு கட்டாயமும் இல்லை; மற்ற இந்திரியங்களும் சேர்ந்து செல்வதால் ஆகும்.

102. பூதாதியில் நின்றும் சப்த தந்மாத்திரை பிறக்கும்; இதில் நின்றும் ஆகாசமும், ஸ்பர்ச தந்மாத்திரையும் பிறக்கும்; இதில் நின்றும் வாயுவும், ரூப தந்மாத்திரையும் பிறக்கும்; இதில் நின்றும் தேஜஸ்ஸும் ரஸ தந்மாத்திரையும் பிறக்கும்; இதில் நின்றும் அப்பும், கந்த தந்மாத்திரையும் பிறக்கும்; இதில் நின்றும் ப்ருதிவி பிறக்கும்.

அவதாரிகை - இனிமேல், “பூத தந்மாத்திரைஸர்கோயமஹங்காராத்து தாமஸாத்” என்கிறபடியே, பூதாதி சப்த வாச்யமான தாமஸாஹங்காரத்தில் நின்றும் தந்மாத்திரை பஞ்சகமும், தத் விசேஷமான ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களும் உத்பந்நங்களாம் க்ரமம் அருளிச் செய்கிறார் (பூதாதியில் நின்றும் சப்த தந்மாத்திரை பிறக்கும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் -அடுத்து ஸ்ரீவிபு. (1-2-48) - பூத தந்மாத்திரை ஸர்கோயம் அஹங்காராத்து தாமஸாத் - பூதங்கள் மற்றும் தந்மாத்திரைகள் அனைத்தும் தாமஸ அஹங்காரத்திலிருந்து உண்டாகின்றன - என்பதற்கு ஏற்ப, பூதம் முதலான சொற்களுக்குப் பொருளாக உள்ள தாமஸ அஹங்காரத்திலிருந்து ஐந்து தந்மாத்திரைகளும், அவற்றின் விசேஷங்களாக உள்ள ஆகாசம் முதலான ஐந்து பூதங்களும் உற்பத்தி ஆகின்ற வரிசையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது பூதாதி ஸம்ஜ்ஞகமான தாமஸ அஹங்காரத்தில் நின்றும், ஆகாசத்தினுடைய ஸுக்ஷ்மாவஸ்தையான சப்த தந்மாத்திரை பிறக்கும். இந்த சப்த தந்மாத்திரையில் நின்றும், இதினுடைய ஸ்தூலாவஸ்தையாய் வ்யக்த சப்த குணகமான ஆகாசமும், வாயுவினுடைய ஸுக்ஷ்மாவஸ்தையான ஸ்பர்ச தந்மாத்திரையும் பிறக்கும். இந்த ஸ்பர்ச தந்மாத்திரையில் நின்றும், இதினுடைய ஸ்தூலாவஸ்தையாய் ஸ்பர்ச குணகமான வாயுவும், தேஜஸ்ஸினுடைய ஸுக்ஷ்மமான ரூப தந்மாத்திரையும் பிறக்கும். இந்த ரூப தந்மாத்திரையில் நின்றும், இதினுடைய ஸ்தூலாவஸ்தையாய் ரூப குணகமான தேஜஸ்ஸும், அப்பினுடைய ஸுக்ஷ்மமான ரஸ தந்மாத்திரையும் பிறக்கும். இந்த ரஸ

தந்மாத்தரையில் நின்றும், இதினுடைய ஸ்தூலாவஸ்தையாய ரஸ குணையான அப்பும், ப்ருதிவியினுடைய ஸுக்ஷ்மமான கந்த தந்மாத்தரையும் பிறக்கும். இந்த கந்த தந்மாத்தரையில் நின்றும், இதினுடைய ஸ்தூலாவஸ்தையா கந்தம் குணையான ப்ருதிவி பிறக்கும் என்கை.

விளக்கம் - பூதாதி என்று அறியப்படுவதான தாமஸ அஹங்காரத்திலிருந்து, ஆகாசத்தின் ஸுக்ஷ்ம நிலையாகிய சப்த தந்மாத்தரை தோன்றுகிறது. இந்த சப்த தந்மாத்தரையிலிருந்து, இதன் ஸ்தூல நிலையாகிய தெளிவான ஓசை என்பதை உள்ளடக்கிய ஆகாசமும், வாயுவின் ஸுக்ஷ்ம நிலையாகிய ஸ்பர்ச தந்மாத்தரையும் பிறக்கின்றன. இந்த ஸ்பர்ச தந்மாத்தரையிலிருந்து, இதன் ஸ்தூல நிலையாகிய ஸ்பர்ச குணத்தை உள்ளடக்கிய வாயுவும், தேஜஸ்ஸின் ஸுக்ஷ்ம நிலையாகிய ரூப தந்மாத்தரையும் பிறக்கின்றன. இந்த ரூப தந்மாத்தரையிலிருந்து, அதன் ஸ்தூல நிலையாகிய ரூப குணத்தை உள்ளடக்கிய தேஜஸ்ஸும், நீருடைய ஸுக்ஷ்மமான சுவை தந்மாத்தரையும் பிறக்கின்றன. இந்தச் சுவை தந்மாத்தரையிலிருந்து, அதன் ஸ்தூல நிலையாகிய சுவையை உள்ளடக்கிய நீரும், பூமியின் ஸுக்ஷ்மமான மண தந்மாத்தரையும் பிறக்கின்றன. இந்த மண தந்மாத்தரையிலிருந்து, அதன் ஸ்தூல நிலையாகிய மணத்தை உள்ளடக்கிய பூமி பிறக்கிறது.

வ்யாக்யானம் – “ஆகாசமும் ஸ்பர்ச தந்மாத்தரையும் பிறக்கும். வாயுவும் ரூப தந்மாத்தரையும் பிறக்கும்” என்று உத்பத்தி சொல்லுகிறவளவில், பூதத்தை முற்படச் சொல்லி, தந்மாத்தரையைப் பிற்படச் சொல்லிக் கொண்டு வந்தது, பூதோத்பத்திதகு அநந்தரம் தந்மாத்தரோத்பத்தியென்கிற க்ரமம் தோற்றுகைக்காக இந்த தந்மாத்தராத் தந்மாத்தரோத்பத்தி க்ரமம் நம்மாசார்யர்களுக்கு மிகவும் ஆதரணீயமாய்ப் போரும்; அதுக்கடி, “அஷ்டௌ ப்ரக்ருதய: ஷோடச விகாரா:” என்கிற ச்ருதிக்கு ஸ்வரஸார்த்தம் ஸித்திக்கையாலே. “ஈச்வராத் ப்ரக்ருதி புருஷௌ, ப்ரக்ருதோ மஹாந், மஹதோஹங்காரோஹங்காராச் சப்த தந்மாத்தரம், சப்த தந்மாத்தராதாகாசம் ஸ்பர்ச தந்மாத்தரஞ்ச, ஸ்பர்ச தந்மாத்தராத் வாயூ ரூப தந்மாத்தரஞ்ச, ரூப தந்மாத்தராத் தேஜோ ரஸ தந்மாத்தரஞ்ச, ரஸ தந்மாத்தராதபோ கந்த தந்மாத்தரஞ்ச, கந்த தந்மாத்தராத் ப்ருதிவீ” என்று, இந்த க்ரமத்தை யாதவப்ரகாசாதிகளும் ஆதரித்துக் கொண்டு போந்தார்கள்.

விளக்கம் - “ஆகாசமும் ஸ்பர்ச தந்மாத்தரையும் பிறக்கும். வாயுவும் ரூப தந்மாத்தரையும் பிறக்கும்” என்பதாக உற்பத்தி வரிசையைக் கூறியபடி வரும்போது, பூதத்தை முதலில் உரைத்து, அதனைத் தொடர்ந்து தந்மாத்தரையைக் கூறினார்; இது ஏன் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; அதாவது பூதத்தின் உற்பத்திற்குப் பின்னரே தந்மாத்தரையின் உற்பத்தி ஏற்படுகிறது என்பதான வரிசை முறை வெளிப்படவே ஆகும். இப்படியாக ஒரு தந்மாத்தரையிலிருந்து அடுத்து தந்மாத்தரையின் உற்பத்தி நிகழ்கிறது என்ற கருத்தானது நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் கூறும் கருத்திற்கு ஏற்பவே உள்ளது; எப்படி என்றால், கர்ப உபநிஷத்தில் - அஷ்டௌ ப்ரக்ருதய: ஷோடச விகாரா: - எட்டு ப்ரக்ருதிகள், பதினாறு மாற்றங்கள் - என்பதால் ஆகும்; இந்தக் கருத்தானது ச்ருதிக்கு மகிழ்வை ஏற்படுத்துவதால் ஆகும். மேலும், “ஈச்வராத் ப்ரக்ருதி புருஷௌ, ப்ரக்ருதோ மஹாந், மஹதோஹங்காரோஹங்காராச் சப்த தந்மாத்தரம், சப்த தந்மாத்தராதாகாசம் ஸ்பர்ச தந்மாத்தரஞ்ச, ஸ்பர்ச தந்மாத்தராத் வாயு ரூப தந்மாத்தரஞ்ச, ரூப தந்மாத்தராத் தேஜோ ரஸ தந்மாத்தரஞ்ச, ரஸ தந்மாத்தராதாபோ கந்த தந்மாத்தரஞ்ச, கந்த தந்மாத்தராத் ப்ருதிவீ - ஈச்வரனிடமிருந்து ப்ரக்ருதியும் ஜீவாத்மாவும் தோன்றுகிறார்கள்; ப்ரக்ருதியிலிருந்து மஹத், மஹத்திலிருந்து அஹங்காரம், அஹங்காரத்திலிருந்து சப்த தந்மாத்தரை, சப்த தந்மாத்தரையிலிருந்து ஆகாசம் மற்றும் ஸ்பர்ச தந்மாத்தரை, ஸ்பர்ச தந்மாத்தரையிலிருந்து வாயு மற்றும் ரூப தந்மாத்தரை, ரூப தந்மாத்தரையிலிருந்து அக்னி மற்றும் சுவை தந்மாத்தரை, சுவை தந்மாத்தரையிலிருந்து நீர் மற்றும் மண தந்மாத்தரை, மண் தந்மாத்தரையிலிருந்து பூமி - என்பதான இந்த வரிசையை யாதவப்ரகாசர் போன்றவர்கள் ஏற்கிறார்கள்.

103. ஸ்பர்ச தந்மாத்தரை தொடக்கமான நாலு தந்மாத்தரைகளும் ஆகாசம் தொடக்கமான நாலு பூதங்களுக்கும் கார்யமாய், வாயு தொடக்கமான நாலு பூதங்களுக்கும் காரணமாயிருக்குமென்றுஞ் சொல்லுவார்கள்.

அவதாரிகை - இனி, பூதாத் தந்மாத்தரோத்தபத்தி க்ரமமும் சாஸ்த்ர ஸித்தமாகையாலே அததையும் ஸங்க்ரஹேண அருளிச் செய்கிறார் (ஸ்பர்ச தந்மாத்தரை தொடக்கமான நாலு தந்மாத்தரைகளும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து, பூதங்கள் மற்றும் தந்மாத்தரைகள் ஆகியவற்றின் உற்பத்தியானது சாஸ்த்ரங்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளதால், அவற்றையும் சுருக்கமாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, பூதாதியில் நின்றும் சப்த தந்மாத்தரை பிறக்கும், சப்த தந்மாத்தரையில் நின்றும் ஆகாசம் பிறக்கும்; ஆகாசத்தில் நின்றும் ஸ்பர்ச தந்மாத்தரை பிறக்கும்; ஸ்பர்ச தந்மாத்தரையில் நின்றும் வாயு பிறக்கும்; வாயுவில் நின்றும் ரூப தந்மாத்தரை பிறக்கும்; ரூப தந்மாத்தரையில் நின்றும் தேஜஸ்ஸு பிறக்கும்; தேஜஸ்ஸில் நின்றும் ரஸ தந்மாத்தரை பிறக்கும்; ரஸ தந்மாத்தரையில் நின்றும் ஜலம் பிறக்கும்; ஜலத்தில் நின்றும் கந்த தந்மாத்தரை பிறக்கும்; கந்த தந்மாத்தரையில் நின்றும் ப்ருதிவி பிறக்கும் என்றபடி.

விளக்கம் - பூதாதியிருந்து சப்த தந்மாத்தரை பிறக்கும், சப்த தந்மாத்தரையிலிருந்து ஆகாசம் பிறக்கும், ஆகாசத்திலிருந்து ஸ்பர்ச தந்மாத்தரை பிறக்கும், ஸ்பர்ச தந்மாத்தரையிருந்து வாயு பிறக்கும், வாயுவிலிருந்து ரூப தந்மாத்தரை பிறக்கும், ரூப தந்மாத்தரையிலிருந்து தேஜஸ் பிறக்கும், தேஜஸ்ஸிலிருந்து சுவை தந்மாத்தரை பிறக்கும், சுவை தந்மாத்தரையிலிருந்து நீர் பிறக்கும், நீரிலிருந்து மண தந்மாத்தரை பிறக்கும், மண தந்மாத்தரையிருந்து பூமி பிறக்கும்.

வ்யாக்யானம் - இந்த க்ரமம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண ஸித்தம்; பூர்வக்ரமம் புராணாந்தர ஸித்த மென்று சொல்லுவர்கள்; அது சொல்லவொண்ணாதிறே. “அஷ்டௌ ப்ரக்ருதயஷ்ட ஷோடச விகாரா:” என்று ஆகாசாதி பூதங்களைந்தையும், இந்த்ரியங்களோபாதி கேவலம் விக்ருதிகளாக ச்ருதி சொல்லுகையாலே. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலே “ஆகாசஸ்து விகுர்வாண: ஸ்பர்சமாத்ரம் ஸஸர்ஜ ஹ” என்று தொடங்கி, ஸ்பர்ச தந்மாத்தராதிகளுக்குக் காரணமாகச் சொன்ன ஆகாசாதி பதார்த்தங்களையும் தந்மாத்தர லக்ஷணமான பூதங்களாக ஸ்ரீபராசரபகவானுக்கு விவக்ஷிதமென்று நினைத்து வ்யாக்யாதாக்கள் வ்யாக்யாநம் பண்ணி வைக்கையாலே. ஆகையால், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலும் பூதாத் தந்மாத்தரோத்பத்தி சாப்தமாய்த் தோற்றியிருந்ததேயாகிலும், வ்யாக்யாந ப்ரக்ரியையைப் பார்த்தால் தந்மாத்தராத் தந்மாத்தரோத்பத்தி என்றே கொள்ளவேணும். பூதாத் தந்மாத்தரோத் பத்தி பக்ஷத்திலும் “அஷ்டௌ ப்ரக்ருதய ஷோடச விகாரா:” என்று சொல்லுகிற ஷோடச விகாரங்களாகிறது, பூதங்களையொழிய ஏகாதசேந்த்ரியங்களும் சப்தாதிகளைந்தும் என்று

தந்மாத்ரங்களுக்கு பூதங்களோடு ஸ்வரூப பேதமின்றியிலே அவஸ்தாபேதமாத்ர மாகையாலே.

விளக்கம் - “இந்த வரிசையானது ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் கூறப்பட்டதாகும். முன்பு கூறப்பட்ட வரிசையானது மற்ற புராணங்களில் கூறப்பட்டது”, என்றும் சிலர் உரைப்பர்; ஆனால் இவ்விதம் உரைக்க இயலாது. ஏன்? அஷ்டௌ ப்ரக்ருத்ய ஷோடச விகாரா: - எட்டு ப்ரக்ருதிகள் மற்றும் பதினாறு மாற்றங்கள் - என்று, ஆகாசம் முதலான பஞ்சபூதங்களையும், இந்த்ரியங்கள் போன்று வெறும் மாற்றங்களாக ச்ருதி கூறுவதால் ஆகும். மேலும், ஸ்ரீவிபு. (1-2-41) - ஆகாசஸ்து விசுவாண: ஸ்பர்சமாத்ரம் ஸஸர்ஜ ஹ - ஆகாசம் மாற்றம் அடைந்து ஸ்பர்ச தந்மாத்ரையை உண்டாக்கியது - என்பது தொடங்கி,” “ஸ்பர்ச தந்மாத்ரைகளுக்குக் காரணமாகக் கூறப்பட்ட ஆகாசம் முதலானவற்றையும் தந்மாத்ர லக்ஷணமான பூதங்கள் என்பதே சரியானது” என்னும் கருத்தே ஸ்ரீபராசரபகவான் கூறுவதாகும் என ச்ருதி வ்யாக்யானங்களை இயற்றியவர்கள் வ்யாக்யானம் செய்வதால் ஆகும். எனவே, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் கூட, “பூதத்திலிருந்து தந்மாத்ரை உண்டானது” என்று சொல் வடிவில் நமக்கும் புலப்படுகிறது என்றாலும், வ்யாக்யானங்களை நோக்கும்போது, “தந்மாத்ரையிலிருந்து தந்மாத்ரை உற்பத்தி ஆகிறது” என்பதாகவே கொள்ளவேண்டும். “பூதங்களிலிருந்து தந்மாத்ரை உற்பத்தி ஆகிறது” என்பதாகக் கூறப்படும் கருத்திலும், “அஷ்டௌ ப்ரக்ருத்ய ஷோடச விகாரா: - எட்டு ப்ரக்ருதிகள் மற்றும் பதினாறு மாற்றங்கள்” என்பது, “பூதங்கள் தவிர உள்ள பதினோரு இந்த்ரியங்களும் ஐந்து புலன்களும்” என்பதாக, தந்மாத்ரைகளுக்கு பூதங்களுடன் ஸ்வரூபத்தில் வேறுபாடு இல்லாமல், நிலைகளில் உள்ள வேறுபாடு மட்டும் உள்ளது என்பதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - “அஷ்டௌ ப்ரக்ருத்ய:” என்று ப்ரக்ருதி மஹதஹங்காரங்களையும், ஆகாசாதிகளைந்தையுஞ் சொல்லுகிறதென்றும் ச்ருத்யவிரோதம் நிர்வஹிப்பர்கள். இதுதான், ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பகவானாலே, “அஷ்டௌ ப்ரக்ருத்ய: ப்ரோக்தா விகாராச்சாபி ஷோடச, அத வ்யக்தாநி ஸப்தைவ ப்ராஹுரத்யாத்ம சிந்தகா:; அவ்யக்தஞ்ச மஹாம்ச்சைவ ததாஹங்கார ஏவ ச, ப்ருதிவீ வாயுராகாசமாபோ ஜ்யோதிச்ச பஞ்சமம், ஏதா ப்ரக்ருத்யஸ்த்வஷ்டௌ விகாராநபி மே ச்ருணு ச்ரோத்ரம் த்வக் சைவ சஷுச்ச

ஜிஹ்வா க்ராணஞ்ச பஞ்சமம், வாக் ச ஹஸ்தௌ ச பாதௌ ச பாயுர் மேட்ரம் ததைவச; சப்த ஸ்பர்சௌ ச ரூபஞ்ச ரஸோ கந்தஸ்ததைவச, ஏதே விசேஷா ராஜேந்தர மஹாபூதேஷு; பஞ்சஸு தசேந்த்ரியாண்யதைதாநி ஸவிசேஷாணி மைதில, மநஷ் ஷோடசமித்யாஹுரத்யாத்ம கதி சிந்தகா:” என்று மோக்ஷதர்மத்திலே யாஜ்ஞுவல்க்ய ஜநக ஸம்வாதத்திலே சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் – “அஷ்டௌ ப்ரக்ருதய: - எட்டு ப்ரக்ருதிகள்” என்பதன் மூலம், “ப்ரக்ருதி, மஹத் அஹங்காரங்கள் மற்றும் ஆகாசம் முதலான ஐந்து பூதங்கள்” கூறப்பட்டதாகவும், ச்ருதிக்கு முரண்பாடு ஏற்படாமல் சிலர் கூறுவார்கள். இந்தக் கருத்தானது, ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பகவானால் - அஷ்டௌ ப்ரக்ருதய: ப்ரோக்தா விகாராச்சாபி ஷோடச, அத வ்யக்தாநி ஸப்தைவ ப்ராஹுரத்யாத்ம சிந்தகா:; அவ்யக்தஞ்ச மஹாம்ச்சைவ ததாஹங்கார ஏவ ச, ப்ருதிவீ வாயுராகாசமாபோ ஜ்யோதிச்ச பஞ்சமம், ஏதா ப்ரக்ருத்யஸ்த்வஷ்டௌ விகாராநபி மே ச்ருணு; ச்ரோத்ரம் த்வக் சைவ சஷுச்ச ஜிஹ்வா க்ராணஞ்ச பஞ்சமம், வாக் ச ஹஸ்தௌ ச பாதௌ ச பாயுர் மேட்ரம் ததைவச; சப்த ஸ்பர்சௌ ச ரூபஞ்ச ரஸோ கந்தஸ்ததைவச, ஏதே விசேஷா ராஜேந்தர மஹாபூதேஷு; பஞ்சஸு தசேந்த்ரியாண்யதைதாநி ஸவிசேஷாணி மைதில, மநஷ் ஷோடசமித்யாஹுரத்யாத்ம கதி சிந்தகா: - ப்ரக்ருதிகள் எட்டு எனக் கூறப்படுகின்றன; மாற்றங்கள் பதினாறு என்றும், அதன் பின்னர் தெளிவாகக் காணப்படும் மாற்றங்கள் ஏழு என்றும் மோக்ஷ சாஸ்த்ரம் கற்றவர்கள் கூறுகிறார்கள். அவ்யக்தம், மஹத் மற்றும் அஹங்காரம் என்பதுடன் ப்ருதிவீ, வாயு, ஆகாசம், நீர் மற்றும் தேஜஸ் என்பதான ஐந்தும் சேர்த்து எட்டு ப்ரக்ருதிகள் ஆகும். அவை ஒன்றுக்கொன்று காரணங்களாக உள்ளதையும், மாற்றங்களாக உள்ளதையும் நான் கூறக் கேட்பாயாக. செவி, தோல், கண், நாக்கு, மூக்கு என ஐந்து; வாக்கு, கைகள் காலகள், மலமூத்ர கருவிகள் மற்றும் மர்மக்குறிகள் என ஐந்து; ஓசை, உருவம், சுவை, மணம் மற்றும் தொடுதல் என ஐந்து என்று இப்படியாக பஞ்சபூதங்களுடைய விசேஷங்கள் உள்ளன. விசேஷங்களுடன் கூடிய இந்த ஐந்து பூதங்கள், பத்து இந்த்ரியங்கள் ஆகியவற்றுடன் சேர்த்து இறுதியாக மனதையும் பதினாறாவது விஷயமாக மோக்ஷம் குறித்து எண்ணுபவர்கள் கூறுகிறார்கள் – என்பதாக மஹாபாரதம் மோக்ஷ தர்மத்தில், யாஜ்ஞுவல்க்யர் மற்றும் ஜனகர் ஆகியவர்களுக்கு இடையில் நடைபெற்ற உரையாடல் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - அப்படியே யம ஸ்ம்ருதியிலும் “மநோ புத்திரஹங்காரகாநிலாக்நி ஜலாநி பூ:, ஏதா ப்ரக்ருதயஸ் த்வஷ்டௌ விகாராஷ் ஷோடசாபரே, ச்ரோத்ராஷ்டி ரஸநாக்ராண த்வக் ச ஸங்கல்ப ஏவ ச, சப்த ரூப ரஸ ஸ்பர்ச கந்த த்வக் பாணிபாயவ:, உபஸ்த பாதாவிதி ச விகாராஷ்ஷோடச ஸ்ம்ருதா” என்று சொல்லப்பட்டது. இந்த ஸ்ம்ருதியில் ப்ரக்ருதிகளிலே பரிகணிக்கையாலும், ப்ரதமத்திலே எடுக்கையாலும், மந்தவ்யதையாலே மநஸ்ஸென்று ப்ரதாந தத்வம் சொல்லப்படுகிறது. ஸங்கல்ப சப்தத்தாலே தத்காரணமான மநஸ்ஸு லக்ஷிக்கப்படுகிறதென்று ஸுபாலோபநிஷத் வ்யாக்யாநத்திலே ச்ருதப்ரகாசிகாகாரராலே வ்யாக்யாதமாயிற்று. இப்படி இதிஹாஸாதிகளிலே சொல்லப்படுகையாலே, “அஷ்டௌ ப்ரக்ருதய:” என்கிற ச்ருதிக்கு பூதாத் தந்மாத்ர உத்பத்தி பக்ஷத்தில் விரோதாபாவம் ஸுஸ்பஷ்டம்.

விளக்கம் - இது போன்று யம ஸ்ம்ருதியில் - மநோ புத்திரஹங்காரகாநிலாக்நி ஜலாநி பூ:, ஏதா ப்ரக்ருதயஸ் த்வஷ்டௌ விகாராஷ் ஷோடசாபரே, ச்ரோத்ராஷ்டி ரஸநாக்ராண த்வக் ச ஸங்கல்ப ஏவ ச, சப்த ரூப ரஸ ஸ்பர்ச கந்த த்வக் பாணிபாயவ:, உபஸ்த பாதாவிதி ச விகாராஷ்ஷோடச ஸ்ம்ருதா - மனம், புத்தி, அஹங்காரம், ஆகாசம், வாயு, அக்னி, நீர் மற்றும் பூமி என்ற எட்டும் ப்ரக்ருதிகள்; மற்ற அனைத்து பதினாறும் மாற்றங்கள் ஆகும்; செவி, கண், வாய், மூக்கு, தோல் ஆகியவற்றுடன் எண்ணம் என்பதும் சேர்ந்து; ஒலி, உருவம், சுவை, தொடு உணர்ச்சி, மனம், நாக்கு, கைகள், மலமூத்ர கருவிகள், மர்ம உறுப்புகள் மற்றும் கால்கள் என்பதான பதினாறு மாற்றங்கள் கூறப்படுகின்றன - என்று உரைக்கப்பட்டது. இந்த யமஸ்ம்ருதியில், ப்ரக்ருதிகளுடன் சேர்ந்து எண்ணப்படுவதாலும், முதலில் கூறப்படுவதாலும், மனனம் செய்வது என்பதால் மனம் என்பதாக இதன் முதன்மைத்தன்மை உள்ளது. ச்லோகத்தில் உள்ள “ஸங்கல்பம் – எண்ணுதல்” என்பதன் மூலம், அதன் காரணமான மனம் என்பது உணர்த்தப்படுகிறது என்பதாக ஸுபால உபநிஷத் உரையில் ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர் வ்யாக்யானம் செய்தார். இவ்விதம் இதிஹாஸம் போன்றவற்றில் கூறப்படுவதால், “அஷ்டௌ ப்ரக்ருதய: - எட்டு ப்ரக்ருதிகள்” என்பதான

ச்ருதி வாக்கியத்திற்கும், “பூதத்திலிருந்து தந்மாத்தரை உற்பத்தி ஆகிறது” என்று கூறும் கருத்திற்கும் விரோதம் இல்லை என்றாகிறது.

வ்யாக்யானம் – “த்வசா பீஜமிவா வ்ருதம்” என்கிற த்ருஷ்டாந்த பலத்தாலே த்வக்கில்லாத பீஜத்துக்கு அங்குர சக்தியில்லாதவோபாதி ஆவாரகத்தை யொழிந்தபோது உத்தர கார்ய சக்தியில்லையென்று தோற்றுகையாலும், காரணகுணத்தையொழிய உத்தரோத்தர விசேஷங்களில் “ஆத்யாத்யஸ்ய குணாதேதாநாப்நோதி ச பர: பர:” என்று ஸ்வவிசேஷத்துக்குச் சொல்லுகிற குணாதிசயம் கூடாமையாலும், “ஆகாசம் சப்த மாத்ரந்து ஸ்பர்சமாத்ரம் ஸமாவிசத், ரூபம் ததைவாவிசதச் சப்த ஸ்பர்ச குணாவுபௌ: சப்த ஸ்பர்சச்ச ரூபஞ்ச ரஸமாத்ரம் ஸமாவிசந், தஸ்மாத் சதுர்குணா ஹ்யாபோ விசேஷாச்சேந்த்ரிய க்ரஹா:” என்கிற புராணவசநங்களினுடைய ஆநுகுண்யத்துக்காகவும், “தேப்யஸ் தந்மாத்தரேப்யோ யதா ஸங்க்யமேக த்வி த்ரி சது: பஞ்சப்யோ பூதாந்யாகாசாநிலாநல ஸலிலாவ நிரூபாணி பஞ்ச ஜாயந்தே” என்று இதில் அதிக்ருதனான ஸாங்க்ய வாசஸ்பதி சொல்லுகையாலும், “கார்யோத் பாதகங்களான தத்வங்கள் ஸ்வஸ்வ காரணாவ்ருதங்களாய்க் கொண்டே உத்பாதிக்கிறதென்று சொல்ல வேணும்” என்று, தத்வத்ரய விவரணத்திலே ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்கையாலும், “ப்ரதாந தத்வமுத்பூதம் மஹாந்தம் தத் ஸமாவ்ருணோத்”, “யதா ப்ரதாநேந மஹாந் மஹதா ஸ ததாவ்ருத:”, “சப்தமாத்ரம் ததாகாசம் பூதாதிஸ் ஸஸமாவ்ருணோத்”, “ஆகாசம் சப்த மாத்ரஸ்து ஸ்பர்சமாத்ரம் ஸமாவ்ருணோத்”, “ஸ்பர்சமாத்ரஸ்து வைவாயூ ரூப மாத்ரம் ஸமாச்ருணோத்”, “ரஸ மாத்ராணி சாம்பாம்ஸி ரூப மாத்ரம் ஸமாவ்ருணோத்” என்று ஸ்ரீபராசரபகவானாலே உக்தமாகையாலும், “முன்புத்தை தந்மாத்தரைகளோடு கூடிக்கொண்டு உத்தரோத்தர தந்மாத்தரைகள் ஸ்வவிசேஷங்களைப் பிறப்பிக்கையாலே” என்று இவர் தாமே மேலே அருளிச்செய்கையாலும் ஆவரண க்ரமங்கொள்ளவேணும்.

விளக்கம் - ஸ்ரீவிபு (1-2-37) - த்வசா பீஜமிவா வ்ருதம் – தோலால் மூடப்பட்ட விதை போன்று - என்கிற உதாரணம் மூலம், “தோலால் மூடப்படாத விதைக்கு முளை விடும் சக்தி இல்லாதது போன்று, மேலே மூடப்படும் திரை இன்றி, அடுத்து வரவுள்ள கார்யம் ஏற்படாது” என்பது வெளிப்படுவதாலும்; காரணப்பொருளுடைய குணம் அல்லாமல், பின்னர் வரவுள்ள சிறப்புக்களில், மநுஸ்ம்ருதி (1-20) - ஆத்யாத்யஸ்ய குணாதேதாநாப்நோதி ச பர: பர: - முன்பு உள்ள தத்வங்களுடைய குணங்கள், பின்னர்

வரவுள்ள தத்வங்களை அடைகின்றன - என்பதற்கு ஏற்ப, தங்கள் சிறப்புகளைத் தனியாக உரைக்கும்படியாக குணச் சிறப்பு ஏதும் இல்லை என்பதாலும்; ஆகாசம் சப்த மாத்ரந்து ஸ்பர்சமாத்ரம் ஸமாவிசத், ரூபம் ததைவாவிசதச் சப்த ஸ்பர்ச குணாவுபௌ: சப்த ஸ்பர்ச்ச ரூபஞ்ச ரஸமாத்ரம் ஸமாவிசந், தஸ்மாத் சதுர்குணா ஹ்யாபோ விசேஷாச்சேந்த்ரிய க்ரஹா: - ஆகாசமானது தனக்குக் காரணமாக உள்ள சப்த தந்மாத்ரை மற்றும் வாயுவின் காரணமான ஸ்பர்ச தந்மாத்ரை ஆகியவற்றை அடைகிறது; இதே போன்று இரண்டாக உள்ள சப்தம் மற்றும் ஸ்பர்ச தந்மாத்திரைகள் ஆகியவை, அக்னியின் காரணமான ரூப தந்மாத்ரையை அடைகின்றன; சப்தம், ஸ்பர்சம் மற்றும் ரூப தந்மாத்ரைகள், நீரின் காரணமாக உள்ள சுவை தந்மாத்ரையை அடைகின்றன; ஆகவே இந்த்ரியங்களால் அறியத்தக்க சிறப்பு கொண்ட நீரானது, நான்கு குணங்கள் கொண்டதாக உள்ளது - என்கிற புராண வசனங்களுக்கு ஒத்துப் போகவேண்டும் என்பதாலும்; தேப்யஸ் தந்மாத்ரேப்யோ யதா ஸங்க்யமேக த்வி த்ரி சது: பஞ்சப்யோ பூதாநி ஆகாச அநில அநல ஸலிலாவ நிரூபாணி பஞ்ச ஜாயந்தே - ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு மற்றும் ஐந்து என்பதான எண்ணிக்கைகளில் அடங்கியுள்ளதான தந்மாத்ரைகளிலிருந்து ஆகாசம், வாயு, அக்னி, நீர் மற்றும் பூமி ஆகிய ஐந்து பூதங்களும் உண்டாகின்றன - என்பதாக இந்த விஷயத்தில் கூடுதலாக உரைக்கின்ற ஸாங்க்ய வாசஸ்பதியின் கூற்று உள்ளதாலும்; “கார்யோத்பாதகங்களான தத்வங்கள் ஸ்வஸ்வ காரணாவ்ருதங்களாய்க் கொண்டே உத்பாதிக்கிறதென்று சொல்ல வேணும் - கார்யத்தை உண்டாக்கக்கூடிய தத்வங்கள் அனைத்தும் தங்களுடைய காரணங்களை மேல்திரையாக மூடியபடியே உண்டாகின்றன என்றே உரைக்கவேண்டும்” என்பதாக தத்வத்ரய விவரணத்தில் ஸ்வாமி ஆச்சான்பிள்ளை கூறுவதாலும்; ஸ்ரீவிபு. (1-2-32) - ப்ரதாந தத்வமுத்பூதம் மஹாந்தம் தத் ஸமாவ்ருணோத் - ப்ரதானம் என்பதால் உண்டாக்கப்பட்ட மஹத் தத்வத்தை வ்யாபித்து நிற்கிறது - என்று, ஸ்ரீவிபு (1-2-36) - யதா ப்ரதாநேந மஹாந் மஹதா ஸ ததாவ்ருத: - எப்படி ப்ரதானத்தால் மஹத் மூடப்பட்டபடி உள்ளதோ அதே போன்று அஹங்காரமானது மஹத்தால் மூடப்பட்டுள்ளது - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-2-42) - சப்தமாத்ரம் ததாசாசம் பூதாதிஸ் ஸஸமாவ்ருணோத் - தாமஸ அஹங்காரமானது சப்த தந்மாத்ரை மற்றும் ஆகாசத்தை மூடி உள்ளது - என்றும், ஸ்ரீவிபு (1-2-42) - ஆகாசம் சப்த மாத்ரந்து ஸ்பர்சமாத்ரம் ஸமாவ்ருணோத் - ஆகாசமானது சப்த தந்மாத்ரை மற்றும் ஸ்பர்ச தந்மாத்ரை ஆகியவற்றை மூடியுள்ளது - என்றும், ஸ்ரீவிபு (1-2-42) - ஸ்பர்சமாத்ரஸ்து வைவாயூ ரூப மாத்ரம் ஸமாச்ச்ருணோத் - ஸ்பர்ச தந்மாத்ரை மற்றும் ரூப தந்மாத்ரை

ஆகியவற்றை வாயுவானது மூடியுள்ளது – என்றும், ஸ்ரீவிபு (1-2-45) - ரஸ மாத்ராணி சாம்பாம்ஸி ரூப மாத்ரம் ஸமாவ்ருணோத் - நீரானது சுவை தந்மாத்தரை மற்றும் ரூப தந்மாத்தரைகளை மூடியுள்ளது - என்றும் ஸ்ரீபராசரபகவானால் கூறப்பட்டது என்பதாலும்; “முன்புத்தை தந்மாத்தரைகளோடு கூடிக்கொண்டு உத்தரோத்தர தந்மாத்தரைகள் ஸ்வவிசேஷங்களைப் பிறப்பிக்கையாலே - முன்புள்ள தந்மாத்தரைகளோடு கூடியபடி பின்பு தோன்றும் தந்மாத்தரைகள், தங்களுடைய குணங்களைப் பிறக்கும்படிச் செய்வதால்” என்று முன்பு இவரே அருளிச்செய்வதாலும், மேலே கூறியபடியே மூடப்படும் வரிசையைக் கொள்ளவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - அப்படியே பூர்வபாவ நியமத்தைப் பற்ற ஸ்பர்ச தந்மாத்தராதிகளுக்கு ஸ்வஸ்வ விசேஷங்களை உத்பாதிக்குமளவில், ஸ்வஸ்வ பூர்வ பூத ஸஹாயத்வமும் கொள்ள வேணும். அதாவது பூதாதியில் நின்று சப்த தந்மாத்தரை பிறக்கும், சப்த தந்மாத்தரையை பூதாதி ஆவரிக்கும், இதில் நின்று ஆகாசம் பிறக்கும். அநந்தரம் இந்த சப்த தந்மாத்தரையில் நின்று ஸ்பர்ச தந்மாத்தரை பிறக்கும், ஸ்பர்ச தந்மாத்தரையை சப்த தந்மாத்தரை ஆவரிக்கும், இப்படி சப்த தந்மாத்தராவ்ருதையாய் ஆகாசத்தை ஸஹாயமாகவுடைத்தான ஸ்பர்ச தந்மாத்தரையில் நின்று வாயு பிறக்கும். இந்த ஸ்பர்ச தந்மாத்தரையில் நின்று ரூப தந்மாத்தரை பிறக்கும், ரூப தந்மாத்தரையை ஸ்பர்ச தந்மாத்தரையாவரிக்கும், இப்படி ஸ்பர்ச தந்மாத்தராவ்ருதையாய் வாயுவை ஸஹாயமாகவுடைத்தான ரூப தந்மாத்தரையில் நின்று தேஜஸ்ஸு பிறக்கும். இந்த ரூப தந்மாத்தரையில் நின்று ரஸ தந்மாத்தரை பிறக்கும், ரஸ தந்மாத்தரையை ரூப தந்மாத்தரையாவரிக்கும், இப்படி ரூப தந்மாத்தராவ்ருதையாய் தேஜஸ்ஸை ஸஹாயமாகவுடைத்தான ரஸ தந்மாத்தரையில் நின்று அப்பு பிறக்கும். இந்த ரஸ தந்மாத்தரையில் நின்று கந்த தந்மாத்தரை பிறக்கும், கந்த தந்மாத்தரையை ரஸ தந்மாத்தரையாவரிக்கும், இப்படி ரஸ தந்மாத்தராவ்ருதையாய் அப்பை ஸஹாயமாகவுடைத்தான கந்த தந்மாத்தரையில் நின்று ப்ருதிவி பிறக்கும் என்கை. சப்த தந்மாத்தராவ்ருதையாய் ஆகாசத்தை ஸஹாயமாகவுடைத்தான ஸ்பர்ச தந்மாத்தரத்தில் நின்று வாயு பிறக்குமென்று தொடங்கிச் சொன்ன விசேஷ உத்பத்தியில் க்ரமம், பூதாத் தந்மாத்தர உத்பத்தி பஷுத்துக்கும் ஒக்கும்; பூர்வபூர்வ பூதத்தில் நின்று, உத்தர உத்தர தந்மாத்தர உத்பத்தியாகிறவிது விசேஷம். இது தத்வத்ரய விவரணத்தில் ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த க்ரமம்.

விளக்கம் - இதனைப் போன்றே, முன்பு கூறப்பட்ட விதிமுறையைப் பின்பற்றி, ஸ்பர்ச தந்மாத்தரை போன்ற அனைத்தும், தங்கள் தங்கள் குணங்களை ஏற்படுத்தும்போது, முன்பு உள்ளதான தங்கள் தங்கள் பூதத்தின் துணையைக் கைகொள்ளவேண்டும். அதாவது, பூதாதியிருந்து சப்த தந்மாத்தரை பிறக்கும்; சப்த தந்மாத்தரையை பூதாதி மூடும்; அதிலிருந்து ஆகாசம் தோன்றும். அடுத்து, சப்த தந்மாத்தரையிலிருந்து ஸ்பர்ச தந்மாத்தரை பிறக்கும்; ஸ்பர்ச தந்மாத்தரையை சப்த தந்மாத்தரை மூடும்; இவ்விதம் சப்த தந்மாத்தரையால் மூடப்பட்டதும், ஆகாசத்தைத் துணையாகக் கொண்டதும் ஆகிய ஸ்பர்ச தந்மாத்தரையிலிருந்து வாயு தோன்றும். இந்த ஸ்பர்ச தந்மாத்தரையிலிருந்து ரூப தந்மாத்தரை தோன்றும்; ரூப தந்மாத்தரையை ஸ்பர்ச தந்மாத்தரை மூடும்; இவ்விதம் ஸ்பர்ச தந்மாத்தரையால் மூடப்பட்டதும், வாயுவைத் துணையாகக் கொண்டதும் ஆகிய ரூப தந்மாத்தரையிலிருந்து தேஜஸ் பிறக்கும். இந்த ரூப தந்மாத்தரையிலிருந்து சுவை தந்மாத்தரை பிறக்கும்; சுவை தந்மாத்தரையை ரூப தந்மாத்தரை மூடும்; ரூப தந்மாத்தரையால் மூடப்பட்டதும், தேஜஸ்ஸால் உதவி செய்யப்பட்டதும் ஆகிய சுவை தந்மாத்தரையிலிருந்து நீர் பிறக்கும். இந்த சுவை தந்மாத்தரையிலிருந்து மண தந்மாத்தரை பிறக்கும்; மண தந்மாத்தரையை சுவை தந்மாத்தரை மூடும்; சுவை தந்மாத்தரையால் மூடப்பட்டதும், நீரால் உதவி செய்யப்பட்டதும் ஆகிய மண தந்மாத்தரையிலிருந்து பூமி பிறக்கும். “சப்த தந்மாத்தரையால் மூடப்பட்டதும், ஆகாசத்தைத் துணையாகக் கொண்டதும் ஆகிய ஸ்பர்ச தந்மாத்தரையிலிருந்து வாயு பிறக்கும்” என்று தொடங்கிக் கூறப்பட்டதான சிறப்பான உற்பத்தியின் வரிசையானது, “பூதத்திலிருந்து தந்மாத்தரை பிறக்கும்” என்று கூறும் கருத்திற்கும் பொருந்தும். முன்பு உள்ள தந்மாத்தரையிலிருந்து, பின்பு பின்பு தந்மாத்தரை உற்பத்தி ஆகின்றன என்பதே இங்கு சிறப்பாகும். இதுவே தத்வத்ரய விவரணத்தில் ஸ்வாமி ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த வரிசையாகும்.

வ்யாக்யானம் - இங்ஙனன்றிக்கே தத்வநிரூபணத்திலே ஜீயரருளிச் செய்ததும் ஒரு க்ரமமுண்டு. அதாவது, “பூதாதியில் நின்றும் சப்த தந்மாத்தரை பிறக்கும்; சப்த தந்மாத்தரையில் நின்றும், அதினுடைய ஸ்தூலாவஸ்தையான ஆகாசம் பிறக்கும்; சப்த தந்மாத்தரத்தையும் ஆகாசத்தையும் பூதாதி ஆவரிக்கும்; இப்படி பூதாத்யாவ்ருதமாய், ஸ்தூல ஆகாச ஸஹக்ருதமாய்க் கொண்டு விக்ருதமான சப்த தந்மாத்தரத்தில் நின்றும் ஸ்பர்ச தந்மாத்தரம் பிறக்கும்; அதில் நின்றும் ஸ்பர்ச குணமான வாயு பிறக்கும்;

அவையிரண்டையும், காரணமான சப்த தந்மாத்தரையாவரிக்கும்; சப்த தந்மாத்தராவ்ருதமாய், வாயு ஸஹக்ருதமாய் விகரித்த ஸ்பர்ச தந்மாத்தரத்தில் நின்றும் ரூப தந்மாத்தரை பிறக்கும்; அதில் நின்றும் ரூப குணகமான தேஜஸ்ஸு பிறக்கும்; அவையிரண்டையும், காரணமான ஸ்பர்ச தந்மாத்தரை ஆவரிக்கும்; இத்தாலே ஆவ்ருதமாய், தேஜஸ் ஸஹக்ருதமாய் விகரித்த ரூப தந்மாத்தரத்தில் நின்றும் ரஸ தந்மாத்தரை பிறக்கும்; அதில் நின்றும், ரஸ குணகமான ஜலம் பிறக்கும்; அவையிரண்டையும், காரணமான ரூப தந்மாத்தரம் ஆவரிக்கும்; இத்தாலே ஆவ்ருதமாய், அம்ப ஸஹக்ருதமாய்க் கொண்டு விகரித்த ரஸ தந்மாத்தரத்தில் நின்றும் கந்த தந்மாத்தரம் பிறக்கும்; அதில் நின்றும் கந்தகுணையான ப்ருதிவி பிறக்கும்; அவையிரண்டையும், காரணமான ரஸ தந்மாத்தரம் ஆவரிக்கும்”, என்கை. இதில் முற்பட்ட க்ரமத்திலே ஸ்பர்ச தந்மாத்தராதி சதுஷ்டயத்துக்கு ஸ்வஸ்வ விசேஷ உத்பாதநத்தில் பூர்வபூர்வ பூத ஸாஹாய்யம் சொல்லப்பட்டது; பிற்பட்ட க்ரமத்தில், பூர்வ பூர்வ தந்மாத்தரத்துக்கு உத்தரோத்தர தந்மாத்தர உத்பாதநத்தில் ஸ்வஸ்வ விசேஷ ஸாஹாய்யம் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால், அந்யோந்ய விரோதமில்லை.

விளக்கம் - இவ்விதம் அல்லாமல், தத்வநிரூபணத்தில் ஸ்வாமி வாதிகேஸரி அழகிய மணவாள ஜீயர் அருளிச்செய்த வரிசை ஒன்று உள்ளது. அதாவது பூதாதியிலிருந்து சப்த தந்மாத்தரை பிறக்கும்; சப்த தந்மாத்தரையிலிருந்து, அதனுடைய ஸ்தூல நிலையான ஆகாசம் தோன்றும்; சப்த தந்மாத்தரை மற்றும் ஆகாசம் ஆகியவற்றை பூதாதி மூடும். இவ்விதம் பூதாதியால் மூடப்பட்டதாகவும், ஸ்தூலமான ஆகாசத்தைத் துணையாகக் கொண்டதாகவும், சப்த தந்மாத்தரையிலிருந்து ஸ்பர்ச தந்மாத்தரை பிறக்கும்; அதிலிருந்து ஸ்பர்ச குணத்தைக் கொண்டதான வாயு பிறக்கும்; இவை இரண்டையும், அவற்றின் காரணப்பொருளான சப்த தந்மாத்தரை மூடும். இவ்விதம் சப்த தந்மாத்தரையால் மூடப்பட்டதும், வாயுவைத் துணையாகக் கொண்டதும் ஆகிய ஸ்பர்ச தந்மாத்தரையிலிருந்து ரூப தந்மாத்தரை பிறக்கும்; அதிலிருந்து ரூப குணத்தைக் கொண்டதான தேஜஸ் பிறக்கும்; இவை இரண்டையும், அவற்றின் காரணப்பொருளாகிய ஸ்பர்ச தந்மாத்தரை மூடும். இவ்விதம் ஸ்பர்ச தந்மாத்தரையால் மூடப்பட்டதும், தேஜஸ்ஸைத் துணையாகக் கொண்டதும் ஆகிய ரூப தந்மாத்தரையிலிருந்து, ரஸ தந்மாத்தரை பிறக்கும்; அதிலிருந்து ரஸ குணத்தைக் கொண்டதான நீர் பிறக்கும்; இவை இரண்டையும், இவற்றின் காரணப்பொருளாகிய ரூப தந்மாத்தரை மூடும். இவ்விதம் ரூப தந்மாத்தரையால் மூடப்பட்டதும், நீரைத் துணையாகக் கொண்டு மாற்றம் அடைந்ததும்

ஆகிய ரஸ தந்மாத்தரையிலிருந்து கந்த தந்மாத்தரை பிறக்கும்; அதிலிருந்து கந்த குணத்தைக் கொண்டதான பூமி பிறக்கும்; இவை இரண்டையும் இவற்றின் காரணப்பொருளாகிய ரஸ தந்மாத்தரை மூடும்; இதுவே தத்வ நிரூபணத்தில் உள்ள வரிசையாகும். இவற்றில், முதலில் கூறப்பட்ட வரிசையில், ஸ்பர்ச தந்மாத்தை முதலான நான்கிற்கு, அவை சிறப்பாக உண்டாகும்விதத்தில் அவைஅவைக்கு முன்புள்ள பூதத்தின் உதவி கூறப்பட்டது. அடுத்துள்ள வரிசையில், முன்பு முன்பு உள்ள தந்மாத்தரைகளுக்கு, அவற்றின் பின்னர் பின்னர் உற்பத்தி ஆகின்ற தந்மாத்தரை உற்பத்தியில், அவைஅவைக்கு சிறப்பாக உள்ள உதவி கூறப்பட்டது. எனவே இந்த இரண்டு வரிசைகளுக்கும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடு என்பது இல்லை.

வ்யாக்யானம் - ஓரொன்றில் இரண்டும் அநுக்தமேயாகிலும், இரண்டும் அபேக்ஷிதமாகையாலே, ஆவரண கதந்திலும், “பூர்வ பூர்வ தந்மாத்தரம் உத்தரோத்தர தந்மாத்தரத்தையும், தத் விசேஷத்தையும் ஆவரிக்கும்”, என்று ஜீயரருளிச் செய்கையாலும்; ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலே “சப்த மாத்ரம் ததாக்காசம் பூதாதிஸ்ஸ ஸமாவ்ருணோத்” என்றவிதத்துக்கு, “சப்த மாத்ரம் – சப்த தந்மாத்தரம்; ததாக்காசம் - ஸ்தூலாகாசஞ்ச ஸ பூதாதிராவ்ருணோத். ஏதேந பூர்வ பூர்வ தந்மாத்தரமுத்தரோத்தர தந்மாத்தரம் தத் விசேஷஞ்சாவ்ருணோதிதி தர்சிதம்” என்று பிள்ளை எங்களாழ்வான் வ்யாக்யானம் பண்ணுகையாலும்; தத்வத்ரய விவரணத்தில், தந்மாத்தரத்துக்கு ஆவரணம் சொன்னவோபாதி தத் விசேஷத்துக்கு ஆவரணம் சொல்லிற்றில்லையெய்யாகிலும் அது உபலக்ஷணமாமித்தனை. அல்லாதபோது, அவ்விடம் தன்னில் பூதாத் தந்மாத்தரோத்தரத்தி சொல்லவும் போகாது. ஆகையாலிரண்டும் கொள்ளவேணும். தத்வநிரூபணத்தில், தந்மாத்தர தத் விசேஷங்களிரண்டுக்கும் ஆவரணம் சொல்லுகிறவளவில் இரண்டையும் சேர்த்துப் பிடித்துச் சொல்லப்பட்டதேயாகிலும், விசேஷ உத்தரத்திக்கு முன்பே தந்மாத்தரத்துக்கு ஆவரணம் கொள்ளவேணும். த்வக்கில்லாத பீஜத்துக்கு அங்குர சக்தியில்லாதாப்போலே, ஆவாரகத்தையொழிந்தபோது உத்தர கார்ய சக்தியில்லையென்னுமிடம் கீழே சொல்லப்பட்டதினே. இப்படி பூத தந்மாத்தர ஸ்ருஷ்டி சொல்லுகிறவிடத்திலே ஆவரண க்ரமம் வக்தவ்யமாயிருக்கச் செய்தேயும், அருளிச் செய்யாதொழிந்தது அபேக்ஷிதமல்லாமையன்று; ஸங்கோசேந உத்தரத்தி க்ரமத்தை அருளிச்செய்தாரித்தனை. பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் இப்படியினே அருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - இந்த இரண்டில் இரண்டு விஷயங்களும் கூறப்பட்டுள்ளபோது, இரண்டும் அவசியமா என்றால், அந்த இரண்டுமே தேவைப்படுகின்றன என்று கருத்து. மறைவு குறித்துக் கூறப்படும் இடத்தில், “பூர்வ பூர்வ தந்மாத்ரம் உத்தரோத்தர தந்மாத்ரத்தையும், தத் விசேஷத்தையும் ஆவரிக்கும் - முன்பு முன்பு உள்ள தந்மாத்ரைகள், அவற்றின் பின்பு பின்பு உள்ள தந்மாத்ரையையும், அதன் சிறப்பாக உள்ள பூதங்களையும் மூடும்” என்று ஸ்வாமி வாதிகேஸரி அழகியமணவாள ஜீயர் அருளிச்செய்வதாலும்; ஸ்ரீவிபு - சப்த மாத்ரம் ததாகாசம் பூதாதிஸ்ஸ ஸமாவ்ருணோத் - சப்த தந்மாத்ரை மற்றும் ஸ்தூல ஆகாசம் ஆகியவற்றை பூதாதி மூடுகிறது - என்றுள்ள வாக்கியத்திற்கு, “சப்த தந்மாத்ரம் ஸ்தூலாகாசஞ்ச ஸ பூதாதிராவ்ருணோத்; ஏதேந பூர்வ பூர்வ தந்மாத்ரமுத்தரோத்தர தந்மாத்ரம் தத் விசேஷஞ்சாவ்ருணோதிதி தர்சிதம் - தந்மாத்ரை மற்றும் ஸ்தூலமான ஆகாசம் ஆகியவற்றை பூதாதி மூடுகிறது; இவ்விதம் கூறுவதால், முன்பு முன்பு உள்ள தந்மாத்ரைகள், பின்பு பின்பு உள்ள தந்மாத்ரை மற்றும் அதன் சிறப்பான பூதங்கள் ஆகியவற்றை மூடுகின்றன என்று உணர்த்தப்பட்டது” என்பதாக பிள்ளை எங்களாழ்வான் வ்யாக்யானம் செய்துள்ளதாலும்; தத்வத்ரய விவரணத்தில் தந்மாத்ரைக்கு மூடுதல் கூறப்பட்டது போன்று அதன் சிறப்பான பூதங்களுக்கு மூடுதல் கூறப்படவில்லையே என்ற சந்தேகம் எழுந்தாலும், அது உபலக்ஷணம் மட்டுமே ஆகும் என்றாகிறது. இவ்விதம் கொள்ளவில்லை என்றால், அங்கு பூதங்களிலிருந்து தந்மாத்ரை உற்பத்தி ஆகின்றன என்பதைக் கூற இயலாது. எனவே இரண்டு வரிசைகளையும் கைக்கொள்ளவேண்டும். தத்வநிரூபணம் என்ற நூலில், தந்மாத்ரை மற்றும் அதன் சிறப்பாகிய பூதங்கள் ஆகிய இரண்டிற்கும் மறைவு குறித்துக் கூறும்போது, தந்மாத்ரை மற்றும் பூதங்கள் ஆகிய இரண்டும் சேர்த்துப் பிடித்து உரைக்கப்பட்டது என்றாலும், பூதங்களின் உற்பத்திக்கு முன்னரே தந்மாத்ரையின் மறைவு குறித்துக் கொள்ளவேண்டும். தோல் அற்றதான விதைக்கு முளை விடும் திறன் இல்லை என்பது போன்று, மறைவு என்பது இல்லாதபோது, அதன் பின்னர் வருகின்ற கார்யசக்தி இல்லை என முன்பே கூறப்பட்டது. இவ்விதம் பூதங்கள் தந்மாத்ரைகளுடைய ஸ்ருஷ்டி கூறப்படும்போது, மூடப்படும் வரிசையானது வெளிப்படையாக உள்ளபோதிலும், அதனை அருளிச்செய்யாமல் விடுத்த காரணம், “அவசியம் இல்லை” என்பது அல்ல; உற்பத்தி வரிசையை அவ்விதம் சுருக்கமாக உரைக்கவேண்டும் என்பதால் ஆகும். ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் இவ்விதமே அருளிச்செய்தார்.

104. தந்மாத்த்ரங்களாவன பூதங்களினுடைய ஸூக்ஷ்மாவஸ்தைகள்.

அவதாரிகை - ஆக, பூததந்மாத்த்ர உத்பத்தி க்ரமம் அருளிச்செய்தார் கீழ்; அதில் தந்மாத்த்ரங்கள்தான் எவை? என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாக பூதங்கள் மற்றும் தந்மாத்த்ரைகள் ஆகியவற்றின் உற்பத்தி வரிசை குறித்து இதுவரை அருளிச்செய்தார். இவற்றில் தந்மாத்த்ரைகள் எவை என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தந்மாத்த்ரங்களாவன பூதங்களினுடைய ஸூக்ஷ்ம அவஸ்தைகள்) என்று. அதாவது, “தஸ்மிம்ஸ் தஸ்மிம்ஸ் து தந்மாத்த்ரம் தேந தந்மாத்த்ரதா ஸ்ம்ருதா, தந்மாத்த்ராண்ய விசேஷாணி அவிசேஷாஸ் ததோஹிதே; ந சாந்தா நாபி கோராஸ்தே ந மூடாச்சா விசேஷிண” என்று, சாந்தத்வ கோரத்வ மூடத்வ லக்ஷணமான விசேஷங்களை யுடைத்தல்லாத சப்தாதி மாத்த்ரத்தை குணமாகவுடைத்தாயிருக்கிற ஆகாசாதி பூத ஸூக்ஷ்மங்கள். சாந்தத்வமாவது அநுகூலவேதநீயத்வம்; கோரத்வமாவது ப்ரதிகூலவேத நீயத்வம்; மூடத்வமாவது உதாஸீநவேதநீயத்வம். அதில் ஸ்வபாவமே சாந்தங்களாயிருக்கும் பூமியும் ஜலமும்; கோரங்களாயிருக்கும் தேஜஸ்ஸும் வாயுவும்; மூடமாயிருக்கும் ஆகாசம். மேளந்தாலே எல்லா பூதங்களும், சாந்தத்வ, கோரத்வ, மூடத்வங்களை உடையனவாயிருக்கும். தந்மாத்த்ரங்களுக்கு இந்த சாந்தத்வாதி விசேஷமில்லாமையாலே, அவை அவிசேஷங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. ஆகையாலே, தந்மாத்த்ரங்களென்றும், அவிசேஷங்களென்றும் பர்யாயம். அதில் அபியுக்தரான யாதவப்ரகாசாதிகளும், “தந்மாத்த்ராண்ய விசேஷா இத்யநர்த்தாந்தரம், சாந்தத்வ கோரத்வ மூடத்வமிதி த்ரயோ விசேஷாஸ்த்ரைகுண்யாத்மாநஸ் தேஷாமநுத்பவாத் ஸூக்ஷ்மமாகாசமவிசேஷ லக்ஷணம் பவதி, தேந சப்த தந்மாத்த்ர முச்யதே. ஏவம் ஸூக்ஷ்மோ வாயுஸ் ஸூக்ஷ்மம் தேஜஸ் ஸூக்ஷ்மா ஆபஸ் ஸூக்ஷ்மா ப்ருதிவீ” என்று சொல்லி வைத்தார்கள். ஆக, த்ரிவித அஹங்காரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, ஸாத்விக அஹங்காரத்தில் நின்றும் ஏகாதச இந்த்ரியங்களும், தாமஸ அஹங்காரத்தில் நின்றும் பூத தந்மாத்த்ரங்களும் உத்பந்நமாம் க்ரமம் சொல்லி நின்றது.

விளக்கம் - அதாவது, “தந்மாத்திரைகள் என்பவை பூதங்களுடைய ஸூக்ஷ்ம நிலை” என்கிறார். ஸ்ரீவிபு. (1-2-46, 47) – தஸ்மிம்ஸ் தஸ்மிம்ஸ் து தந்மாத்திரம் தேந தந்மாத்திரதா ஸ்ம்ருதா, தந்மாத்திராண்ய விசேஷாணி அவிசேஷாஸ் ததோஹிதே; ந சாந்தா நாபி கோராஸ்தே ந மூடாச்சா விசேஷிண - ஆகாசம் முதலான பூதங்களில் தந்மாத்திரைகள் உள்ளதாக எண்ணப்பட்டது. தந்மாத்திரைகள் எந்தவிதமான விசேஷமும் அற்றவை எனக் கூறப்பட்டது. எனவே ஓசை முதலான பூதங்களுடைய குணங்கள் அனைத்தும் விசேஷங்கள் அற்றவையாகின்றன; ஏனென்றால் இவை சாந்தம், கோரம் மற்றும் மூடம் ஆகியவற்றால் ஏற்படக்கூடிய விசேஷங்கள் அற்றதாகவே உள்ளன - என்பது காணலாம். அதாவது, “சாந்தம், கோரம், மூடம்” போன்றவற்றின் அடையாள விசேஷங்கள் ஏதும் அற்றதாக உள்ள ஓசை போன்ற குணங்கள் கொண்ட ஆகாசம் முதலான பூதங்களுடைய ஸூக்ஷ்ம நிலைகளே தந்மாத்திரைகள் ஆகும். சாந்தத்தன்மை என்பது அனுக்லம் உள்ளதாகும் என்று அறிதல்; கோரத்தன்மை என்பது விரோதங்களாக இருக்கும் என்று அறிதல்; மூடத்தன்மை என்பது இவை இரண்டும் இன்றி உதாசீனமாக இருக்கும் என்று அறிதல் ஆகும். இவற்றில், பூமி மற்றும் நீர் ஆகியவை இயல்பாகவே சாந்தங்களாகும்; தேஜஸ் மற்றும் வாயு ஆகியவை இயல்பாகவே கோரங்களாகும்; ஆகாசம் என்பது இயல்பாகவே மூடம் ஆகும். ஆனால் சேர்க்கை காரணமாக அனைத்து பூதங்களும் “சாந்தம், கோரம் மற்றும் மூடம்” ஆகிய தன்மைகள் கொண்டதாக உள்ளன. இத்தகைய சாந்தம் போன்ற தன்மைகள், தந்மாத்திரைகளுக்கு இல்லை என்பதால் அவை “விசேஷம் அற்றவை” எனப்படுகின்றன. ஆகவே தந்மாத்திரை மற்றும் “விசேஷம் அற்றவை” ஆகிய இரண்டும் ஒரே பொருள் தரவல்ல சொற்கள் ஆகும். இவற்றில் யாதவப்ரகாசர் முதலானவர்கள், “தந்மாத்திராண்ய விசேஷா இத்யநர்த்தாந்திரம், சாந்தத்வ கோரத்வ மூடத்வமிதி த்ரயோ விசேஷாஸ்திரைகுண்யாத்மாநஸ் தேஷாமநுத்பவாத் ஸூக்ஷ்மமாகாசமவிசேஷ லக்ஷணம் பவதி, தேந சப்த தந்மாத்திர முச்யதே. ஏவம் ஸூக்ஷ்மோ வாயுஸ் ஸூக்ஷ்மம் தேஜஸ் ஸூக்ஷ்மா ஆபஸ் ஸூக்ஷ்மா ப்ருதிவீ - தந்மாத்திரைகள் மற்றும் விசேஷம் அற்றவை ஆகிய இரண்டும், ஒரே பொருள் கூறுவதாகும். சாந்தத்தன்மை, கோரத்தன்மை மற்றும் மூடத்தன்மை ஆகிய மூன்று குணங்களையும் ஸ்வரூபமாகக் கொண்ட மூன்று விசேஷங்கள் இத்தகைய தந்மாத்திரைகளுக்கு இல்லை என்பதால், ஸூக்ஷ்மமான ஆகாசமானது விசேஷம் அற்றதாகவே உள்ளது; அந்தச் சொல் மூலம் தந்மாத்திரைகள் கூறப்படுகின்றன; இப்படியாகவே ஸூக்ஷ்ம வாயு, ஸூக்ஷ்ம தேஜஸ், ஸூக்ஷ்ம நீர், ஸூக்ஷ்ம ப்ருதிவீ”

என்று கூறினார்கள். ஆகவே மூன்றுவிதமான அஹங்காரங்களிலிருந்தும், ஸாத்விக அஹங்காரத்திலிருந்து பதினொரு இந்த்ரியங்கள், தாமஸ அஹங்காரத்திலிருந்து பஞ்சபூதங்கள் மற்றும் தந்மத்ரைகள் உற்பத்தி ஆகின்ற வரிசை கூறப்பட்டது.

105. மற்றை இரண்டஹங்காரமும் ஸ்வகார்யங்களைப் பிறப்பிக்கும்போது, ராஜஸஹங்காரம் ஸஹகாரியாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இனி, ராஜஸ அஹங்காரத்தினுடைய கார்யம் சொல்லுகிறது (மற்றையிரண்டு அஹங்காரமும் என்று தொடங்கி).

விளக்கம் - அடுத்து ராஜஸ் அஹங்காரத்தின் கார்யம் கூறப்படுகிறது.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஸாத்விக தாமஸ அஹங்காரங்களிரண்டும் ஸ்வகார்யங்களை உத்பாதிக்கும்போது, பீஜத்தினுடைய அங்குரத்துக்கு ஜலம் போலவும், அக்நியினுடைய ஜ்வலநத்துக்கு வாயு போலவும், ராஜஸ அஹங்காரம் ஸஹகாரியாயிருக்குமென்கை. இது ஸஹகரிக்கையாவது “ரஜ: ப்ரவர்த்தகம் தத்ர” என்கிறபடியே, இவற்றில் இந்த்ரிய ஹேதுவான ஸத்வ அம்சத்துக்கும் பூதஹேதுவான தமோம்சத்துக்கும் சல ஸ்வபாவமான ரஜஸ்ஸு ப்ரேரகமாய்க் கொண்டு ப்ரவர்த்திப்பிக்கை.

விளக்கம் - ஸாத்விகம் மற்றும் தாமஸம் ஆகிய இரண்டு அஹங்காரங்களும் தங்கள் தங்கள் மாற்றங்களை உண்டாக்கும்போது, விதையினுடைய முளைக்கு நீர் போன்றும், அக்னியின் ஜ்வாலைக்குக் காற்று போன்றும், ராஜஸ அஹங்காரம் அவற்றுக்குத் துணையாக உள்ளது. இது எப்படி உதவுகிறது என்றால், “ரஜ: ப்ரவர்த்தகம் தத்ர - அவற்றை ராஜஸம் ஈடுபட வைக்கிறது” என்பதற்கு ஏற்ப, இந்த இரண்டில் இந்த்ரியங்களுக்குக் காரணமாக உள்ள ஸத்வ அம்சத்திற்கும், பூதங்களுக்குக் காரணமாக உள்ள தாமஸ அம்சத்திற்கும், அசைவதையே இயல்பாகக் கொண்ட ராஜஸ அம்சமானது தூண்டுகோலாக நின்று, அந்தந்த செயல்களில் ஈடுபட வைக்கிறது.

106. ஸாத்விகாஹங்காரம் சப்த தந்மாத்ராதி பஞ்சகத்தையும் அடைவே ஸஹகாரியாய்க் கொண்டு ச்ரோத்ராதி ஜ்ஞானேந்திரியங்களைந்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும். தத்ஸஹக்ருதமாய்க் கொண்டு வாகாதிகர்மேந்திரியங்களைந்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும். இவற்றையொழியத் தானே மநஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டிக்குமென்றும் சொல்லுவர்கள்.

அவதாரிகை - இப்படி ஸாத்விக தாமஸ அஹங்காரங்களுக்கு ஸாதாரண ஸஹகாரியை அருளிச்செய்தார் கீழ். அநந்தரம், ஸாத்விக அஹங்காரத்துக்கு அஸாதாரணமாயிருப்பன சில ஸஹகாரி விசேஷங்களை அருளிச்செய்கிறார் (ஸாத்விக அஹங்காரம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக ஸாத்விகம் மற்றும் தாமஸ அஹங்காரங்களுக்குப் பொதுவாக உள்ளதான “துணை நிற்கும் உதவி” குறித்து அருளிச்செய்தார். அடுத்து, ஸாத்விக அஹங்காரத்திற்கு மட்டுமே உதவி செய்தபடி உள்ளதான சில விசேஷங்கள் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஸாத்விக அஹங்காரம் இந்திரியங்களை ஸ்ருஷ்டிக்குமளவில் இவற்றினுடைய விஷய ப்ரதிநியமத்துக்காக சப்த தந்மாத்ரத்தை ஸஹகாரியாகக் கொண்டு ச்ரோத்ரத்தையும், ஸ்பர்ச தந்மாத்ரத்தை ஸஹகாரியாகக் கொண்டு த்வக் இந்திரியத்தையும், ரூப தந்மாத்ரத்தை ஸஹகாரியாகக் கொண்டு சக்ஷுஸ்ஸையும், ரஸ தந்மாத்ரத்தை ஸஹகாரியாகக் கொண்டு ஜிஹ்வையையும், கந்த தந்மாத்ரத்தை ஸஹகாரியாகக் கொண்டு க்ரானேந்திரியத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும். இப்படி சப்த தந்மாத்ராதி பஞ்சகத்தையும் அடைவே ஸஹகாரியாகக் கொண்டு ச்ரோத்ராதி ஜ்ஞானேந்திரியங்களைந்தையும் ஸ்ருஷ்டித்தவநந்தரம், ச்ரோத்ர க்ராஹ்யமான சப்த விஷயமாயும், த்வகிந்திரிய க்ராஹ்யமான ஸ்பர்ச விஷயமாயும், சக்ஷுர் க்ராஹ்யமான ரூபத்தில் ப்ரவ்ருத்தி ஹேதுவாயும், ரஸநா விஷய ரஸ ஆச்ரயமான ஜலத்தினுடைய நிஸ்ஸரண ஹேதுவாயும், க்ராண விஷய கந்தாச்ரய ப்ருதிவி அம்சமான அந்நாதிகளில் ருஜீஷோத்ஸர்ஜந ஹேதுவாயும், இப்படி ஜ்ஞானேந்திரிய பஞ்சக சேஷமாய்க் கொண்டு சப்தாதி பஞ்சகத்தையும் ஒட்டியிருக்கும். “கர்மேந்திரிய பஞ்சகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்குமளவில், ச்ரோத்ர ஸஹக்ருதமாய்க் கொண்டு வாக்கையும், த்வக் ஸஹக்ருதமாய்க் கொண்டு பாணியையும், சக்ஷுஸ் ஸஹக்ருதமாய்க் கொண்டு பாதத்தையும், ஜிஹ்வா ஸஹக்ருதமாய்க் கொண்டு உபஸ்தத்தையும், க்ராண ஸஹக்ருதமாய்க் கொண்டு

பாயுவையும் ஸ்ருஷ்டித்து, ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களுக்கும் கர்மேந்த்ரியங்களுக்கும் ஸஹகாரியாய், உபயாத்மகமான மநஸ்ஸை ஸஹகாரி நிரபேக்ஷமாகத் தானே ஸ்ருஷ்டிக்குமென்று தத்வவித்துக்கள் சொல்லுவார்கள்”, என்கை. இது தன்னை ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண வ்யாக்யானத்திலே, “அயமத்ரேந்த்ரிய ஸ்ருஷ்டி க்ரம: வைகாரிகாஹங்காராத் க்ரமேண சப்த தந்மாத்ராதி பஞ்சக ஸஹாயாத் க்ரமேண ச்ரோத்ராதி ஜ்ஞானேந்த்ரிய பஞ்சகஸ்ய ஸ்ருஷ்டி:, தஸ்மாதேவ தத் ஸஹாயாத் வாகாதி கர்மேந்த்ரிய பஞ்சகஸ்ய; அஸஹாயாத்து தஸ்மாந் மநஸஸ் ஸ்ருஷ்டிரிதி” என்று பிள்ளை எங்களாழ்வானுமருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - ஸாத்விக அஹங்காரமானது இந்த்ரியங்களை ஸ்ருஷ்டி செய்யும்போது அந்தந்த புலன்களுடைய விஷயத்தின் நியமத்திற்காக, சப்த தந்மாத்ரத்தைத் துணையாகக் கொண்டு காதுகளையும், ஸ்பர்ச தந்மாத்ரத்தைத் துணையாகக் கொண்டு தோலையும், ரூப தந்மாத்ரத்தைத் துணையாகக் கொண்டு கண்களையும், ரஸ தந்மாத்ரத்தைத் துணையாகக் கொண்டு நாக்கையும், கந்த தந்மாத்ரத்தைத் துணையாகக் கொண்டு மூக்கையும் படைக்கிறது. இப்படியாக சப்த தந்மாத்ரங்கள் முதலான ஐந்தையும் துணையாகக் கொண்டு, காதுகள் முதலான ஐந்து ஞான இந்த்ரியங்களையும் படைத்த பின்னர், காதுகளால் பெறப்படும் சப்த விஷயமாகவும், தோல் இந்த்ரியம் மூலம் உணரப்படுவதான ஸ்பர்ச விஷயமாகவும், கண்கள் மூலம் பெறப்படுவதான உருவத்தில் செயல்படும் விஷயமாகவும், மூக்கின் விஷயமாக உள்ள மணம் என்பதை அண்டி நிற்கும் ப்ரக்ருதியின் அம்சமாக உள்ள உணவு முதலானவற்றில் சாரமாக அல்லாதவற்றை மேலே தள்ளுவதற்குக் காரணமாகவும் என, இப்படியாக ஞான இந்த்ரியங்கள் முதலானவற்றையும் கொண்டு, சப்த தந்மாத்ர போன்ற ஐந்தையும் அண்டியிருக்கும். “கர்ம இந்த்ரியங்கள் ஐந்தையும் படைக்கும்போது செவியைத் துணையாகக் கொண்டு வாக்கையும், தோலை உதவியாகக் கொண்டு கைகளையும், கண்களை உதவியாகக் கொண்டு கால்களையும், நாக்கை உதவியாகக் கொண்டு மர்ம உறுப்புகளையும், மூக்கை உதவியாகக் கொண்டு மலக் கருவியையும் படைத்து, ஞானம் மற்றும் கர்ம இந்த்ரியங்களுக்குத் துணையாக இருந்தபடி, இந்த இரண்டிற்கும் பொதுவாக உள்ள மனத்தை, வேறு எந்த உதவியும் இன்றி ஸாத்விக அஹங்காரம் படைக்கிறது என தத்வங்கள் குறித்து நன்றாக அறிந்தவர்கள் கூறுவர்” என்று கருத்து. இதனை ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண வ்யாக்யானத்தில் - அயமத்ரேந்த்ரிய ஸ்ருஷ்டி க்ரம: வைகாரிகாஹங்காராத் க்ரமேண சப்த தந்மாத்ராதி பஞ்சக ஸஹாயாத் க்ரமேண

ச்ரோத்ராதி ஜ்ஞானேந்த்ரிய பஞ்சகஸ்ய ஸ்ருஷ்டி:, தஸ்மாதேவ தத் ஸஹாயாத் வாகாதி கர்மேந்த்ரிய பஞ்சகஸ்ய; அஸஹாயாத்து தஸ்மாந் மநஸஸ் ஸ்ருஷ்டிரிதி - இது இங்கு இந்த்ரிய ஸ்ருஷ்டி வரிசைகள்; ஸாத்விக அஹங்காரத்திலிருந்து முறையே, சப்தம் போன்ற தந்மாத்ரைகளின் துணையுடன், முறையே காதுகள் போன்ற ஐந்து ஞான இந்த்ரியங்களின் ஸ்ருஷ்டி உண்டாக்கிறது; ஞான இந்த்ரியங்களுடன் உதவி கொண்டு, காதுகள் போன்ற ஐந்து கர்ம இந்த்ரியங்களுடைய ஸ்ருஷ்டி ஏற்படுகிறது; மற்ற தத்வங்களுடைய துணை ஏதும் இன்றி, ஸாத்விக அஹங்காரத்திலிருந்து மனம் தோன்றுகிறது - என்பதாகப் பிள்ளை எங்களாழ்வான் அருளிச்செய்தார்.

107. சிலர், இந்த்ரியங்களிலே சிலவற்றை பூதகார்யமென்றார்கள்.

அவதாரிகை - அநந்தரம் இப்படி தாமருளிச்செய்த இந்த்ரிய உற்பத்தி க்ரமத்துக்கு விரோதி பகஷத்தை நிரஸிக்கைக்காக அத்தையுத்தேஷிக்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாகத் தாம் அருளிச்செய்த இந்த்ரியங்களுடைய உற்பத்தி வரிசைக்கு எதிர்ப்பு தெரிவிப்பவர்களுடைய வாதங்களைத் தள்ளுவதற்காக, அவற்றை உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சிலர், இந்த்ரியங்களிலே சிலவற்றை பூதகார்யமென்றார்கள்) என்று. அவர்களாகிறார் க்ராணாதிகளான இந்த்ரியங்களை ப்ருதிவ்யாதி பூதகார்யமாகவே கொள்ளும் நையாயிகாதிகள். அவர்கள் தாம் ஆநுமாநிகராகையாலே அநுமாநத்தாலேயிறே அர்த்தத்தை ஸாதிப்பது.

விளக்கம் - இந்த்ரியங்களில் சிலவற்றை பூதங்களிலிருந்து உற்பத்தி ஆனவை என்று ஒரு சிலர் கூறுகிறார்கள். அவர்கள் யார் என்றால், நாக்கு தொடக்கமாக உள்ள இந்த்ரியங்களை, பூமி தொடக்கமாக உள்ள பூதங்களுடைய கார்யங்கள் என்று கூறுகின்ற நையாயிகர்கள் ஆவர். அவர்கள் ஆநுமாநிகர்கள் என்பதால், அநுமானத்தை மட்டுமே கொண்டு தங்கள் கருத்தை நிலைநாட்டுகிறார்கள்.

108. அது சாஸ்த்ர விருத்தம்.

அவதாரிகை - அத்தை காலாத்யயாபதேசத்தாலே தூஷிக்கிறார்.

விளக்கம் - அந்தக் கருத்தை, காலத்தில் உள்ள வேறுபாட்டின் மூலம் தள்ளுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அது சாஸ்த்ர விருத்தம்) என்று. அதாவது இந்திரியங்களை பூதகார்யமென்று சொல்லுவது, இவற்றை ஆஹங்காரிகங்களாகச் சொல்லுகிற இதிஹாஸ புராணாதிகளுக்கு விருத்தமென்கை.

விளக்கம் - அந்தக் கருத்தானது சாஸ்த்ரங்களுக்கு முரணானது ஆகும். அதாவது, “இந்திரியங்கள் பூதங்களிலிருந்து உற்பத்தி ஆனவை” எனக் கூறுவது, “இந்திரியங்கள் அஹங்காரத்திலிருந்து வெளிப்பட்டவை” என்று கூறுகின்ற இதிஹாஸம் மற்றும் புராணங்களுக்கு முரணான கருத்தாகும்.

109. பூதங்கள் ஆப்யாயகங்களித்தனை.

அவதாரிகை - அதுவென்? மோஷுதர்மத்திலே, “சப்த ச்ரோத்ரம் ததா காதித்ரயமாகாச ஸம்பவம், வாயோ ஸ்பர்சம் ததா சேஷ்டா த்வக் சைவ த்ரிதயம் ஸ்ம்ருதம்; ரூபம் சக்ஷுஸ் ததா வ்யக்திஸ் த்ரிதயம் தைஜ உச்யதே; ரஸ: க்லேதச்ச ஜிஹ்வா ச த்ரயோ ஜலகுணா: ஸ்ம்ருதா:, க்ராணம் க்ரேயம் சரீரஞ்ச தே து பூமிகுணா: ஸ்ம்ருதா:” என்று சொல்லுகையாலே, இதிஹாஸாதிகள் தன்னிலேயும் இந்திரியங்களுக்கு பௌதிகத்வம் சொல்லப்படுகையால், பூதங்கள் இவற்றுக்குக் காரணமாக வேணுமே என்ன;

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட கருத்திற்குச் சிலர் ஆசேஷபம் கூறுகிறார்கள். மஹாபாரதம் மோஷுதர்மத்தில் - சப்த ச்ரோத்ரம் ததா காதித்ரயமாகாச ஸம்பவம், வாயோ ஸ்பர்சம் ததா சேஷ்டா த்வக் சைவ த்ரிதயம் ஸ்ம்ருதம்; ரூபம் சக்ஷுஸ் ததா வ்யக்திஸ் த்ரிதயம் தைஜ உச்யதே; ரஸ: க்லேதச்ச ஜிஹ்வா ச த்ரயோ ஜலகுணா: ஸ்ம்ருதா:, க்ராணம் க்ரேயம் சரீரஞ்ச தே து பூமிகுணா: ஸ்ம்ருதா: - ஓசை, செவி மற்றும் பறவைகளுடைய வழியாக உள்ள ஆகாயம் ஆகியவை ஆகாசத்திலிருந்து உண்டாயின.

ஸ்பர்சம், அசைவு மற்றும் தோல் ஆகியவை வாயுவிடமிருந்து உண்டாயின. சுவை, நனைத்தல் மற்றும் நாக்கு ஆகியவை நீரின் குணங்களாகக் கூறப்படுகின்றன. மூக்கு, மணம் மற்றும் சரீரம் ஆகியவை பூமியின் குணங்களாகக் கூறப்படுகின்றன - என்று கூறப்படுவதால், இதிஹாஸம் முதலானவற்றிலும் இந்த்ரியங்களுக்கு பௌதிகத்தன்மை கூறப்படுவதால், இவற்றின் உற்பத்திற்கு பூதங்கள் காரணமாக இருக்கவேண்டும் அல்லவோ? இந்த ஆசேஷபத்திற்குச் சமாதானம் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பூதங்கள் ஆப்யாயகங்களித்தனை) என்கிறார். அதாவது இதிஹாஸாதிகளில் இந்த்ரியங்களுக்குச் சொன்ன பௌதிகத்வம், பூதங்களாலுண்டான ஆப்யாயந மாத்ரத்தைப் பற்றவாகையாலே, இந்த்ரியங்களுக்கு பூதங்கள் ஆப்யாயகங்களித்தனை; காரணங்களன்றென்கை.

விளக்கம் - இதிஹாசம் முதலானவைகளில் இந்த்ரியங்களுக்குக் கூறப்பட்ட பௌதிகத்வம் என்பது பூதங்களால் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியை மட்டுமே அடிப்படையாகக் கொண்டு இருக்கமுடியாது என்பதால், இந்த்ரியங்களை பூதங்கள் வளரச் செய்வதாக மட்டுமே உள்ளன; உற்பத்தி காரணங்கள் அல்ல.

வ்யாக்யானம் - ஆப்யாயகத்வமாவது போஷகத்வம். இன்னமும், அஹங்காரத்தை இந்த்ரியங்களுக்கு நிமித்தகாரணமாகவும், பூதங்களை இவற்றுக்கு உபாதாந காரணமாகவும் சொல்லுகிறதொரு குத்ருஷ்டி மதமுண்டிறே . “அஹங்காரஸ்யேந்த்ரியாணி ப்ரதி நிமித்தத்வமேவ; பூதாநாமேவ உபாதாநத்வம். அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மந: ஆபோமய ப்ராணஸ் தேஜோமயீ வாக் இதி ச்ருதேரிதி கேசிதாஹு:; ததயுக்தம்; அஹங்காரஸ்யைவோபாதாநத்வேபி பூதாநாமாப்யாயகத்வேநாபி ததா நிர்தேசோ பபத்தே:” என்று பிளளை எங்களாழ்வானெடுத்துக் கழித்தது. அதுவும், “இந்த்ரியங்களிலே சிலவற்றை” என்று தொடங்கி இவரருளிச் செய்த க்ரமந்தன்னாலே ப்ரதிஷ்டிப்தம். அப்போதைக்கு, “அது சாஸ்த்ர விருத்தம்” என்றது, “ஏகாதசம் மநச்சாத்ர தேவா வைகாரிகாஸ் ஸம்ருதா:” இத்யாதிகளாலே இவற்றை ஸாத்விக அஹங்கார கார்யமாகவே சொல்லுகிற புராணாதிகளுக்கு விருத்தமென்கை.

விளக்கம் - ஆப்யாயகத்வம் என்பது போஷகத்வம் (வளரச் செய்யும் தன்மை). மேலும் அஹங்காரத்தை இந்த்ரியங்களுக்கு நிமித்தகாரணமாகவும், பூதங்களை உபாதானக் காரணமாகவும் கூறுகின்ற வேறு ஒரு முரணான மதமும் உள்ளது. ஸ்ரீவிபு. (21-2-48) - அஹங்காரஸ்ய இந்த்ரியாணி ப்ரதி நிமித்தத்வம் ஏவ; பூதாநாம் ஏவ உபாதாநத்வம். “அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய! மந: ஆபோ மய ப்ராண: தேஜோமயீ வாக்” இதி ச்ருதேரிதி கேசிதாஹு:; தத் அயுக்தம்; அஹங்காரஸ்ய ஏவ உபாதாநத்வேந அபி பூதாநாம் ஆப்யாயகத்வேந அபி ததா நிர்தேச உபபத்தே: - அஹங்காரத்திற்கு இந்த்ரியங்களைக் குறித்து நிமித்தகாரணமாக உள்ள தன்மை மட்டுமே உள்ளது; பூதங்களுக்கு மட்டுமே உபாதானக்காரணமாக உள்ள தன்மை உள்ளது. “ச்வேதகேது! மனமானது அன்மமயம், ப்ராணனானது நீர்மமயம், வாக்கானது தேஜோமயம்” என்று ச்ருதி கூறுகிறது. இவ்விதம் வேதம் கூறுவதால், பூதங்களை முதற்காரணம் என சிலர் உரைக்கிறார்கள். ஆனால் அது சரியான கருத்து அல்ல. அஹங்காரத்திற்கு முதற்காரணமாக உள்ள தன்மையும், பூதங்களுக்கு வளர்க்கின்ற தன்மையும் உள்ளதால், பூதங்கள் முதற்காரணமாக இருக்க முடியாது - என்று பிள்ளை எங்களாழ்வான் அந்தக் கருத்துக்களை விலக்கினார். மேலும் சூர்ணை (107) - இந்த்ரியங்களிலே சிலவற்றை - என்று தொடங்கி இவர் அருளிச்செய்த வரிசை மூலம் அந்த வாதம் தள்ளப்பட்டது. அப்போது, சூர்ணை (108) - அது சாஸ்த்ர விருத்தம் - என்று கூறியது, “ஏகாதசம் மநச்சாத்ர தேவா வைகாரிகாஸ் ஸ்ம்ருதா:” என்பது போன்றவற்றில், இவற்றில் ஸாத்விக அஹங்கார கார்யமாகக் கூறுகின்ற புராணங்கள் போன்றவைகளுக்கு முரணாக உள்ளதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - புராணாதிகளைப் பற்ற, “அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மந:” இத்யாதி ச்ருதிக்கு ப்ராபல்யமுண்டேயாகிலும், “இதிஹாஸ புராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ரும்ஹயேத்” என்கையாலே, உபப்ரும்ஹணாநுகூலமாக அதுக்கு அர்த்தம் கொள்ளவேணுமென்று கருத்து. ஆனால், உபப்ரும்ஹணங்கள் தன்னிலேயும் பௌதிகத்வம் சொல்லுகையாலே, இவற்றுக்கு பூதங்கள் காரணமாயன்றோ தோற்றுகிறது என்ன; “பூதங்கள் ஆப்யாயகங்களித்தனை” என்று நிர்வாஹம்.

விளக்கம் - புராணங்களைப் பொறுத்தவரையில், “அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மந: -ஸோம்ய! மனமானது பூமிமயமாக உள்ளது” என்பது போன்ற ச்ருதி வாக்கியத்திற்கு வலிமையான தன்மை உள்ளது என்றாலும், மஹாபாரதத்தில் - இதிஹாஸ புராணாப்யாம் வேதம்

ஸமுபப்ரும்ஹயேத் - இதிஹாஸங்களாலும் புராணங்களாலும் வேதமானது விவரிக்கப்பட வேண்டியாதாகும் - என்று கூறப்படுவதால், இதிஹாஸம் போன்ற நூல்களுக்கு ஏற்றபடியே வேதங்களுக்கும் பொருள் கொள்ளவேண்டும். ஆனால் இதிஹாஸம் போன்ற துணை நூல்களில் கூட பௌதிகத்வம் கூறப்படுவதால், இந்திரியங்களுக்குப் பூதங்கள் காரணமாக உள்ளதாக அல்லவோ தோன்றுகிறது என்று கேட்கலாம். அப்படி அல்ல, பூதங்களுக்கு இந்திரியங்களை வளர்க்கின்ற தன்மை மட்டுமே உள்ளது என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - க்ராணாதிகளான இந்திரியங்களுக்கு ப்ருதிவ்யாதி பூதங்களாலுண்டான ஆப்யாயநம் ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளிலே ப்ரஸித்தம். இதுதான் ஸுபாலோபநிஷத் வ்யாக்யானத்திலே, “க்ராணாதீநாமிந்திரியாணாம் ஹி ப்ருதிவ்யாதி பூதராய்யாயநம் ச்ருதி ஸ்ம்ருதிஷு ப்ரஸித்தம். அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மந: ஆபோமய: ப்ராணஸ் தேஜோமயீ வாக் ச்ரோத்ரம் நபோ க்ராணமுத்தம் ப்ருதிவ்யா: இத்யாரப்ய, வாய்வாத்மகம் ஸ்பர்சநாமநந்தி நபே: ச்ரோத்ரஞ்ச தந்மயம் இத்யாதிஷு” என்று ச்ருத்ப்ரகாசிகாகாரராலே அபிஹிதமாயிற்று. இப்படி இந்திரியங்களுக்கு பூதங்கள் எப்போதும் ஆப்யாயகங்களாயிருக்குமென்னுமிடம் மோக்ஷதர்மத்திலே ப்ருகு பரத்வாஜ ஸம்வாதத்திலே, “ஆப்யாயந்தே ச தே நித்யம் தாதவஸ் தைஸ்து பஞ்சபி:” என்று ஸுவ்யக்தமாகச் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால், பூதங்கள் இந்திரியங்களுக்கு ஆப்யாயகங்களித்தனை; காரணங்களன்று என்றதாயிற்று.

விளக்கம் - மூக்கு முதலான இந்திரியங்களுக்கு பூமி முதலான பூதங்களால் ஏற்படுவது வளர்ச்சி மட்டுமே ஆகும் என்பதான கருத்து ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதிகளில் ப்ரஸித்தம் ஆகும். இது ஸுபால உபநிஷத் வ்யாக்யானத்தில், க்ராணாதீநாமிந்திரியாணாம் ஹி ப்ருதிவ்யாதி பூதராய்யாயநம் ச்ருதி ஸ்ம்ருதிஷு ப்ரஸித்தம். அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மந: ஆபோமய: ப்ராணஸ் தேஜோமயீ வாக் ச்ரோத்ரம் நபோ க்ராணமுத்தம் ப்ருதிவ்யா: இத்யாரப்ய, வாய்வாத்மகம் ஸ்பர்சநாமநந்தி நபே: ச்ரோத்ரஞ்ச தந்மயம் இத்யாதிஷு - மூக்கு முதலான இந்திரியங்களுக்கு பூமி முதலான பூதங்களால் வளர்ச்சி ஏற்படுதல் என்பது வேதங்களில் கூறப்பட்டது. மனமானது அன்னமயம், ப்ராணனானது நீர்மயம், வாக்கானது தேஜோமயம் என்றும் கூறப்பட்டது. ஆகாயத்திலிருந்து செவி இந்திரியமும், பூமியிலிருந்து மூக்கு இந்திரியமும் என்று தொடங்கி, ஸ்பர்சத்தை வாயுவிற்கும், செவியை ஆகாசத்திடமும் கூறுகிறார்கள் - என்று ச்ருத்ப்ரகாசிகாகாரால் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்விதம் இந்திரியங்களுக்குப் பூதங்களானவை எப்போதும் வளர்ச்சிக்கு உதவுபவையாக

மட்டுமே உள்ளன என்ற கருத்தானது மஹாபாரதம் மோக்ஷ தர்மத்தில், ப்ருகு மற்றும் பரத்வாஜருடைய உரையாடலில், ஆப்யாயந்தே ச தே நித்யம் தாதவஸ் தைஸ்து பஞ்சபி: - ஐந்தாக உள்ள பூதங்களால் அனைத்து காலத்திலும் வளரும்படிச் செய்து - என்று மிகவும் தெளிவாகக் கூறப்பட்டது. எனவே பூதங்களானவை இந்திரியங்களுடைய வளர்ச்சிக்கு உதவுபவை மட்டுமே ஆகும், காரணப்பொருள்கள் அல்ல என்றாகிறது.

110. இவை கூடினாலல்லது கார்யகரமல்லாமையாலே, மண்ணையும் மணலையும் நீரையும் சேர்த்து ஒரு த்ரவ்யமாக்கிச் சுவரிடுவாரைப்போலே, ஈச்வரன் இவற்றையெல்லாம் தன்னிலே சேர்த்து ஓரண்டமாக்கி, அதுக்குள்ளே சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தருளும்.

அவதாரிகை - ஆக இப்படி மஹதாதி பதார்த்தங்களினுடைய உற்பத்தி க்ரமம் அருளிச் செய்தாராய் நின்றார் கீழ்; இவற்றைக் கொண்டு ஈச்வரன் அண்ட ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணும்படியை அருளிச்செய்கிறார் மேல்.

விளக்கம் - இப்படியாக மஹத் முதலானவற்றின் உற்பத்தி வரிசை குறித்து இதுவரை அருளிச்செய்தார். அடுத்து இவற்றைக் கொண்டு ஈச்வரன் இந்த அண்டத்தை, ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றைச் செய்வது குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இவை கூடினாலல்லது கார்யகரமல்லாமையாலே) என்று. அதாவது “நாநாவீர்யா: ப்ருதக் பூதாஸ் ததஸ் தே ஸம்ஹதிம் விநா, நாசக்நுவந் ப்ரஜாஸ் ஸ்ரஷ்டுமஸமாகம்ய க்ருதஸ்நச:” என்கிறபடியே சாந்தத்வ கோரத்வ மூடத்வங்களாலே நாநா சக்தி யுக்தங்களாய் ப்ருதக் பூதங்களாயிருக்கிற இம்மஹதாதி பதார்த்தங்கள், பரஸ்பர ஸம்ஹதமானாலல்லது அண்டரூபமான கார்யத்தை உத்பாதிக்க மாட்டாமையாலே என்கை. (மண்ணையும் மணலையும் நீரையும் சேர்த்து ஒரு த்ரவ்யமாக்கிச் சுவரிடு வாரைப் போலே) அதாவது ப்ருதக் வீர்யங்களாய், ப்ருதக் ஸ்த்திதங்களாயிருக்கிற ம்ருத் ஸிகதாஸலிலங்களை அந்யோந்யம் சேர்த்து தத் ஸமுதாயாத்மகமானதொரு த்ரவ்யமாக்கி, பித்தி ரூபமானதொரு கார்யத்தை நிர்மிப்பாரைப் போலே என்கை.

விளக்கம் - (இவை கூடினாலல்லது கார்யகரமல்லாமையாலே) - அதாவது ஸ்ரீவிபு. (1-2-53) - நாநாவீர்யா: ப்ருதக் பூதாஸ் ததஸ் தே ஸம்ஹதீம் விநா, நாசக்ருவந் ப்ரஜாஸ் ஸ்ரஷ்டுமஸமாகம்ய க்ருதஸ்நச: - அதன் பின்னர் பலவிதமான வீர்யங்கள் கொண்டதும், தனித்தனியாக உள்ளதும் ஆகிய அந்த மஹத் முதலான தத்வங்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்தால் அல்லாமல் ப்ரஜைகள் போன்றவற்றைப் படைப்பதற்கு ஒன்றாகச் சேரத் தக்க வரிசையை அடைவதில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப சாந்தத்தன்மை, கோரத்தன்மை மற்றும் மூடத்தன்மை ஆகிய தன்மைகளின் விளைவாக பலவிதமான சக்தி கொண்டவைகளாகவும், தனித்தன்மையாக உள்ளவையாகவும் இருக்கின்ற இந்த மஹத் முதலான பதார்த்தங்கள், ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்ந்தால் அல்லாமல், அண்ட ரூபமாக உள்ள ஸ்ருஷ்டியை உற்பத்தி செய்ய இயலாது. (மண்ணையும் மணலையும் நீரையும் சேர்த்து ஒரு த்ரவ்யமாக்கிச் சுவரிடுவாரைப் போலே) - தனித்தன்மையாக சக்தி கொண்டவைகளாகவும், தனித்தனியே இருப்பதற்கு ஏற்றவையாகவும் உள்ள மண் மற்றும் நீர் போன்றவற்றை, ஒன்றுடன் ஒன்று பிரிக்க இயலாதபடிச் சேர்த்து, அந்தக் கலவையை உள்ளடக்கியதான ஒரு பொருளாக்கி, சுவர் என்ற வடிவமாக உள்ள கார்யப்பொருளை உண்டாக்குவது போன்று ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (ஈச்வரன் இவற்றையெல்லாம் தன்னிலே சேர்த்து ஓரண்டமாக்கி) அதாவது ஜகத்ஸ்ரஷ்டாவான ஈச்வரன் “ஸமேத்யாந்யோந்ய ஸம்யோகம் பரஸ்பர ஸமாச்ரயா, ஏக ஸங்காத லக்ஷ்யாச்ச ஸம்ப்ராப்யைக்யமசேஷத மஹதாதயோ விசேஷாந் தா ஹயண்டமுத்பாதயந்திதே” என்கிறபடியே, இவற்றையெல்லாம் அந்யோந்யம் ஸம்ஹதமாக்கி, இவற்றாலே அண்ட ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணியென்கை. இவ்வண்டத்துக்குள்ளே மஹதாதி கார்யங்களையடையக் காண்கையாலே மஹதாதி பதார்த்தங்களெல்லாவற்றையும் சேர்த்து அண்ட ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினா னென்னுமிடம் ஸுவ்யக்தம். ஆகையாலே, “பூதேப்யோண்டம் மஹாபுத்தே ப்ருஹத் தது தகேசயம்” என்று, பூதங்களில் நின்றும அண்டம் உத்பந்நமாம்; அது உதகத்திலே கிடக்குமென்று சொன்னதும், “அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ தாஸு வீர்யமபா ஸ்ருஜத ததண்டமபவத்தைமம் ஸஹஸ்ராம்சு ஸமப்ரபம்” என்று அப்புக்களில் நின்றும அண்டம் உத்பந்நமாமென்று மநுபகவான் சொன்னதும் பூதாந்தரத்துக்கும் உபலக்ஷணம். அதாவது பூர்வபூதாம்சங்களோடே ஸம்ஸ்ருஷ்டமுமாய் ப்ருதிவியும் தனக்குள்ளே கரைந்து கிடக்கிற ஐலத்தில் நின்றும உத்பந்நமாய் அதிலே கிடக்குமென்றபடி.

விளக்கம் - (ஈச்வரன் இவற்றையெல்லாம் தன்னிலே சேர்த்து ஓரண்டமாக்கி) - இந்த ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பவனாகிய ஈச்வரன் ஸ்ரீவிபு (1-2-53) - ஸமேத்ய அந்யோந்ய ஸம்யோகம் பரஸ்பர ஸமாச்ரயா, ஏக ஸங்காத லக்ஷ்யாச்ச ஸம்ப்ராப்ய ஐக்யம் அசேஷத மஹாதாதயோ விசேஷாந் தா ஹி அண்டம் உத்பாதயந்திதே - ஒன்றை ஒன்று சார்ந்து நிற்பவைகளாக, ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்பு கொண்டவைகளாக, ஒரு குவியலாகக் காணத்தகுந்தவைகளாக உள்ள அவற்றைக் கொண்டு, மஹத் தொடங்கி அவற்றின் விசேஷமான பூதங்கள் முடிய உள்ள பலவும் சேர்ந்து, அண்டத்தை உற்பத்தி செய்கின்றன - என்பதற்கு ஏற்ப, இவற்றை ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்த்து, இவற்றால் அண்ட ஸ்ருஷ்டியைச் செய்து. அதாவது, இந்த அண்டத்திற்குள் மஹத் முதலானவற்றின் கார்யங்களை முற்றிலுமாகக் காண முடிவதால், மஹத் முதலானவற்றைச் சேர்த்து இந்த அண்ட ஸ்ருஷ்டியைச் செய்தான் என்பது மிகவும் தெளிவாகிறது. எனவே, ஸ்ரீவிபு (1-2-55) - பூதேப்யோண்டம் மஹாபுத்தே ப்ருஹத் தது தகேசயம் - பூதங்களிலிருந்து அண்டம் உண்டாகிறது, பெரியதாக உள்ள அந்த அண்டம் நீரில் உள்ளது - என்பதாக, பூதங்களிருந்து அண்டம் உற்பத்தி ஆகிறது. அது நீரில் கிடப்பதாகக் கூறுவது உபலக்ஷணமே ஆகும். மநுஸ்ம்ருதி (1-7-9) - அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ தாஸு வீர்யம் அபா ஸ்ருஜத தத் அண்டமபவத்தைமம் ஸஹஸ்ராம்ச ஸமப்ரபம் - தொடக்கத்தில் நீரைப் படைத்தான், நீரில் அண்டத்தைப் படைத்தான், அண்டமானது பொன்னைப் போன்று சூரியனை ஒத்த தேஜஸ் கொண்டதாக ஆனது - என்று "நீரிலிருந்து அண்டம் உற்பத்தி ஆனது" என மநுபகவான் கூறியது என்பது, மற்ற பூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணமே ஆகும். அதாவது முன்பு முன்பு உள்ள பூதங்களுடைய அம்சங்களுடன் சேர்ந்துள்ளதாகவும், பூமியும் தனக்குள் கரைந்து நிற்கும் நீரிலிருந்து உற்பத்தியாகி அதனுடன் இருக்கும்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி அண்ட ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணும்படியை அருளிச் செய்து அந்தரம், இந்த பாஹ்யமான பூதங்கள் ஆந்தரமான ஆகாசாதிகளாய் பரிணமித்த பின்பு அவற்றைக் கொண்டு லோகவிபாகங்களைப் பண்ணுகைக்காகவும் அந்த லோகங்களில் தேவாதி ஜீவ விபாகங்களைப் பண்ணுகைக்காகவும் இவ்வண்டத்துக்குள்ளே பத்தாத்ம ஸமஷ்டிபூதனான ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்தருளும்படியை அருளிச்செய்கிறார் (அதுக்குள்ளே சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தருளும்) என்று. சதுர்முகனுக்கு பத்தாத்ம ஸமஷ்டிபாவமாவது, இவ்வண்டத்துக்கு வேண்டும் கர்மவச்ய சேதனர் இவன் சரீரத்திலே உண்டாய்க் கிடக்கை. இப்படி சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தது, இனிமேலுண்டான ஸ்ருஷ்டியெல்லாம் ஸத்வாரகமாக நின்று செய்வதாகவினே.

விளக்கம் - இப்படியாக அண்டத்தின் ஸ்ருஷ்டியை அருளிச்செய்த பின்னர் வெளியே உள்ளதான பூதங்கள், உள்ளே நிற்கும் ஆகாசம் போன்றவைகளாக மாறிய பின்னர், அவற்றைக் கொண்டு லோக வேறுபாடுகளைச் செய்வதற்காகவும், இந்த லோகங்களில் தேவர்கள் மனிதர்கள் என்பதான வேறுபாடுகளைச் செய்வதற்காகவும், இந்த அண்டத்திற்குள் பந்தப்பட்டுள்ள அனைத்து ஜீவாத்மாக்களுடைய தொகுத்த வடிவமான நான்முகனை ஸ்ருஷ்டித்து நிற்குமாறு அவன் அருளிய விதத்தை அருளிச்செய்கிறார். பந்தப்பட்ட ஜீவாத்மாக்களுடைய தொகுத்த ரூபமாக நான்முகன் உள்ளான் என்பது எப்படியென்றால், இந்த அண்டத்திற்கு வேண்டிய கர்மவசப்பட்ட சேதநர்கள் இவன் சரீரத்தில் உள்ளதால் ஆகும். இவ்விதம் நான்முகனைப் படைத்தான். அடுத்துள்ள ஸ்ருஷ்டிகள் அனைத்தையும் அந்த நான்முகன் மூலமாகச் செய்தான்.

111. அண்டத்தையும் அண்ட காரணங்களையும் தானேயுண்டாக்கும். அண்டத்துக்கு உட்பட்ட வஸ்துக்களை சேதனருக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்றுயுண்டாக்கும்.

அவதாரிகை - அது தன்னை தர்சிப்பிக்கைக்காக ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியிலும், வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியிலும் ஸர்வேர்வரன் செய்யும் க்ரமத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல்.

விளக்கம் - இவ்விதமாக ஸ்ருஷ்டியை விளக்குவதற்காக, ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி மற்றும் வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி ஆகியவற்றில் ஸர்வேர்வரன் செய்யும் வரிசையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அண்டத்தையும் அண்ட காரணங்களையும் தானேயுண்டாக்கும்) அதாவது, ஸமுதாய கார்யமான அண்டத்தையும், தத் காரணமான மஹதாதி பதார்த்தங்களையும், ஸத்ய ஸங்கல்பனான தன்னுடைய அவயவஹித ஸங்கல்பத்தாலே யுண்டாக்கும் என்கை. “ஸோபித்யாய சரீராத் ஸ்வாத் ஸிஸ்ருக்ஷுர் விவிதா: ப்ரஜா: , அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ தாஸு வீர்யமபாஸ்ருஜத; ததண்டமபவத்தைமம் ஸஹஸ்ராம்சு ஸம்ப்ரபம்” என்னக் கடவதிநே. (அண்டத்துக்கு உட்பட்ட வஸ்துக்களை சேதனருக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்றுயுண்டாக்கும்) அதாவது, சதுர்முகாதி சேதனருடைய ஹ்ருதயங்களிலேயிருந்து, “ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்த: ஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞாநமபோஹநஞ்ச” என்று, ஸங்கல்ப ஜ்ஞாநாதிகளை ஜநிப்பித்துக் கொண்டு.

அண்டாந்த்ர வர்த்திகளான ஸகல பதார்த்தங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்குமென்கை. “யத் கிஞ்சித் ஸ்ருஜ்யதே யே ஸத்வஜா தேந வை த்விஜ! தஸ்ய ஸ்ருஜ்யஸ்ய ஸம்ஸ்தௌ தத் ஸர்வம் வை ஹரேஸ் தநு:” என்று, ஈச்வரன் ஸகல கர்த்ரு சரீரியாய்க் கொண்டு ஸகல கார்யங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும் என்னக்கடவதிநே.

விளக்கம் - (அண்டத்தையும் அண்ட காரணங்களையும் தானேயுண்டாக்கும்) - அனைத்து தத்துவங்களும் சேர்ந்து உண்டாக்கப்பட்ட அண்டத்தையும், அதன் காரணமாக உள்ள மஹத் முதலான பதார்த்தங்களையும் ஸர்வேச்வரன் தனது நேரடியான ஸங்கல்பம் மூலம் உண்டாக்குகிறான். மநு. (1-8-9) - ஸோபித்யாய சரீராத் ஸ்வாத் ஸிஸ்ருஷுர் விவிதா: ப்ரஜா:, அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ தாஸு வீர்யமபாஸ்ருஜத; ததண்டமபவத்தைமம் ஸஹஸ்ராம்சு ஸம்ப்ரபம் - பரமாத்மா ஸங்கல்பம் செய்து, தனது திருமேனியிலிருந்து பலவற்றையும் படைக்கவேண்டும் என்று எண்ணி, முதலில் நீரைப் படைத்தான்; அந்த நீரில், வீர்யமான அண்டத்தை ஸ்ருஷ்டித்தான்; அது பொன்மயமான சூரியனுக்கு நிகரான தேஜஸ் கொண்டதாக விளங்கியது - என்று கூறப்பட்டது அல்லவோ? (அண்டத்துக்கு உட்பட்ட வஸ்துக்களை சேதனருக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்றுயுண்டாக்கும்) - நான்முகன் போன்றவர்கள் சேதனர்களுடைய இதயங்களிலிருந்து, கீதை (15-15) - ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்த: ஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞாநமபோஹநஞ்ச - அனைவருடைய இதயங்களிலும் நான் உள்ளேன்; என்னிடமிருந்தே ஞாபமும் மறதியும் ஏற்படுகின்றன - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, நினைவுகள் மற்றும் ஞானம் போன்றவற்றை ஸ்ருஷ்டித்துக் கொண்டு, அண்டத்தின் உள்ளே வசிக்கின்ற அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். ஸ்ரீவிபு (1-12-33) - யத் கிஞ்சித் ஸ்ருஜ்யதே யே ஸத்வஜா தேந வை த்விஜ! தஸ்ய ஸ்ருஜ்யஸ்ய ஸம்ஸ்தௌ தத் ஸர்வம் வை ஹரேஸ் தநு: - எந்தப் பொருள்கள் நான்முகனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டனவோ அவை அனைத்திற்கும் பகவான் ஸ்ரீஹரியே காரணமாக உள்ளான்; அனைத்தும் அவனுடைய சரீரம் அல்லவோ? - என்பதாக, ஸர்வேச்வரன் அனைத்தையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டு, அனைத்து கார்யப்பொருள்களையும் படைக்கிறான் என்று கருத்து.

112. அண்டங்கள்தான் அநேகங்களாய், பதினாலு லோகங்களோடே கூடி ஒன்றுக்கொன்று பதிற்று மடங்கான ஏழாவரணங்களாலும் சூழப்பட்டு, ஈச்வரனுக்கு க்ரீடாகந்துக ஸ்த்தாநீயங்களாய், ஜலபுத்தம்போலே ஏககாலத்திலே ஸ்ருஷ்டங்களாயிருக்கும்.

அவதாரிகை – “ஈச்வரன் இவற்றையெல்லாம் தன்னிலே சேர்த்து ஓரண்டமாக்கி” என்று ஸர்வேச்வரன் மஹாதாதி பதார்த்தங்களைச் சேர்த்து அண்டஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுமென்னும் இவ்வளவினே கீழருளிச் செய்தது. இப்போது அந்த அண்ட பஹுத்வத்தையும், அவற்றினுடைய கட்டளையிருக்கும்படியையும், அவைதான் ஸர்வேச்வரனுக்கு இன்ன விநியோகத்துக்கு உறுப்பென்னுமத்தையும், அவற்றினுடைய பரிணாம ப்ரகாரத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் (அண்டங்கள்தான்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - சூர்ணை (110) - ஈச்வரன் இவற்றையெல்லாம் தன்னிலே சேர்த்து ஓரண்டமாக்கி - என்று, “ஸர்வேச்வரன் மஹத் முதலான பதார்த்தங்கள் அனைத்தையும் சேர்த்து அண்ட ஸ்ருஷ்டியைச் செய்கிறான்”, என்று மட்டுமே கீழே அருளிச் செய்யப்பட்டது. இப்போது அந்த அண்டத்தின் பலவான தன்மையும், அவற்றின் கட்டளைகள் உள்ள விதங்களையும், அவைகள் ஸர்வேச்வரனால் “இத்தகைய செயல்களுக்கு பயன்படுகின்றன” என்பதற்கு உறுப்பாக உள்ளன என்பதையும், அவற்றின் மாற்றங்களில் உள்ள விதங்களையும் அடுத்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அண்டங்கள்தான் அநேகங்களாய்) “அண்டாநாம் து ஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ராண்யயுதாநி ச, ஈத்ருசாநாம் ததா தத்ர கோடி கோடி சதாநி ச” என்னக் கடவதிறே. (பதினாலு லோகங்களோடே கூடி) பதினாலு லோகங்களாவன கீழில் அண்ட கடாஹலத்துக்குமேல் எண்பத்து மூன்று நூறாயிரத்தைப்பதினாயிரம் யோஜநம் உயர்த்தியுடைத்தான கர்ப்போதகத்தின் மேலே, “ஸப்ததிஸ்து ஸஹஸ்ராணாம் த்விஜோச்ச்ராயோபி கத்யதே, தச ஸாஹஸ்ர மேகைகம் பாதாளம் முநி ஸத்தம்! அதலம் விதலஞ்சைவ நிதலஞ்ச கபஸ்திமத், மஹாக்க்யம் ஸுதலஞ்சாக்ரயம் பாதாளஞ்சைவ ஸப்தமம்” என்கிறபடியே, ஓரொன்று பதினாலாயிரம் யோஜநத்தளவு உயர்த்தியையும் பரப்பையுமுடைத்தாய், தைத்ய தாநவ பந்நக ஸுபர்ணாதிகள் வர்த்திக்கும் தேசமாய்,

விளக்கம் - (அண்டங்கள்தான் அநேகங்களாய்) - ஸ்ரீவிபு. (2-7-27) - அண்டாநாம் து ஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ராண்யயுதாநி ச, ஈத்ருசாநாம் ததா தத்ர கோடி கோடி சதாநி ச - ஆயிரம் அண்டங்களுடைய, ஆயிரம் மற்றும் பதினாயிரம் என்னும் பிரிவுகள் கொண்ட அண்டங்களுடைய பல கோடிகள் உள்ளன - என்பது காண்க. (பதினாலு லோகங்களோடே கூடி) - பதினான்கு லோகங்கள் எவையென்றால்: கீழே அண்ட கபாலத்திற்கு மேலே, எண்பத்து மூன்று நூறாயிரத்து ஐம்பதினாயிரம் யோஜனைகள் [ஒரு யோஜனை = 12 முதல் 15 கிலோமீட்டர்கள்] உயரம் கொண்ட கர்ப்போதகத்தின் மேலே. ஸ்ரீவிபு. (2-5-12) - ஸப்ததிஸ்து ஸஹஸ்ராணாம் த்விலோச்ச்ராயோபி கத்யதே, தச ஸாஹஸ்ர மேகைகம் பாதாளம் முநி ஸத்தம! அதலம் விதலஞ்சைவ நிதலஞ்ச கபஸ்திமத், மஹாக்க்யம் ஸுதலஞ்சாக்ரயம் பாதாளஞ்சைவ ஸப்தமம் - பூமியின் உயரமானது எழுபதினாயிரம் யோஜனையாகும்; பாதாள லோகம் ஒவ்வொன்றும் பதினாயிரம் யோஜனைகள் உயரம் மற்றும் அகலம் கொண்டதாக உள்ளன; அதலம், விதலம், நிதலம், கபஸ்திமத், மஹாதலம், ஸுதலம், பாதாளம் என்று ஏழு லோகங்கள் உள்ளன - என்பதற்கு ஏற்ப, ஒவ்வொன்றும் பதினாயிரம் யோஜனை உயரமும் பரப்பளவும் கொண்டதாகவும், “தைத்யர்கள், தாநவர்கள், நாகங்கள், பறவைகள்” போன்ற பலவும் வாழ்கின்ற லோகங்களாகவும்;

வ்யாக்யானம் - “சுக்ல க்ருஷ்ணாருணா: பீதாச் சர்க்கராச்சைல காஞ்சநா: பூமயோ யத்ர மைத்ரேய வர ப்ராஸாத சோபிதா:” என்கிறபடியே, சுக்லங்களாயும், க்ருஷ்ணங்களாயும், அருணங்களாயும், பீதங்களாயும், வாலுகாமயமான சர்க்கரா ரூபங்களாயும், சைலரூபமாயும், பொன்னாயுமிருக்கிற ஸ்தல விசேஷங்களை யுடையவையாய், விலக்ஷணமான மாளிகைகளாலேயும், ப்ராஸாத தோரணங்களாலேயும் அலங்க்ருதமாய், ஸ்வர்காதிகளிலுங்காட்டில் நிரதிசய போக்யமாய், அதலமென்றும், விதலமென்றும், நிதலமென்றும் கபஸ்திமத்தென்று சொல்லப்பட்ட தலாதலமென்றும், மஹாதலமென்றும், ஸுதலமென்றும், பாதாளமென்றும் பேரையுடைத்தான அதோ லோகங்களேமும்;

விளக்கம் - ஸ்ரீவிபு. (2-5-3) - சுக்ல க்ருஷ்ணாருணா: பீதாச் சர்க்கராச்சைல காஞ்சநா: பூமயோ யத்ர மைத்ரேய வர ப்ராஸாத சோபிதா: - மைத்ரேயரே! எந்த ஒரு லோகத்தில் மிகவும் சிறந்த விளங்கும் மாளிகைகளில் உள்ள தரை முதலானவை வெளிர் நிறமுள்ளவையாகவும், மலைகளாகவும், கருங்கற்களாகவும், வெண்ணிறமாகவும்

உள்ளதோ - என்பதற்கு ஏற்ப “வெண்மை, கருப்பு, சிவப்பு, மஞ்சள், கூழாங்கற்கள் நிறைந்தும், குன்றுகளாகவும், பொன்னிறமாகவும்” உள்ள மாளிகைகள், மதில் தோரணங்கள் போன்றவை நிறைந்தும், ஸ்வர்கம் போன்றவற்றைக் காட்டிலும் எல்லையற்ற இன்பமாகவும், “அதலம், விதலம், நிதலம், கபஸ்திமத் எனப்படும் தலாதலம், மஹாதலம்,ஸுதலம், பாதாளம்” என்ற பெயர் கொண்ட கீழ் லோகங்கள் ஏழும்.

வ்யாக்யானம் - இதுக்கு மேல் எழுபதினாயிரம் யோஜநமகலத்தை உடைத்தாய், ஸப்த த்வீப ஸாகர பர்வதாதி விசிஷ்டமாய், பாதசாரிகளான மநுஷ்யாதிகள் வர்த்திக்கும் தேசமாய், பத்மாகாரமான பூலோகமும்;

விளக்கம் - இதற்கு மேல் எழுபதினாயிரம் யோஜனை அகலம் கொண்டதாகவும், “ஏழு த்வீபங்கள், ஏழு கடல்கள், ஏழு மலைகள்” ஆகியவற்றுடன் கூடியதாகவும், கால்கள் கொண்டு நகர்கின்ற மனிதர்கள் முதலான உயிர்கள் வசிக்கும் இடமாகவும், தாமரை போன்ற வடிவம் உள்ளதான பூலோகமும்.

வ்யாக்யானம் - பூலோகத்துக்கு மேல் ஆதித்யனுக்குக் கீழ் நூறாயிரம் யோஜநத்தளவு உயர்த்தியையுடைத்தாய், கந்தர்வாதிகள் வர்த்திக்கும் தேசமான புவர்லோகமும்;

விளக்கம் - பூலோகத்திற்கு மேலே, ஆதித்யனுக்கும் கீழே, நூறாயிரம் யோஜனை உயரம் கொண்டதாகவும், கந்தர்வர்கள் முதலானோர் வாழ்வதும் ஆகிய புவர்லோகமும்.

வ்யாக்யானம் - ஆதித்யனுக்கு மேல் த்ருவனுக்குக் கீழ் பதினாலு ஆயிரம் யோஜநத்தளவு உயர்த்தியையுடைத்தாய், ஸாதிகாரரான க்ரஹ நக்ஷத்ர இந்த்ராதிகள் வர்த்திக்கும் தேசமான ஸ்வர்லோகமும்

விளக்கம் - ஆதித்யனுக்கு மேலே த்ருவனுக்கும் கீழே, பதினான்காயிரம் யோஜனை உயரம் கொண்டதாகவும், மிகுந்த அதிகாரத்துடன் கூடிய “கிரகங்கள், நக்ஷத்ரங்கள், இந்த்ரன்” போன்றவர்கள் வாழ்வதாகவும் உள்ள ஸ்வர்லோகமும்.

வ்யாக்யானம் – த்ருவனுக்கு மேல் ஒரு கோடி யோஜநத்தளவு உயர்த்தியையுடைத்தாய், “விநிவ்ருத்தாதிகாராஸ்து மஹர்லோக நிவாஸிந” என்று நிவ்ருத்த அதிகாரராய், அதிகார அபேக்ஷரான இந்த்ராதிகள் வர்த்திக்கும் தேசமான மஹர்லோகமும்.

விளக்கம் -துருவனுக்கு மேலே ஒரு கோடி யோஜனை உயரம் கொண்டதாகவும், விநிவ்ருத்தாதிகாராஸ்து மஹர்லோக நிவாஸிந - அதிகாரம் நீங்கியவர்கள் மற்றும் மஹர்லோகத்தில் உள்ளவர்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப அதிகாரம் நீங்கப்பெற்றவராக, அதிகாரத்தை எப்போதும் விரும்புவராக உள்ள இந்த்ரன் போன்றவர்கள் வாழ்கின்ற மஹர்லோகமும்.

வ்யாக்யானம் - அந்த மஹர்லோகத்துக்கு மேல் இரண்டு கோடி யோஜநத்தளவு உயர்த்தியையுடைத்தாய், ப்ரஹ்மபுத்ரர்களான ஸநகாதி பரமயோகிகள் வர்த்திக்கும் தேசமான ஜநர்லோகமும்;

விளக்கம் - அந்த மஹர்லோகத்திற்கு மேலே இரண்டு கோடி யோஜனை உயரம் கொண்டதாகவும், நான்முகனுடைய புத்திரர்களாகிய ஸநகர் போன்ற உயர்ந்த யோகிகள் வாழ்வதும் ஆகிய ஜநர்லோகமும்;

வ்யாக்யானம் – ஜநர்லோகத்துக்கு மேல் எட்டு கோடி யோஜநத்தளவு உயர்த்தியையுடைத்தாய், வைராஜாக்க்யரான ப்ரஜாபதிகள் வர்த்திக்கும் தேசமான தபோலோகமும்,

விளக்கம் - ஜநர்லோகத்திற்கு மேலே எட்டுகோடி யோஜனை உயரம் கொண்டதாகவும், வைராக்யம் நிறைந்தவர்களாகிய ப்ரஜாபதிகள் வாழ்வதும் ஆகிய தபோலோகமும்.

வ்யாக்யானம் - தபோ லோகத்துக்கு மேல் நாற்பத்தெட்டு கோடி யோஜநத்தளவு உயர்த்தியையுடைத்தாய், “தேஷாமேஷாம் கேசந பரஹ்மலோகா ருத்ரஸ்யாந்யே ஸந்தி தத்ராவ லோகா: விஷ்ணோரந்யே ஸந்தி லோகா விசாலாஸ் தாம்ஸ்தாந்லோகான் தாநுபாஸ்ய வ்ரஜந்தி” என்கிறபடியே ப்ரஹ்ம விஷ்ணு சிவர்களும், அவர்களை உபாஸித்து தத் ப்ராப்தி பண்ணினவர்களும் வர்த்திக்கும் தேசமான ஸத்யலோகமும்,

விளக்கம் - தபோலோகத்திற்கு மேலே நாற்பத்து எட்டு கோடி உயரம் கொண்டதாகவும், தேஷாமேஷாம் கேசந பரஹ்மலோகா ருத்ரஸ்யாந்யே ஸந்தி தத்ரைவ லோகா: விஷ்ணோரந்யே ஸந்தி லோகா விசாலாஸ் தாம்ஸ்தாந்லோகான் தாநுபாஸ்ய வ்ரஜந்தி - ஒரு சிலர் ஸத்யலோகத்தில் நான்முகனுடைய லோகம் உள்ளதாகவும், அங்கேயே ருத்ரனுடைய லோகம் உள்ளதாகவும் கூறுகிறார்கள்; ஒரு சிலர் விஷ்ணுவின் பரந்த லோகம் அங்கு உள்ளதாகவும் கூறுகிறார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப நான்முகன், விஷ்ணு மற்றும் ருத்ரன் ஆகியோரும், அவர்களை உபாஸனை செய்து அவர்களை அண்டி வாழும் தேவர்களும் வாழ்கின்ற ஸத்யலோகமும்;

வ்யாக்யானம் - ஆக ஊர்த்வாத கடாஹங்களுக்கு நடுவு அறுபது கோடி யோஜநம் அண்டோச்ச்ராயமாயிருக்கும். ஐம்பது கோடி யோஜநம் அண்டோச்ச்ராயமென்பாருமுண்டு. அதில் “ஸுர்யாண்ட கோளயோர்மத்யே கோட்யஸ்யு: பஞ்சவிம்சதி:” என்கிற சுக்ர வசநத்தின்படியே, ஸுர்யனுக்கு மேல் இருபத்தஞ்சு கோடியும் கீழ் இருபத்தஞ்சு கோடியுமாயிருக்கும்.

விளக்கம் - இப்படியாக மேல் லோகங்களுக்கு நடுவில் அறுபது கோடி யோஜனை கொண்டதாக அண்டம் உள்ளது. அண்டமானது அந்த இடத்தில் ஐம்பது கோடி யோஜனை தூரம் என்று கூறுபவர்களும் உள்ளனர். அதில், ஸுர்யாண்ட கோளயோர்மத்யே கோட்யஸ்யு: பஞ்சவிம்சதி: - ஸுர்யமண்டலமானது அண்ட கோளங்களின் நடுவில் இருபத்து ஐந்து கோடி யோஜனை பரப்பளவில் உள்ளது - என்னும் சுக்ராசார்ய வசனத்தின்படி சூர்யனுக்கு மேலே இருபத்து ஐந்து கோடியும், கீழே இருபத்து ஐந்து கோடியுமாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - இப்படியிருந்துள்ள சதுர்தச புவநங்களோடே கூடி, (ஒன்றுக்கொன்று பதிற்று மடங்கான ஏழு ஆவரணங்களாலும் சூழப்பட்டு) அதாவது கீழ்ச்சொன்ன பதினாலு லோகத்தையும் “ஏததண்ட கடாஹேந திரச்சோர்த்வமதஸ் ததா, கபித்தஸ்ய யதா பீஜம் ஸர்வதோ வை ஸமாவ்ருதம்” என்கிறபடியே, உளவாயில் விளாம்சதையை விளாவோடு எங்குமொக்க ஆவரிக்குமாபோலே “கோடி யோஜநமாநஸ்து கடாஹஸ் ஸம்வ்யவஸ்த்தித:” என்று கோடி யோஜநமெடுப்பமவகாசதயா உக்தமானபடியே அண்டகடாஹம் ஆவரித்து நிற்கும்.

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள பதினான்கு லோகங்களுடன் சேர்ந்து, (ஒன்றுக்கொன்று பதிற்று மடங்கான ஏழு ஆவரணங்களாலும் சூழப்பட்டு) - அதாவது, இதுவரை கூறப்பட்ட பதினான்கு லோகங்களையும், ஸ்ரீவிபு. (2-7-22) - ஏதத் அண்ட கடாஹேந திரச்ச ஊர்த்வமதஸ் ததா, கபித்தஸ்ய யதா பீஜம் ஸர்வதோ வை ஸமாவ்ருதம் - விளாம்பழத்தின் விதைகளானவை எவ்விதம் ஓட்டுடன் நான்கு பக்கங்களிலும் நன்றாகச் சூழப்பட்டு நிறைந்துள்ளனவோ அதே போன்று இந்த லோகங்கள் அனைத்தும் அண்ட கோளத்தால் கீழும் மேலுமாகச் சூழப்பட்டுள்ளன - என்பதற்கு ஏற்ப, விளாம்பழத்தின் உள்ளே இருக்கின்ற விதைகள் அதன் சதையை எங்கும் ஒரே போன்று பரவி நிற்பது போன்று, கோடி யோஜநமாநஸ்து கடாஹஸ் ஸம்வ்யவஸ்த்தித: - அண்டகோசமானது கோடி யோஜனை அளவு கொண்டது - என்பதற்கு ஏற்ப, கோடி யோஜனை எடுப்பாக சைவபுராணத்தில் கூறப்பட்டபடி அண்டகோசம் சூழ்ந்து நிற்கும்.

வ்யாக்யானம் - ஸாண்டகடாஹமான இவ்வண்டம், “தசோத்தரேண பயஸா மைத்ரேயாண்டஞ்ச தத் வ்ருதம்” என்கிறபடியே, தன்னில் பதிற்று மடங்கு பரந்திருக்கிற ஜல தத்வத்தாலே ஆவ்ருதமாயிருக்கும். “பஞ்சாசத் கோடி விஸ்தாரா ஸேயமுர்வீ மஹாமுநே, ஸஹைவாண்டகடாஹேந ஸத்வீபாபதி மஹீதரா” என்று, ஸாண்டகடாஹமான பூமண்டலம் பஞ்சாசத் கோடி விஸ்தாரமாகச் சொல்லுவாரும்; “பூமண்டலம் து சதகோடி விஸ்தாரம் ஸாண்டகடாஹம்” என்று வாராஹபுராணத்திலே சொல்லுகையாலும், இப்படி ஸ்காந்தபுராணத்திலே சிவ ரஹஸ்யத்திலே பரக்கச் சொல்லுகையாலும், மேருவைச் சுற்றும் பஞ்சாசத் கோடி விஸ்தாரத்தைக் கொண்டு பூமியை சத கோடி விஸ்தாரமாகச் சொல்லுவாருமாயிருக்கும். இதில் இரண்டத்தொரு மர்யாதையைத் தளமாக்கி, அதில் பதிற்று மடங்கு பெருத்த ஜல தத்வத்தாலே ஆவ்ருதமாயிருக்கும் என்றபடி.

விளக்கம் - அண்டகோசத்துடன் கூடியுள்ள இந்த அண்டமானது, ஸ்ரீவிபு. (2-7-23) - தசோத்தரேண பயஸா மைத்ரேயாண்டஞ்ச தத் வ்ருதம் - மைத்ரேயரே! பூமிக்குப் பத்து மடங்கு அதிகமான நீராலும் அந்த அண்டம் சூழப்பட்டுள்ளது - என்பதற்கு ஏற்ப, பூமியானது பத்து மடங்கு பரந்து நிற்கும் நீர் தத்வத்தால் சூழப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீவிபு. (2-4-98) - பஞ்சாசத் கோடி விஸ்தாரா ஸேயமுர்வீ மஹாமுநே, ஸஹைவாண்டகடாஹேந

ஸத்வீபாபதி மஹீதரா - மகாமுனிவரே! தீவுகள், பெருங்கடல்கள், பெரிய மலைகள் என்று பலவற்றுடன் கூடியுள்ள அண்ட கோசத்துடன் சேர்ந்து இந்தப் பூமியானது ஐம்பது கோடியோஜனை விரிவு கொண்டது - என்பதற்கு ஏற்ப, அண்டகோசத்துடன் சேர்ந்து பூமியானது ஐம்பது கோடி யோஜனை பரப்பு கொண்டது என்று சிலர் கூறுவர். “பூமண்டலம் து சதகோடி விஸ்தாரம் ஸாண்டகடாஹம் - அண்டகோசத்துடன் கூடிய பூமண்டலமானது நூறு கோடி யோஜனை பரப்பு கொண்டது” என்று வராஹபுராணத்தில் கூறப்பட்டதாலும், இவ்விதமே ஸ்காந்தபுராணம் சிவ ரஹஸ்யத்தில் கூறப்பட்டதாலும், மேரு மலையைச் சுற்றியுள்ள எல்லையுடன் ஐம்பது கோடி யோஜனை பரப்பளவையும் சேர்த்துக் கொண்டு, பூமியானது நூறு கோடி யோஜனை பரப்பளவாக உள்ளது என்றும் சிலர் கூறுவர். இவற்றில் ஏதேனும் ஒரு கருத்தை மதிப்பதற்கு ஏற்றதாகக் கொண்டு, அதில் பூமியைப் பத்து மடங்கு பெரும் நீர் தத்வம் சூழ்ந்துள்ளதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - அண்டகடாஹத்தைப் பற்றி பதிற்று மடங்கு பெருத்த ஜல தத்வத்தாலே ஆவ்ருதமென்பாருமுண்டு. இப்படி தசோத்தரமாய்க் கொண்டு ஜல தத்வத்தை தேஜஸ் தத்வம் ஆவரிக்கும். அப்படி அதை வாயு தத்வம் ஆவரிக்கும். வாயுவை ஆகாசம் ஆவரிக்கும். ஆகாசத்தை அஹங்காரம் ஆவரிக்கும். அஹங்காரத்தை மஹத் தத்வம் ஆவரிக்கும். அந்த மஹத் தத்வத்தை அவ்யக்தம் ஆவரிக்கும். “ததநந்தமஸங்கயாத ப்ரமாணம்” என்று அபரிமித ப்ரமாணமான அவ்யக்தத்துக்கு ஆவரணத்வ ப்ரயுக்தமான தசோத்தரத்வம் கூடும்படியெங்ஙனே என்னில், ஆயிரத்திலே பத்துமுண்டாமாபோலே அபரிமித ஸங்க்யையிலே அதுவுமுண்டாகையாலே கூடும்.

விளக்கம் - அண்டகோசத்தைப் பற்றி பெரிய நீர் தத்வமானது பத்து மடங்கு சூழ்ந்துள்ளது என்றும் கூறுவர். இப்படியாக உள்ள நீர் தத்வமானது, பத்து மடங்கு அதிகமாக உள்ள அக்னி தத்வம் சூழ்ந்துள்ளது. இது போன்றே அக்னி தத்வத்தை வாயு தத்வம் சூழும். வாயு தத்வத்தை ஆகாசம் சூழும். ஆகாசத்தை அஹங்காரம் மூடும். அஹங்காரத்தை மஹத் தத்வம் மூடும். மஹத் தத்வத்தை அவ்யக்தம் மூடும். ஸ்ரீவிபு. (2-7-26) – தத் அநந்தம் அஸங்கயாதப்ரமாணம் – ப்ரக்ருதி எனப்படும் ப்ரதானமானது, அளவிட இயலாதபடி உள்ளது - என்பதற்கு ஏற்ப அளப்பதற்கு இயலாதபடி உள்ள அவ்யக்தத்திற்குப் பத்து மடங்காகப் பலதும் சூழ்ந்துள்ளதாகக் கூறுவது எப்படி? ஆயிரம் என்ற எண்ணிக்கையில்

பத்து என்பதும் அடங்கியுள்ளது போன்று, அளவிட இயலாத கணக்கில் இவையும் அடங்கியுள்ளன என்பது சரியே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் – “வாரிவஹ்ந்யநிலாகாசைஸ் ததோ பூதாதிநா பஹி:; வ்ருதம் தச குணைரண்டம் பூதாதிர் மஹதா ததா, அவ்யக்தேநாவ்ருதோ ப்ரஹ்மந் தைஸ்ஸர்வைஸ் ஸஹிதோ மஹாந்; ஏபிராவரணைரண்டம் ஸப்தபி: ப்ராக்ருதைர் வ்ருதம்” என்கிறபடியே, இப்படி தசோத்தரங்களான ஸப்த ஆவரணங்களாலும் சூழப்பட்டு (ஈச்வரனுக்கு க்ரீடாகந்துகஸ்த்தாநீயங்களாய்) அதாவது க்ரீடாபரணான பாலனுக்கு க்ரீடநகங்கள் போலே, க்ரீடாரஸாநுபூஷுவான ஈச்வரனுக்கு, லீலோபகரணங்களாயிருககை. “ஹரே விஹரஸி க்ரீடாகந்துகைரிவ ஜந்துபி:” என்றும், “மோததே பகவாந் பூதைர் பால: க்ரீடநகைரிவ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஈச்வரனுக்கு விபூதியாக லீலோபகரணமாயிறே இருப்பது.

விளக்கம் - ஸ்ரீவிபு. (1-3-60) – வாரி வஹ்நி அநில ஆகாசைஸ் ததோ பூதாதிநா பஹி:; வ்ருதம் தச குணை: அண்டம் பூதாதிர் மஹதா ததா, அவ்யக்தேந ஆவ்ருதோ ப்ரஹ்மந் தைஸ்ஸர்வைஸ் ஸஹிதோ மஹாந்; ஏபி: ஆவரணை: அண்டம் ஸப்தபி: ப்ராக்ருதைர் வ்ருதம் - அதன் பின்னர் நீர், அக்னி, வாயு, ஆகாசம் ஆகியவற்றாலும், அஹங்காரத்தாலும் சூழப்பட்ட அண்டமானது, ஒன்றுக்கொன்று பத்து மடங்கு அதிகமாகச் சூழப்பட்டுள்ளது. பூதாதியானது மஹத்தால் சூழப்பட்டுள்ளது. இவ்விதம் அனைத்துவிதமான மூடுதலையும் கொண்ட மஹத்தானது, அவ்யக்தத்தால் சூழப்பட்டுள்ளது. இவ்விதம் ஏழுவிதமான மறைவுகள் கொண்டு அண்டம் மூடப்பட்டுள்ளது - என்பதற்கு ஏற்ப, ஒவ்வொன்றும் பத்து மடங்குகளாக உள்ள ஏழுவிதமான மறைப்புகளால் சூழப்பட்டுள்ளது. இப்படியாக உள்ள இது, (ஈச்வரனுக்கு க்ரீட ஆகந்துக ஸ்த்தாநீயங்களாய்) - விளையாட்டிலேயே எப்போதும் நாட்டம் கொண்டுள்ள ஒரு பாலகனிடம் உள்ள விளையாடும் பந்து போன்று, லீலைகளை உள்ளடக்கிய ஈச்வரனுக்கு இவை அனைத்தும் விளையாட்டுப் பொருள்களாக உள்ளன. ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - ஹரே விஹரஸி க்ரீடாகந்துகைரிவ ஜந்துபி: - இந்த மனிதர்களைப் பந்தாகக் கொண்டு நீ விளையாடுகிறாய் - என்றும், மோததே பகவாந் பூதைர் பால: க்ரீடநகைரிவ - சிறுவர்கள் உபயோகிக்கும் விளையாட்டுக் கருவிகள் போன்று பயன்படுத்துகிறான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனுக்கு அனைத்தும் விளையாட்டுப் பொருள்கள் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (ஜலபுத்புதம்போலே, ஏககாலத்திலே ஸ்ருஷ்டங்களாயிருக்கும்) அதாவது இவ்வண்டங்களை ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்குமளவில், ஓரொரு படையாக இட்டு அகமெடுக்குமா போலே க்ரமத்திலே பரிணமிக்கையன்றியே, “ந க்ரமேண விவ்ருத்தம் தத் ஜலபுத்புதவத் ஸமம்” என்கிறபடியே நீர்க்குமிழிபோலே யொருக்காலே உத்பந்நங்களா மென்கையும், அநேக ஜலபுத்புதங்கள ஏக்காலத்திலே யுத்பந்நங்களாமாபோலே “ஏக காலேந ஸ்ருஜயந்தே” என்கிறபடியே ஸகல அண்டங்களும் ஏககாலத்திலே உத்பந்நங்களாமென்கையும். ஆக (அண்டங்கள்தான் அநேகங்கள்) என்னுமிடமும், அவைதான் எல்லாமொன்று போலேயிருக்கும் என்னுமிடமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

விளக்கம் - (ஜலபுத்புதம்போலே, ஏககாலத்திலே ஸ்ருஷ்டங்களாயிருக்கும்) - இந்த அண்டங்களை ஈச்வரன் படைக்கும்போது, ஒவ்வொரு படையாக வைத்து வீடு கூட்டுவது போன்று, வரிசையாக ஏற்படுத்தல் இன்றி, ஸ்ரீவிபு. (1-2-56) – ந க்ரமேண விவ்ருத்தம் தத் ஜலபுத்புதவத் ஸமம் - அண்டமானது வரிசையாக வளராமல், நீர்க்குமிழி போன்று சட்டென்று வெளிப்படுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப, நீர்க்குமிழி போன்று ஒரே நேரத்தில் உற்பத்தி ஆகிறது. மேலும் பல நீர்க்குமிழிகள் ஒரே நேரத்தில் உற்பத்தி ஆவது போன்று, ஸ்ரீவிபு. (1-3-17) – ஏக காலேந ஸ்ருஜயந்தே - ஒரே காலத்தில் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகின்றன - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்து அண்டங்களும் ஒரே காலத்தில் உண்டாகின்றன. ஆகவே (அண்டங்கள்தான் அநேகங்கள்) என்று கூறும் இடமும், அவை அனைத்தும் ஒரே போன்று இருக்கும் என்ற இடமும் கூறப்பட்டதாகிறது.

113. பூதங்களில் ஆகாசமவகாச ஹேது; வாயு வஹநாதி ஹேது; தேஜஸ்ஸு பசநாதி ஹேது; ஜலம் லேசந பிண்டிகரணாதி ஹேது; ப்ருதிவி தாரணாதி ஹேது என்பர்கள்.

அவதாரிகை - பூதபஞ்சகங்களுக்கும் தனித்தனியே விநியோகங்களை தர்சிப்பிக்கிறார்.

விளக்கம் - பஞ்ச பூதங்களுக்கும், அவற்றின் தனித்தனியான பயன்களைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பூதங்களில் ஆகாசம் அவகாச ஹேது) அதாவது ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் ஸ்திதி கமநாதிகளுக்கு இடங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறவிது,

ஆகாசத்துக்கு விநியோகமென்கை. “அஸ்ய தேஹஸ்ய வியதோ லாகவம் ஸௌசக்ஷம்யமேவ ச, சப்த: ச்ரோத்ரம் பலம் ப்ரஹ்மந் ஸுஷிரத்வம் விவிக்க்ததா” என்று இதுக்கு அநேக விநியோகங்களுண்டாயிருக்க இதொன்றையும் அருளிச்செய்தது, இதினுடைய ப்ராதாந்யத்தைப் பற்ற, இதுதான் மற்றையவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம்.

விளக்கம் - (பூதங்களில் ஆகாசம் அவகாச ஹேது) - அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் இருப்பு, நகர்தல் போன்றவற்றுக்கு இடம் அளித்தல் என்பதே ஆகாயத்தின் தொழில் ஆகும். ப்ரஹ்மபுராணம் - அஸ்ய தேஹஸ்ய வியதோ லாகவம் ஸௌசக்ஷம்யமேவ ச, சப்த: ச்ரோத்ரம் பலம் ப்ரஹ்மந் ஸுஷிரத்வம் விவிக்க்ததா - நமது சரீரத்திற்கு எடை குறைவான தன்மை, நுட்பமாக உள்ள தன்மை, சப்தம் செவி மற்றும் வலிமை கொண்டதாக உள்ள தன்மை, துளைகளை உடைய தன்மை மற்றும் இடைவெளி கொண்டதாக உள்ள தன்மை ஆகிய பலவும் சரீரத்திற்கு ஆகாயத்திலிருந்து ஏற்படுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப, ஆகாயத்திற்குப் பல பயன்கள் உள்ளன. ஆயினும் இதற்கு அவகாசம் என்பதை மட்டுமே ஏன் அருளிச்செய்தார் என்றால், இதன் முதன்மையான தொழிலை உணர்த்தவே ஆகும். இது மற்ற பூதங்களுக்கும் பொருந்தும்; அதாவது அவை குறித்தும் கூறப்பட்டதாகிறது.

வ்யாக்யானம் - (வாயு வஹநாதி ஹேது) வஹநம் வஹிக்கை. ஆதி சப்தத்தாலே வ்யூஹந சேஷ்டாதிகளைச் சொல்லுகிறது. இதுதான் “வாயோஸ் ஸ்பர்சேந்த்ரியஞ் சேஷ்டாம் கார்க்கச்யம் ஸ்பர்சமேவ ச, வ்யூஹநம் வஹநம் தேஹஸ் ஸ்வீகரோதி ஸ்துத்தம்” என்று சொல்லப்பட்டதிறே.

விளக்கம் - (வாயு வஹநாதி ஹேது) – “வஹநம்” என்றால், “பொருளை ஓர் இடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்திற்கு எடுத்துச் செல்லுதல்” என்று பொருள். “வஹநாதி” என்பதில் உள்ள “ஆதி - தொடக்கமாக” என்பதன் மூலம், அடைதல் போன்றவற்றைக் கூறியது. இந்தக் கருத்தானது, “வாயோஸ் ஸ்பர்சேந்த்ரியஞ் சேஷ்டாம் கார்க்கச்யம் ஸ்பர்சமேவ ச, வ்யூஹநம் வஹநம் தேஹஸ் ஸ்வீகரோதி ஸ்துத்தம் - ஸ்பர்ச இந்த்ரியம், அசைத்தல், உறுதியுடன் இருத்தல், ஸ்பர்சம், உலவுதல், எடுத்துச் செல்லுதல் போன்ற பலவற்றையும் சரீரமானது வாயுவிலிருந்து கொள்கிறது” என்று கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (தேஜஸ்ஸு பசநாதி ஹேது) பசநமாவது பாகம் பண்ணுகை. ஆதி சப்தத்தாலே ஒளஷ்ணய ப்ரகாசாதிகளைச் சொல்லுகிறது. இதுவும், “அக்நேரௌஷ்ணயம் ப்ரகாசத்வம் ரூபேந்த்ரியமமர்ஷணம், ஸந்தாப செளர்ய தைசஷ்ணயாநி வர்ணம் பசந சக்திதாம்; ஆதத்தே ஸஹஸா தேஹஸ் ஸாஹஸஞ்ச த்விஜர்ஷப” என்று கதிதமாயிற்று.

விளக்கம் - (தேஜஸ்ஸு பசநாதி ஹேது) - பசநம் என்றால் சமைத்தல். இங்குள்ள “ஆதி” என்பதன் மூலம், உஷ்ணம் மற்றும் ப்ரகாசம் கூறப்பட்டது. இந்தக் கருத்தானது, “அக்நேரௌஷ்ணயம் ப்ரகாசத்வம் ரூபேந்த்ரியமமர்ஷணம், ஸந்தாப செளர்ய தைசஷ்ணயாநி வர்ணம் பசந சக்திதாம்; ஆதத்தே ஸஹஸா தேஹஸ் ஸாஹஸஞ்ச த்விஜர்ஷப - உஷ்ணமாக இருத்தல், ஒளி பொருந்தி இருத்தல், கண்கள், பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமை, தாபம், செளர்யம், தீசஷ்ணயம், நிறம், சமைக்கும் திறன், சாகசம் ஆகியவற்றை இந்தச் சரீரமானது அக்னியிடமிருந்து பெறுகிறது”, என்று கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (ஜலம் ஸேசந பிண்டகரணாதி ஹேது) ஸேசநமாவது நனைக்கை. பிண்டகரணமாவது திரட்டுகை. ஆதி சப்தத்தாலே சைத்ய மார்தவாதிகளைச் சொல்லுகிறது. இதுவும் “அத்ப்யச் சைத்யம் ஸமாதத்தே ஸ்நிக்தத்வம் ரஸநேந்த்ரியம் ப்ரஸாதம் மார்தவம் பிண்டகரணம் க்லேதநஞ்ச வை” என்று அபிஹிதமாயிற்று.

விளக்கம் - (ஜலம் ஸேசந பிண்டகரணாதி ஹேது) - ஸேசநம் என்றால் நனைத்தல் என்று பொருள்; பிண்டகரணம் என்றால் திரட்டுதல் என்று பொருள். “ஆதி” என்பதன் மூலம் குளிர்ச்சி, மென்மை போன்றவை கூறப்பட்டது. இந்தக் கருத்தானது, “அத்ப்யச் சைத்யம் ஸமாதத்தே ஸ்நிக்தத்வம் ரஸநேந்த்ரியம் ப்ரஸாதம் மார்தவம் பிண்டகரணம் க்லேதநஞ்ச வை - குளிர்ச்சி, மென்மை, சுவை இந்த்ரியம், தெளிவு, மெழுகு போன்ற தன்மை, திரட்டும் தன்மை, நனைக்கும் தன்மை போன்றவற்றைச் சரீரமானது நீரிலிருந்து பெறுகிறது”, எனப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (ப்ருதிவி தாரணாதி ஹேது, என்பர்கள்) தாரணம் தரிக்கை. ஆதி சப்தத்தாலே மூர்த்திமத்த்வ குருத்வாதிகளைச் சொல்லுகிறது. “பூமேர் கந்த குணம் க்ராணம் கரிமாணஞ்ச தாரணம், மூர்த்திமத்த்வம் ஸஹிஷ்ணுத்வம் ஸ்வீகரோதி யதாதம்”

என்று இதுவும் வ்யாஹ்ருதமாயிற்று. “என்பர்கள்” என்றது, தத்வவித்துக்கள் சொல்லுவர்கள் என்றபடி.

விளக்கம் - (ப்ருதிவி தாரணாதி ஹேது, என்பர்கள்) - தாரணம் என்றால் தாங்குதல் என்று பொருள். ஆதி என்பதன் மூலம் உருவத்துடன் இருத்தல், பெரியதாக உள்ள தன்மை, பொறுமை ஆகியவை கூறப்பட்டது. இந்தக் கருத்தானது, “பூமேர் கந்த குணம் க்ராணம் கரிமாணஞ்ச தாரணம், மூர்த்திமத்த்வம் ஸஹிஷ்ணுத்வம் ஸ்வீகரோதி யதாததம் - மணம் என்ற தன்மை, மூக்கு, பெரியதாக உள்ள தன்மை, தாங்கும் தன்மை, உருவம் கொண்டிருத்தல், பொறுமை போன்றவற்றைச் சரீரமானது பூமியிலிருந்து பெறுகிறது” என்று கூறப்பட்டது. “என்பர்கள்” என்பதன் மூலம், “இப்படியாகத் தத்வங்கள் குறித்து அறிந்தவர்கள் கூறுகிறார்கள்” எனப்பட்டது.

114. ச்ரோத்ராதி ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களைந்துக்கும், அடைவே சப்தாதிகளைந்தையும் க்ரஹிக்கை தொழில்; வாகாதி கர்மேந்த்ரியங்களைந்துக்கும், விஸர்க சில்பகத்யுத்திகள் தொழில்; மநஸ்ஸு இவையித்தனைக்கும் பொது.

அவதாரிகை - இனி ஏகாதச இந்த்ரியங்களுடைய வருத்தி பேதத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல்.

விளக்கம் - அடுத்து பதினொரு இந்த்ரியங்களுடைய செயல்களில் உள்ள வேறுபாடுகளை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ச்ரோத்ராதி இத்யாதி) ச்ரோத்ரத்துக்கு சப்த க்ரஹணமும், த்வகிந்த்ரியத்துக்கு ஸ்பர்ச க்ரஹணமும், சக்ஷுஸ்ஸுக்கு ரூப க்ரஹணமும், ஜிஹ்வைக்கு ரஸ க்ரஹணமும், க்ராணத்துக்கு கந்த க்ரஹணமும் தொழில். “த்வக் சக்ஷுர் நாஸிகா ஜிஹ்வா ச்ரோத்ரமத்ர து பஞ்சமம், சப்தாதீநாமவாப்த்யர்த்தம் புத்தி யுக்தாநி வை த்விஜ” என்னக் கடவதிறே. இந்த ச்லோகத்தில், இந்த்ரியங்களை வ்யுத்த்க்ரமமாக எடுக்கையாலே, இன்னத்துக்கு இன்னது விஷயமென்கிற நியமம் ந்யாயங்கொண்டு நிச்சயிக்கவேணும். ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களுக்கு சப்தாதிகளை க்ரஹிக்கை தொழிலென்னும் இவ்வளவே ப்ரகாசிப்பது.

விளக்கம் - (ச்ரோத்ராதி இத்யாதி) - செவிகளுக்குக் கேட்பது, தோலுக்குத் தீண்டுவது, கண்களுக்கு உருவங்களைக் காண்பது, நாக்கிற்கு சுவைப்பது மற்றும் மூக்கிற்கு மணத்தைப் பெறுவது போன்றவை செயல்களாகும். ஸ்ரீவிபு. (1-2-48) - த்வக் சக்ஷர் நாஸிகா ஜிஹ்வாச்ரோத்ரமத்ர து பஞ்சமம், சப்தாதீநாமவாப்த்யர்த்தம் புத்தி யுக்தாநி வை த்விஜ - சரீரத்தில் உள்ள தோல், கண், மூக்கு, நாக்கு மற்றும் காது ஆகிய ஐந்தும், சப்தம் முதலான புலன்களை அடையும் விதமாக புத்தி தத்வத்துடன் சேர்ந்துள்ளன – என்பது காண்க. இந்த ச்லோகத்தில், இந்த்ரியங்களை வரிசை இன்றிக் கூறுவதால், “இன்னதற்கு இன்ன தொழில்” என்பதை முறைப்படுத்தி அறிதல் வேண்டும். ஞானத்தை உண்டாக்கும் இந்த்ரியங்களுக்கு, சப்தம் போன்றவற்றை அறிதல் என்பது தொழில் என்ற அளவில் மட்டுமே இங்கு கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (வாகாதி இத்யாதி) இப்படி வ்யுத்க்ரமமாக அருளிச்செய்தது, வாக்ய ஸ்வாரஸ்யத்துக்காக. இத்தால் வாக்குக்கு உக்தியும், பாணிக்கு சில்பமும், பாதத்துக்கு கதியும், உபஸ்த்தபாயுக்களுக்கு ஜல மல விஸர்ஜநமும் தொழிலென்கை. “பாயூபஸ்த்தௌ கரௌ பாதௌ வாக் ச மைத்ரேய பஞ்சமீ, விஸர்க் சில்பகத்யுக்தி கர்ம தேஷாஞ்ச கத்யதே” என்னக் கடவதிநே. (மநஸ்ஸு இவையித்தனைக்கும் பொது) அதாவது ஜ்ஞானேந்த்ரியங்கள் ஸ்வஸ்வ விஷயங்களை க்ரஹிக்கும்போதும், கர்மேந்த்ரியங்கள் ஸ்வஸ்வ கர்மங்களைப் பண்ணும்போதும், மநஸ் ஸஹகாரம் வேண்டுகையாலே, உபயாத்மகமான மநஸ்ஸு இவையித்தனைக்கும் ஸாதாரணமாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - (வாகாதி இத்யாதி) – இவ்விதம் “வாக்கு முதலான” என வரிசையாகக் கூறாமல், வரிசை மாற்றி அருளிச்செய்தது ஏனென்றால் வாக்கியத்தின் சுவை மாறாமல் இருப்பதற்காகவே ஆகும். இதன் மூலம் வாக்கிற்குப் பேசுதல், கைகளுக்குப் பொருளைத் தூக்குதல், கால்களுக்கு நடத்தல், மர்மக்குறிகளுக்கு சிறுநீர் மற்றும் மலம் வெளியேற்றுதல் ஆகியவையே தொழில் எனப்பட்டது. ஸ்ரீவிபு. (1-2-50) - பாயூபஸ்த்தௌ கரௌ பாதௌ வாக் ச மைத்ரேய பஞ்சமீ, விஸர்க் சில்பகத்யுக்தி கர்ம தேஷாஞ்ச கத்யதே – மலமூத்ர கருவிகள், கைகள், கால், வாக்கு ஆகிய ஐந்தும் மலம் மற்றும் சிறுநீர் கழித்தல், பொருளை எடுத்தல், நடத்தல் மற்றும் பேசுதல் என்பதான தொழில் புரிகின்ற கர்ம இந்த்ரியங்கள் – எனப்பட்டது. (மநஸ்ஸு இவையித்தனைக்கும்

பொது) - ஞானேந்த்ரியங்கள் தங்கள் தங்கள் விஷயங்களை அறியும்போதும், கர்மங்கள் தங்கள் தங்கள் தொழில்களைச் செய்யும்போதும், அவை மனதுடைய துணையைக் கொண்டுள்ளன. ஆகவே இரண்டு வகையான இந்த்ரியங்களுக்கும் மனத்தின் துணையானது அவசியம் என்பதால், மனம் இவை இரண்டிற்கும் பொதுவானது என்று கொள்ளவேண்டும்.

115. ஆகாசாதி பூதங்களுக்கு, அடைவே சப்தாதிகள் குணங்களாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களுக்கு விஷயங்களாகச் சொல்லப்பட்ட சப்தாதிகள் ஐந்தும் ஆகாசாதிகளுக்கு ப்ரதிநியத குணங்களாயிருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - ஞானேந்த்ரியங்களுக்கு விஷயங்களாகக் கூறப்பட்ட சப்தம் போன்ற ஐந்தும், ஆகாசம் முதலானவற்றுக்கு, அந்தந்த குணங்களாக உள்ள விதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆகாசாதி பூதங்களுக்கு) இத்யாதியால். அதாவது ஆகாசகுணம் சப்தம், வாயுகுணம் ஸ்பர்சம், அக்நிகுணம் ரூபம், ஜலகுணம் ரஸம், பூகுணம் கந்தம் என்றபடி.

விளக்கம் - ஆகாசத்தின் குணம் - சப்தம், வாயுவின் குணம் - தீண்டுதல், அக்னியின் குணம் - ரூபம், நீரின் குணம் - சுவை மற்றும் பூமியின் குணம் - மணம் என்பதாகும்.

116. குண விநிமயம் – பஞ்சீகரணத்தாலே.

அவதாரிகை - இப்படி ப்ரதிநியத குணங்களான பூதங்களுக்கு குண விநிமயம் வருகைக்கு அடியருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதம் ஒவ்வொரு பூதங்களுக்கும் குணங்கள் தனித்தனியாக உள்ளபோது, அந்தக் குணங்களுடைய சேர்க்கை வருவதற்கான காரணத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (குண விநிமயம் பஞ்சீகரணத்தாலே) என்று. குண விநிமயமாவது, ஏக பூதத்திலே பூதாந்தர குணங்களும் காணலாம்படி, பூதங்களிலுண்டான குணக் கலப்பு.

ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர் சுகபசுநீயத்திலே, “தேஜோவாரிம்ருதாம் யதா விநிமய:” என்கிறவிதுக்கு, “விநிமய பரஸ்பர ஸம்மிச்ரீகரணம்” என்றாரிறே. இங்கும், பரஸ்பர ஸம்மிச்ரீகரணமே விநிமய சப்தார்த்தம். அங்கு, பூதங்களுக்கு அந்யோந்யம் கலப்புச் சொல்லிற்று; இங்கு குணங்களுக்கு அந்யோந்யம் கலப்புச் சொல்லுகிறது. குணங்களுக்கந்யோந்யம் கலப்பாவது, பூதமும் பூதாந்தரமும் போலே, குணமும் குணாந்தரமும் தன்னிலே கலக்கையன்று; ஒன்றினுடைய குணம் ஒன்றிலே புக்கு, எல்லாவற்றிலும் எல்லாமுண்டாம்படியிருக்கை.

விளக்கம் - “குண விநிமயம்” என்றால், ஒரு பூதத்தில் மற்ற பூதத்தின் குணங்களைக் காணலாம்படியாக, பூதங்களில் ஏற்பட்டுள்ள குணச்சேர்க்கை. ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர் சுகபசுநீயத்தில், “தேஜோவாரிம்ருதாம் யதா விநிமய: - அக்னி, நீர் மற்றும் பூமி ஆகியவற்றுக்கு எவ்விதம் ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்க்கை ஏற்படுகிறது?”, என்ற கேள்விக்கு, “விநிமய பரஸ்பர ஸம்மிச்ரீகரணம் - விநிமயம் என்றால் ஒன்றுடன் ஒன்று கலத்தல்” என்றார் அல்லவோ? இங்கும், பூதங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று கலங்கக் கூடிய தன்மையே விநிமயம் எனப்பட்டது. அங்கு, பூதங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்வது குறித்துக் கூறப்பட்டது; இங்கு பூதங்களுடைய குணங்களின் சேர்க்கை குறித்துக் கூறப்பட்டது. இந்தச் சேர்க்கையானது, ஒரு பூதமும் மற்ற பூதங்களும் கலப்பது போன்று, ஒரு குணமும் மற்ற குணங்களும் கலப்பது அல்ல; ஒரு பூதத்தின் குணங்கள், மற்ற பூதங்கள் அனைத்திலும் உள்ளது போன்று சேர்தல் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் – அதவா, விநிமயமாவது ஒன்றைக் கொடுத்து ஒன்றைக் கொள்ளுகையாய், தன் குணத்தை பூதாந்தரங்களுக்குக் கொடுத்து அதின் குணத்தைத் தான் பஜிக்கை என்னவுமாம். இத்தால் தன் குணம் அந்யத்தின் பக்கலிலுமுண்டாய், அந்யத்தினுடைய குணம் தன் பக்கலிலுமுண்டாம்படி இருக்கையைச் சொல்லுகிறது. இந்த (குண விநிமயம் பஞ்சீகரணத்தாலே) என்றதுக்குக் கருத்து, குணங்களாகையாலே ஆச்ரயாதந்யதோ வ்ருத்தியில்லையிறே இவற்றுக்கு. ஆகையால், த்ரவயத்தினுடைய கலப்பே குணக் கலப்புக்கு ஹேது என்கை.

விளக்கம் - அல்லது விநிமயம் என்பதற்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். கலத்தல் என்பதற்கு “ஒன்றை அளித்து மற்றொன்றைப் பெறுதல்” என்பதாகும். தனது குணத்தை

மற்ற பூதங்களுக்கு ஒரு பூதம் அளித்துவிட்டு, அவற்றின் குணங்களைத் தானும் ஏற்பதாகும். இதன் மூலம், ஒரு பூதத்தின் குணம் மற்ற பூதங்களிலும், மற்ற பூதங்களின் குணங்கள் தன்னிலும் உள்ளதாக இருத்தல் கூறப்பட்டது. இந்தச் சேர்க்கை என்பது “பஞ்சீகரணத்தாலே” என்று ஏன் கூறப்பட்டது? குணங்களாக உள்ளதால், வேறு எதனுடைய செயல்பாடும் இவற்றின் மீது இல்லை அல்லவோ? எனவே பூதங்களுடைய சேர்க்கையே இங்கு காரணமாகிறது என்பதால், இவ்விதம் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் – பஞ்சீகரணமாவது, “ஏவம் ஜாதேஷு பூதாநி ப்ரத்யேகம் ஸ்யுர் த்விதா தத:, சதுர்த்தா பிந்ந மேகைகமர்த்தமர்த்தம் ததா ஸ்த்திதம்; வ்யோமநோர்த்த பாகாச் சத்வாரோ வாயு தேஜ: பயோபுவாம்; அர்த்தாநியாநி வாயோஸ்து வ்யோம தேஜ: பயோபுவாம்” இத்யாதி புராணங்களிலே சொல்லுகிறபடியே ஆகாசாதி பூதங்களைந்தையும் தனித்தனியே இரண்டு கூறாக்கி, அவற்றிலே ஒரு கூறை நாலு கூறாக்கி, அந்தக் கூறுகளை பூதாந்தரங்களிலே கூட்டி, ஸர்வபூதங்களிலும் ஸர்வமுண்டாம்படி பண்ணுகை. இப்படி பஞ்சீகரணமானாலும், அவிபக்தமான அர்த்தங்கள் ப்ரதாநங்களாய் நிற்கையாலே, ஆகாசாதி பூத பேத வ்யவஹாரத்துக்கும் குறையில்லை.

விளக்கம் - பஞ்சீகரணம் என்றால் என்ன? ஏவம் ஜாதேஷு பூதாநி ப்ரத்யேகம் ஸ்யுர் த்விதா தத:, சதுர்த்தா பிந்ந மேகைகமர்த்தமர்த்தம் ததா ஸ்த்திதம்; வ்யோமநோர்த்த பாகாச் சத்வாரோ வாயு தேஜ: பயோபுவாம்; அர்த்தாநியாநி வாயோஸ்து வ்யோம தேஜ: பயோபுவாம் – இப்படியாகத் தோன்றிய பூதங்கள், அதன் பின்னர் தனித்தனியாக இரண்டாயின. ஒவ்வொரு பாதி பாகமும் நான்காக மாறின. மற்றொரு பாதி பாகம், பிரிக்கப்படாமல் இருந்தது. ஆகாசத்தின் பாதி பாகம் மற்றும் வாயு, அக்னி, நீர், பூமி ஆகியவற்றின் நான்கு பாகங்களும் சேர்ந்து; வாயுவின் பாதி பாகமும் ஆகாசம், அக்னி, நீர், பூமி ஆகியவற்றின் நான்கு பாகங்களும் சேர்ந்து, பஞ்சீகரணம் ஆகிறது - என்று கூறப்பட்டது. இப்படியாகப் புராணங்களில் கூறப்பட்டபடி, ஆகாசம் முதலான பூதங்களை இரண்டு இரண்டாகப் பிரித்து, அவற்றின் ஒரு பாகத்தை நான்கு பாகங்களாகப் பிரித்து, அந்த நான்கு கூறுகளையும் மற்ற பூதங்களுடன் சேர்க்கவேண்டும்; இப்படியாக அனைத்து பூதங்களிலும், அனைத்தும் இருக்கும்படியாகச் செய்தல் ஆகும். இப்படியாகப் பஞ்சீகரணம் செய்யப்பட்டாலும், பிரிக்கப்படாத பாதி பாகமானது அந்தந்த பூதங்களில்

முதன்மையாக உள்ளதால், ஆகாசம் முதலான பூதங்களில் உள்ள வேறுபாடுகள் மற்றும் செயல்களுக்கு எந்தப் பாதகமும் இல்லை.

117. ஆகாசம் கறுத்துத் தோற்றுகிறதுமத்தாலே.

வ்யாக்யானம் - (ஆகாசம் கறுத்துத் தோற்றுகிறதும் அத்தாலே) அதாவது, அதிஸூக்ஷ்மதையாலே கண்ணுக்குத் தோற்றாதபடியிருக்கும் ஆகாசத்துக்கு சக்ஷர் விஷயத்வமும், “யத் க்ருஷ்ணம் தத் ப்ருதிவீ” என்று ப்ருதிவிக்கு உள்ளதொன்றாகச் சொல்லுகிற க்ருஷ்ணத்வமும் உண்டாயிற்று; அது பஞ்சீகரணத்தாலே என்கை.

விளக்கம் - ஆகாசம் என்ற பூதமானது மிகவும் நுண்ணியதாக உள்ளதால் கண்களுக்குப் புலப்படாமல் உள்ளதாகும். அப்படிப்பட்ட ஆகாசமானது, கண்களுக்குப் புலப்படுவது எந்தக் காரணத்தால் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். சாந். (6-4-1) - யத் க்ருஷ்ணம் தத் ப்ருதிவீ - எந்த ஒன்று கருமையாக உள்ளதோ அது பூமியின் அம்சமாகும் - என்று கூறப்படுவதற்கு ஏற்ப, பூமிக்கு உள்ளதான கருமை நிறமானது ஆகாசத்திற்கு ஏற்படுகிறது. அது பஞ்சீகரணத்தால் வந்ததாகும்.

வ்யாக்யானம் - இத்தால், த்ரிவ்ருத்கரணத்தைச் சொன்ன வநந்தரம், ச்ருதிதானே “யதக்நே ரோஹிதம் ரூபம் தேஜஸஸ் தத் ரூபம் யச்சக்லம் ததபாம் யத்க்ருஷ்ணம் ததந்நஸ்ய” என்று, அக்நியிலே த்ரிரூபத்வத்தை தர்சிப்பித்தாப்போலே, இவரும் பஞ்சீகரணத்தை அருளிச் செய்த அநந்தரம், அது தன்னை ஸர்வத்தையும் பற்ற ஸூக்ஷ்மமாயிருப்பதொரு பூதத்திலே தர்சிப்பித்தாராயிற்று.

விளக்கம் - இப்படியாக த்ரிவ்ருத்கரணத்தைக் கூறியதைத் தொடர்ந்து, ச்ருதியானது சாந். (6-4-1) - யத் அக்நே ரோஹிதம் ரூபம் தேஜஸஸ் தத் ரூபம் யத் சக்லம் தத் அபாம் யத் க்ருஷ்ணம் தத் அந்நஸ்ய - அக்னிக்கு உள்ள சிவந்த நிறம் தேஜஸ்ஸின் அம்சம், வெண்மையானது நீரின் அம்சம், கருமையானது பூமியின் அம்சம் - என்று அக்னியில் மூன்றுவிதமான ரூபங்களையும் உணர்த்தியது. அதே போன்று இவரும், பஞ்சீகரணத்தை அருளிச்செய்ததைத் தொடர்ந்து, அதனை, அனைத்தையும் பற்றுவதற்காக, நுண்ணியதாக உள்ள ஆகாசத்தில் காண்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி ஸ்ரீபாஷ்யத்திலே, “யதக்நேர் லோஹிதம் ரூபம் தேஜஸஸ் ததபாமபி, சுக்லம் க்ருஷ்ணம் ப்ருதிவ்யாச்சேத்யகநாவேவ த்ரிரூபதா; ச்ருத்யைவ தர்சிதா தஸ்மாத் ஸர்வே ஸர்வத்ர ஸங்கதா:” என்று பாஷ்யகாரரும் அருளிச் செய்தார்.

விளக்கம் - இவ்விதமாக ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் (1-1-1, ஸத் க்யாதி வாதம்), “யத் அக்நேர் லோஹிதம் ரூபம் தேஜஸஸ் தத் அபாம் அபி, சுக்லம் க்ருஷ்ணம் ப்ருதிவ்யாச்சேத்யகநாவேவ த்ரிரூபதா; ச்ருத்யைவ தர்சிதா தஸ்மாத் ஸர்வே ஸர்வத்ர ஸங்கதா: - அக்னியில் உள்ள சிவப்பு நிறமானது தேஜஸ்ஸுடையது ஆகும், வெண்மை நிறமானது நீரினுடையது ஆகும், கறுப்பு நிறமானது ப்ருதிவீ(பூமி)யின் நிறம் ஆகும். இப்படியாக அக்னியில் உள்ள மூன்றுவிதமான ரூபங்கள் குறித்து ச்ருதியிலேயே தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது”, என்று பாஷ்யகாரரும் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - சாந்தோக்யத்தில், பஞ்சீகரணம் சொல்லாதே த்ரிவ்ருத்கரணத்தைச் சொல்லுவானென்? என்னில்; அங்கு தேஜோபந்நங்கள் மூன்றினுடையவும் உத்பத்தி மாத்ரமிறே சொல்லிற்று; ச்ருத்யந்தரத்திற் சொல்லுகிற ஆகாச வாயுக்களினுடையவும் அவ்யக்த மஹதஹங்காராதிகளினுடையவும் உத்பத்திதானும் சொல்லிற்றில்லையிறே. ஆகையால், தேஜோபந்நமாத்ரகதநம், தத்வாந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமானாப் போலே, த்ரிவ்ருத்கரண கதநமும் பஞ்சீகரணத்துக்கும் உபலக்ஷணம். இப்படி, பஞ்சீகரணத்தாலே ஸகல பூதங்களும் பரஸ்பர மிசரங்களாகையாலே, சப்தாதி குண பஞ்சகமும் ஸாவபூதங்களிலுமுண்டா யிருக்குமென்று குண விநிமய ஹேது சொல்லிற்றாய் நின்றது.

விளக்கம் - ஆனால் சாந்தோக்யத்தில் பஞ்சீகரணம் கூறப்படாமல், த்ரிவ்ருத்கரணம் மட்டுமே கூறப்பட்டது ஏன்? இதன் காரணம், இந்த இடத்தில், தேஜஸ் உள்ளிட்ட மூன்றின் உற்பத்தி மட்டுமே கூறப்படுவதால் ஆகும். ச்ருதியின் வேறு பகுதியில் கூறப்படுவதான, ஆகாசம் மற்றும் வாயு ஆகியவையும், “அவ்யக்தம், மஹத் மற்றும் அஹங்காரம்” ஆகியவையும் உற்பத்தி ஆனது குறித்தும் இந்தப் பகுதியில் கூறப்படவில்லை அல்லவோ? எனவே தேஜஸ், நீர் மற்றும் பூமி ஆகியவற்றின் குணங்களில் கூறப்பட்ட விஷயமானது மற்ற தத்வங்களுக்கும் பொருந்தும் என்பது

போன்று, த்ரிவ்ருத்ரணம் மட்டுமே கூறப்பட்டதும் பஞ்சீகரணத்திற்கு உபலக்ஷணம் ஆகியது. இப்படியாகப் பஞ்சீகரணம் மூலம் அனைத்து பூதங்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்து நிற்பதால், ஓசை முதலான ஐந்து குணங்களும், அனைத்து பூதங்களிலும் காணப்படும் என்பதாக, குணங்களுடைய சேர்க்கையின் காரணம் கூறப்பட்டது.

118. முன்புத்தை தந்மாத்திரைகளோடே கூடிக்கொண்டு உத்தரோத்தர தந்மாத்திரைகள் ஸ்வவிசேஷங்களைப் பிறப்பிக்கையாலே, குணாதிக்யமுண்டாயிற் றென்றும் சொல்லுவார்கள்.

அவதாரிகை - இனி, ஆகாசாதிகளில் பூர்வபூர்வத்தைப் பற்ற உத்தரோத்தர தத்வத்துக்கு குணாதிக்யமுண்டாகைக்கு மூலம் அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - அடுத்து, ஆகாசம் முதலான பூதங்களில், அவற்றுக்கு முன்புள்ள தத்வம் மற்றும் அவற்றுக்கு முன்புள்ள தத்வம் என்பதை விளக்க, அவற்றுக்குப் பின்புள்ள தத்வம் மற்றும் அவற்றுக்குப் பின்புள்ள தத்வம் ஆகியவற்றின் குணங்களுடைய ஆதிக்கம் அதிகமாக உள்ள காரணத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (முன்புத்தை தந்மாத்திரைகள்) என்று தொடங்கி. அதாவது சப்த தந்மாத்திரத்தாலே ஆவ்ருதமாய்க் கொண்டு ஸ்பர்ச தந்மாத்திரம் ஸ்வவிசேஷமான வாயுவை ஜநிப்பிக்கையாலே, வாயுவுக்கு ஸ்பர்ச சப்தங்களிரண்டும் குணமாயிற்று. இப்படி, சப்த தந்மாத்திரத்தாலே ஆவ்ருதமான ஸ்பர்ச தந்மாத்திரத்தாலே ஆவ்ருதமாய், அவை யிரண்டோடுங்கூடி நின்று, ரூப தந்மாத்திரம் ஸ்வவிசேஷமான தேஜஸ்ஸை ஜநிப்பிக்கையாலே, அத்தத்வத்துக்கு சப்த ஸ்பர்ச ரூபங்களாகிற மூன்று குணங்களு முண்டாயிற்று. இப்படி பூர்வ தந்மாத்திர த்வய விசிஷ்டமான ரூப தந்மாத்திரத்தாலே ஆவ்ருதமாய், அவை மூன்றோடே கூடி நின்று ரஸ தந்மாத்திரம் ஸ்வவிசேஷமான ஜலத்தை ஜநிப்பிக்கையாலே, அதுக்கு சப்த ஸ்பர்ச ரூப ரஸங்களாகிற நாலு குணங்களு முண்டாயிற்று. இப்படி பூர்வ தந்மாத்திர த்ரய விசிஷ்டமான ரஸ தந்மாத்திரத்தாலே ஆவ்ருதமாய்க் கொண்டு கந்த தந்மாத்திரம் ஸ்வவிசேஷமான ப்ருதிவியைப் பிறப்பிக்கையாலே, அதுக்கு சப்தாதிகளான அஞ்சு குணங்களும் உண்டாயிற்று என்கை.

விளக்கம் - சப்த தந்மாத்தரையால் மூடப்பட்ட ஸ்பர்ச தந்மாத்தரையானது, தனது குணத்தை உள்ளடக்கியதான வாயுவை உண்டாக்குவதால், வாயுவிற்குத் தீண்டுதல் மற்றும் சப்தம் ஆகிய இரண்டு குணங்களுமே ஏற்பட்டது. இவ்விதம் சப்த தந்மாத்தரையால் மூடப்பட்டதான ஸ்பர்ச தந்மாத்தரையால் மூடப்பட்டதும், அவை இரண்டுடன் கூடி நிற்பதும் ஆகிய ரூப தந்மாத்தரையானது, தனது குணத்தை உள்ளடக்கியதான தேஜஸ்ஸை வெளிப்படுத்துகிறது. ஆகவே தேஜஸ்ஸிற்கு சப்தம், ஸ்பர்சம் மற்றும் ரூபம் ஆகிய மூன்று குணங்களும் உள்ளன. இவ்விதம் தனக்கு முன்புள்ள இரண்டு தந்மாத்தரைகளால் மூடப்பட்ட ரூப தந்மாத்தரையால் மூடப்பட்டதும், இந்த மூன்று தந்மாத்தரைகளுடன் கூடி நிற்பதும் ஆகிய சுவை தந்மாத்தரையானது, தனது குணத்தை உள்ளடக்கியதான நீரை வெளிப்படுத்தியது. ஆகவே நீருக்கு சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம் மற்றும் சுவை ஆகிய நான்கு குணங்களும் உள்ளன. இவ்விதம் தனக்கு முன்புள்ள மூன்று தந்மாத்தரைகளால் மூடப்பட்ட சுவை தந்மாத்தரையால் மூடப்பட்டதும், இந்த நான்கு தந்மாத்தரைகளுடன் கூடி நிற்பதும் ஆகிய மண தந்மாத்தரையானது, தனது குணத்தை உள்ளடக்கியதான பூமியை வெளிப்படுத்தியது. ஆகவே பூமிக்கு சப்தம் போன்ற ஐந்து குணங்கள் உள்ளன.

வ்யாக்யானம் - இத்தால் ஏகைககுண ஆச்ரயமான ஆகாசாதி பூதங்களுக்கு குண விநிமயம் பஞ்சீகரண ப்ரயுக்தமானவோபாதி, உத்தரோத்தர பூதங்களில் குணாதிக்கமும் ஸ்வஸ்வ தந்மாத்தரங்களுக்குண்டான ஆவரண ப்ரயுக்தமென்றதாயிற்று என்றும் சொல்லுவார்களென்று கீழ்ச் சொன்னத்தோடே இத்தையும் ஸமுச்சயித்தருளிச் செய்கிறார்; இப்படி தத்வ வித்துக்கள் சொல்லுவார்களென்கை. “ஆகாசம் சப்த மாத்ரந்து ஸ்பர்ச மாத்ரம் ஸமாவிசத், ரூபம் ததைவாவிசத் சப்த ஸ்பர்ச குணாவுபெள; சப்தஸ் ஸ்பர்சச்ச ரூபஞ்ச ரஸ மாத்ரம் ஸமாவிசத்; தஸ்மாத் சதுர்குணா ஹி ஆபோ விசேஷாச்சேந்த்ரிய க்ரஹ:” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - ஆக, இதன் மூலம், “ஒரு குணத்தை மட்டுமே கொண்டதான ஆகாசம் முதலான பூதங்களுக்குப் பஞ்சீகரணம் போன்றவற்றால் குணச் சேர்க்கை ஏற்படுவது போன்று, அடுத்தடுத்து உள்ள பூதங்களில் ஏற்படும் குணங்களுடைய அதிகம் என்பது, அந்தந்த பூதங்களுடைய தந்மாத்தரைகள் மூலம் ஏற்படுகிறது என்றானது என்றும் கூறுவார்கள்”, என்பதைக் கீழே கூடியவற்றுடன் இதனையும் சேர்த்துக் கொண்டு அருளிச்செய்கிறார். இவ்விதமாக தத்வங்கள் குறித்து அறிந்தவர்கள் கூறுவார்கள் என்று கருத்து. ஆகாசம் சப்த

மாத்தரந்து ஸ்பர்ச மாத்ரம் ஸமாவிசத், ரூபம் ததைவாவிசத் சப்த ஸ்பர்ச குணாவுபெள; சப்தஸ் ஸ்பர்சச்ச ரூபஞ்ச ரஸ மாத்ரம் ஸமாவிசத்; தஸ்மாச்ச: தூர்குணாஹ்யாபோ விசேஷாச்சேந்த்ரிய க்ரஹ: - ஆகாசமானது சப்தம் மற்றும் ஸ்பர்சம் தந்மாத்தரைகளைப் பெற்றுள்ளது. அவ்விதமே, இரண்டாக உள்ளதான சப்தம் மற்றும் ஸ்பர்சம் ஆகிய குணங்கள், அக்னிக்குக் காரணமாக உள்ள ரூப தந்மாத்தரையை அடைகின்றன. சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம் ஆகிய குணங்கள், நீருக்குக் காரணமாக உள்ள சுவை தந்மாத்தரையை அடைகின்றன. எனவே இந்த்ரியங்களால் அறியப்படவல்லதாக உள்ளதும், சிறப்பையும் கொண்ட நீரானது நான்கு குணங்கள் கொண்டதாக உள்ளது - என்பது காண்க.

119. ஸத்வ சூந்யமாவது காலம்.

அவதாரிகை - உத்தேச க்ரமத்திலே சுத்தஸத்வ மிச்ரஸத்வங்களினுடைய ஸ்வரூபாதிகளைத் தெளியவருளிச் செய்தார் கீழ்; இனி, ஸத்வ சூந்யமாகிறது ஏது என்னுமாகாங்கஷையிலே அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதமாகத் தனது கருத்தை வெளியிட்ட அதே முறையில், சுத்தஸத்வம் மற்றும் மிச்ரஸத்வம் ஆகியவற்றின் ஸ்வரூபங்கள் குறித்து நன்கு விளங்கும்படியாக முன்பு அருளிச்செய்தார். அடுத்து ஸத்வ சூந்யம் என்றால் என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஸத்வ சூந்யமாவது காலம்) என்று. ஸத்வகுணம் ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், ஸத்வ சூந்யமென்றது ஸத்வாதி குண த்ரய சூந்யமென்றபடி. இத்தால், கேவல ஸத்வமாயும், குண த்ரயாச்ரயமாயும் இருக்கிற அசித் த்வயத்தையும் பற்ற இது வ்யாவ்ருத்த ஸ்வரூபமாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - இங்கு கூறப்பட்ட ஸத்வ குணம் என்பது, ராஜஸம் மற்றும் தாமஸம் ஆகியவற்றையும் கூறியதாகும். ஸத்வ சூந்யம் என்றால், ஸத்வம் போன்ற மூன்று குணங்களும் இன்றி இருத்தல். இதன் மூலம், வெறும் ஸத்வமாகவும், மூன்று குணங்களும் சேர்ந்துள்ளதாகவும் இருக்கின்ற இரண்டுவிதமான அசித்தை நோக்கும்போது, இது வேறுபட்டதாக உள்ளது என்று கருத்து.

120. இது, ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேதுவாய், கலா காஷ்டாதி ரூபேண பரிணமிக்கக் கடவதாய், நித்யமாய், ஈச்வரனுக்கு க்ரீடாபரிகரமாய், சரீர பூதமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இதினுடைய ப்ரகாரம் ஏது என்னுமாகாங்சைஷயிலே சொல்லப்படுகிறது மேல்.

விளக்கம் - ஸத்வ சூந்யத்தின் தன்மை என்ன என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இது ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேதுவாய்) ப்ரக்ருதியென்கிறது அவ்யக்தத்தை. ப்ராக்ருதமென்கிறது வ்யக்தத்தை. ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு காலதத்வம் ஹேதுவாகையாவது, இவற்றை ஸ்வஸங்கல்பாதிகளாலே பரிணமிப்பிக்கிற ஸர்வேச்வரன், காலத்தினுடைய அவஸ்த்தா விசேஷங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து, அவ்வவ காலங்கள் வந்தவாறே இவற்றை நிர்வஹிக்கையாலே, இவற்றினுடைய பரிணாமங்களுக்கு இது அவச்யாபேசுஷிதமாயிருக்கை.

விளக்கம் - ப்ரக்ருதி என்பது அவ்யக்தத்தைக் குறிப்பதாகும். ப்ராக்ருதம் என்பது கண்களுக்குப் புலப்படும் தத்வம். ப்ரக்ருதி மற்றும் ப்ராக்ருதம் ஆகியவற்றின் மாற்றங்களுக்குக் காலம் எவ்விதம் காரணமாக உள்ளது? இதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். இவற்றைத் தனது ஸங்கல்பம் மூலம் மட்டுமே மாற்றம் அடையச் செய்யும் ஸர்வேச்வரன், காலத்தின் செயல் நிலை சிறப்புகளை நோக்கிக் கொண்டிருப்பவனாக, அந்தந்த காலங்கள் வந்தவுடன் இவற்றை நிர்வாகம் செய்வதால், இவை மாற்றம் அடைவதற்குக் காலமானது மிகவும் இன்றியமையாத ஒன்றாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - “ப்ரக்ருதிம் புருஷஞ்சைவ ப்ரவிச்யாத்மேச்சயா ஹரி:; சேஷாபயாமாஸ ஸம்ப்ராப்தே ஸர்க்ககாலே வ்யயாவயயெள”, “காலே சம்ஸதி யோக்யதாம் சிதசிதோரந் யோந்யமாலிங்கதோ பூதாஹங்க்ருதி புத்திபஞ்சகரணீ ஸ்வாந்த ப்ரவ்ருத்தீந்த்ரியை:; அண்டாநாவரணைஸ் ஸஹஸ்ரமகரோத்” என்கிறபடியே ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணுகிறபோது அக்காலம் வருமளவும் பார்த்துக் கொண்டிருந்திறே ஸ்ருஷ்டித்தது. இதுதான்

ஸ்த்தித்யாதிகளுக்குமொக்குமிறே. இப்படி, கால ப்ரதாநமாக ஸர்வேச்வரன் நிர்வஹித்தருளுகையாலே, இவ்விபூதியில் ஸகல பதார்த்தமும் காலக்ருத பரிணாமமாயிருக்கும். இவற்றினுடைய பரிணாமங்களுக்கு காலம் ஹேதுவென்னுமிடம், இதினுடைய அந்வய வ்யதிரேகங்களாலே லௌகிக பதார்த்தங்களிலே காணலாமிறே. ஆகையால், காலத்தினுடைய ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருத பரிணாம ஹேதுத்வம், ஆகமத்தாலும் ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் ஸித்தம்.

விளக்கம் - ஸ்ரீவிபு. (1-2-35) – ப்ரக்ருதிம் புருஷம் ச ஏவ ப்ரவிச்யாத்மேச்சயா ஹரி: சேஷாபயாமாஸ ஸம்ப்ராப்தே ஸர்க்ககாலே வ்யயாவயயௌ – ஸ்ருஷ்டி காலம் வந்தவுடன், மாற்றம் அடைந்தும் மாற்றம் அடையாமலும் உள்ள ப்ரக்ருதி மற்றும் புருஷன் என்ற ஆத்மா ஆகியவற்றில் ஸ்ரீஹரி உட்புகுந்து, தனது ஸங்கல்பத்தால் கலக்கினான் - என்றும், ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் (19) – காலே சம்ஸதி யோக்யதாம் சித் அசிதோ: அந்யோந்யம் ஆலிங்கதோ: பூத அஹங்க்ருதி புத்தி பஞ்சகரணீ ஸ்வாந்த ப்ரவ்ருத்தி இந்த்ரியை: அண்டாந் ஆவரணை: ஸஹஸ்ரம் அகரோத் தாந் பூர்புவஸ் ஸ்வர்வத: ஸ்ரீரங்கேச்வரதேவி தே விஹ்ருதயே ஸங்கல்பமாந: ப்ரிய: - ஸ்ரீரங்கநாதனின் நாயகியே! தாயே! ப்ரளயம் முடிந்த பின்னர், பல வகையான சேதனங்களும் அசேதனங்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று, வேறுபாடு காண இயலாமல் கலந்து நின்றன. அப்போது மீண்டும் ஸ்ருஷ்டியைத் தொடங்கும் காலம் வந்தது. உடனே உனது ப்ரியமானவனான அழகியமணவாளன், அனைத்தையும் மீண்டும் படைக்க உறுதி பூண்டான். எதற்கு? உன்னை மகிழ்விக்க அன்றோ? அப்போது அவன் பஞ்சபூதங்கள், அஹங்காரம், மஹத், ஞான இந்த்ரியங்கள் ஐந்து, மனம், கர்ம இந்த்ரியங்கள் ஐந்து ஆகியவற்றைப் படைத்தான். இவற்றுடன் ஏழு சுற்றுக்களையும் படைத்தான். அதன் பின்னர் பூலோகம், புவர்லோகம், ஸ்வர்கலோகம் ஆகியவற்றைப் படைத்தான். மேலும் பல அண்டங்களையும் படைத்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, இந்த ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டி செய்யும் ஸர்வேச்வரன், அவ்விதம் ஸ்ருஷ்டிக்கும் காலம் வரும்வரை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான், அதன் பின்னர் ஸ்ருஷ்டித்தான். இந்தக் கருத்தானது, இருப்பு போன்றவற்றுக்கும் பொருந்தும். இவ்விதம் காலத்தை முக்கியமான தத்வமாகக் கொண்டு ஸர்வேச்வரன் அனைத்தையும் நிர்வகித்து அருள்வதால், இந்த லீலாவிபூதியில் உள்ள அனைத்து வஸ்துக்களும் காலத்தால் மாற்றம் அடைவதாக இருக்கும். இவற்றின் மாற்றங்களுக்குக் காலமானது காரணமாக உள்ளது என்ற கருத்தானது, இதன் உடன்பாடு

மற்றும் எதிர்மறை மூலமாக, அனைத்து வஸ்துக்களிலும் காணலாம் அல்லவோ? எனவே காலத்தின் ப்ரக்ருதியாகிய மூலப்பகுதியும், ப்ரக்ருதம் என்பதான மஹத் தத்வம் போன்ற தத்வங்களுடைய மாற்றங்களுக்குக் காரணமாக உள்ளது என்னும் கருத்தானது, வேதங்களாலும் நேரடியாக அறிதல் மூலமும் தெளிவாகிறது.

வ்யாக்யானம் – அநந்தரம், கீழ்ச்சொன்னதுக்கு உபயோகியான இதின் பரிணாம விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. (கலாகாஷ்ட்டாதி ரூபேண பரிணமிக்கக் கடவதாய்) “காஷ்ட்டா பஞ்சதச க்யாதா நிமேஷா முநிஸத்தம, காஷ்ட்டா த்ரிம்சத் கலா த்ரிம்சத் கலா மௌஹூர்த்தி கோ விதி:, தாவத் ஸங்க்யைரஹோராத்ரம் முஹூர்த்தைர் மாநுஷம் ஸ்ம்ருதம்; அஹோராத்ராணி தாவந்தி மாஸ பசஷ த்வயாத்மக:; தைஷ்ஷட்பிரயநம் வர்ஷம் த்வேயநே தக்ஷிணோத்தரே; அயநம் தக்ஷிணம் ராத்ரி தேவாநாமுத்தரம் திநம்; திவ்யைர் வர்ஷ ஸஹஸ்ரைஸ்து க்ருத த்ரேதாதி ஸம்ஜ்ஞிதம்; சதுர்யுகம் த்வாதசபிஸ் தத் விபாகம் நிபோதமே சத்வாரி த்ரீணி த்வேசைகம் க்ருதாதிஷு யதாக்ரமம்; திவ்யாப்தாநாம் ஸஹஸ்ராணி யுகேஷ்வாஹு: புராவித:; தத் ப்ரமாணைச்சதைஸ் ஸந்த்யா பூர்வா தத்ராபிதீயதே; ஸந்த்யாம்சகச்ச தத் துல்யோ யுகஸ்யாநந்தரோ ஹி ஸ:; ஸந்த்யா ஸந்த்யாமசயோரந்தர்ய: காலோ முநிஸத்தம; யுகாக்யஸ் ஸ து விஜ்ஞேய: க்ருத த்ரேதாதி ஸம்ஜ்ஞித:” என்று தொடங்கி, “ஏவந்து ப்ரஹ்மணோ வர்ஷமேவம் வர்ஷசதந்து தத், சதம் ஹி தஸ்ய வர்ஷாணாம் பரமாயுர் மஹாத்மந:” என்னுமதளவாக காலத்தினுடைய பரிணாம விசேஷம் ஸ்ரீபராசரபகவானாலே கதிதமாயிற்று.

விளக்கம் - அடுத்து இதுவரை கூறப்பட்டவற்றுக்குப் பயனாக உள்ள காலத்தின் சிறப்பு குறித்துக் கூறப்படுகிறது. (கலாகாஷ்ட்டாதி ரூபேண பரிணமிக்கக் கடவதாய்) - ஸ்ரீவிபு. (1-3) - காஷ்ட்டா பஞ்சதச க்யாதா நிமேஷா முநிஸத்தம, காஷ்ட்டா த்ரிம்சத் கலா த்ரிம்சத் கலா மௌஹூர்த்தி கோ விதி:, தாவத் ஸங்க்யைரஹோராத்ரம் முஹூர்த்தைர் மாநுஷம் ஸ்ம்ருதம்; அஹோராத்ராணி தாவந்தி மாஸ பசஷ த்வயாத்மக:; தைஷ்ஷட்பிரயநம் வர்ஷம் த்வேயநே தக்ஷிணோத்தரே; அயநம் தக்ஷிணம் ராத்ரி தேவாநாமுத்தரம் திநம்; திவ்யைர் வர்ஷ ஸஹஸ்ரைஸ்து க்ருத த்ரேதாதி ஸம்ஜ்ஞிதம்; சதுர்யுகம் த்வாதசபிஸ் தத் விபாகம் நிபோதமே சத்வாரி த்ரீணி த்வேசைகம் க்ருதாதிஷு யதாக்ரமம்; திவ்யாப்தாநாம் ஸஹஸ்ராணி யுகேஷ்வாஹு: புராவித:; தத் ப்ரமாணைச்சதைஸ் ஸந்த்யா பூர்வா தத்ராபிதீயதே; ஸந்த்யாம்சகச்ச தத் துல்யோ யுகஸ்யாநந்தரோ ஹி ஸ:; ஸந்த்யா

ஸந்த்யாமசயோரந்தர்ய: காலோ முநிஸத்தம; யுகாக்யஸ் ஸ து விஜ்ஞேய: க்ருத த்ரேதாதி ஸம்ஜ்ஞித: - முனிவர்களில் சிறந்தவரே! பதினைந்து நிமேஷங்கள் கொண்டது ஒரு காஷ்டை ஆகும். முப்பது காஷ்டைகள் கொண்டது ஒரு கலையாகும். முப்பது கலைகள் கொண்டது ஒரு முகூர்த்தம் ஆகும். இப்படிப்பட்ட முகூர்த்தங்கள் மூலம், பகல் மற்றும் இரவு என்பதாகிய ஒரு மனித நாள் உள்ளது. பகல் மற்றும் இரவு என்னும் முப்பது நாட்கள் கொண்டதாக, இரண்டு பக்ஷங்கள் கொண்ட ஒரு மாதம் உள்ளது. இப்படிப்பட்ட ஆறு மாதங்கள் கொண்டதாக உள்ள இரண்டு அயனங்களுடன் கூடிய வருடம் உள்ளது. தேவர்களுக்கு உத்தராயனம் என்பது பகல், தக்ஷிணாயனம் என்பது இரவு ஆகும். இந்த இரண்டும் சேர்ந்து தேவர்களுக்கு ஒருநாள் ஆகிறது. பன்னிரண்டு ஆயிரம் தேவ வருடங்கள் கொண்டதாகவும், க்ருத த்ரேதா த்வாபர கலி என்பதான பெயர்கள் கொண்டதாகவும் நான்கு யுகங்கள் உள்ளன. நான்கு யுகங்கள் குறித்துக் கூறுகிறேன். க்ருதயுகம் போன்றவற்றில் தேவ வருடங்கள் முறையே நான்கு, மூன்று, இரண்டு மற்றும் ஒன்று என உள்ளதாக அறிஞர்கள் கூறுகிறார்கள். யுகங்களில் ஒவ்வொரு யுகத்தின் முந்தினது, நூறான அளவைக் கொண்டதாக உள்ளது. யுகத்தின் பின்னே வருகின்ற ஸந்தியானது, முன்பு கூறப்பட்ட எண்ணிக்கைகளுடன் சமமாக உள்ளது. பிற்சந்தி மற்றும் முற்சந்தி ஆகியவற்றின் சமமான காலம் எதுவோ, அதுவே “க்ருத, த்ரேதா, த்வாபர, கலி” என்பதான பெயர் கொண்ட யுகங்களாகக் கூறப்படுகிறது - என்று தொடங்கி, ஸ்ரீவிபு - ஏவந்து ப்ரஹ்மணோ வர்ஷமேவம் வர்ஷசதந்து தத், சதம் ஹி தஸ்ய வர்ஷாணாம் பரமாயுர் மஹாத்மந: - இப்படியாக உள்ள நான்முகனுடைய ஒரு வருடம் உள்ளது. இவ்விதமாக நான்முகனுக்கு நூறு வருடங்கள் உள்ளன. இதுவே நான்முகனுடைய ஆயுள் காலம் ஆகும் - என்று காலத்தின் மாற்றங்களின் சிறப்பானது ஸ்ரீபராசரபகவானால் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் – இது தன்னை நடுவில்திருவீதிப்பிள்ளைப்பட்டர், “நிமேஷம் பதினைந்து கொண்டது காஷ்டை. காஷ்டை முப்பது கொண்டது கலை. கலை முப்பது கொண்டது முஹூர்த்தம். முஹூர்த்தம் முப்பது கொண்டது திவஸம். திவஸம் முப்பது கொண்டது பக்ஷ த்வய ரூபமான மாஸம். மாஸமிரண்டு கொண்டது ருது. ருது மூன்று கொண்டது அயநம். அயநமிரண்டு கொண்டது ஸம்வத்ஸரம். இப்படி மாநுஷ ஸம்வத்ஸரம் முந்நூற் றறுபது கொண்டது ஒரு தேவ ஸம்வத்ஸரம். தேவ ஸம்வத்ஸரம் பன்னீராயிரங் கொண்டது சதுர்யுகம். அதில் க்ருதயுகம் நாலாயிரம், த்ரேதை மூவாயிரம், த்வாபரம்

இரண்டாயிரம், கலியுகம் ஆயிரம். க்ருதயுகத்துக்கு பூர்வஸந்த்யை நானூறு, அபரஸந்த்யை நானூறு. த்ரேதைக்கு பூர்வஸந்த்யை முந்நூறு, அபர ஸந்த்யை முந்நூறு. த்வாபரத்துக்கு பூர்வஸந்த்யை இருநூறு, அபரஸந்த்யையிருநூறு. கலியுகத்துக்கு பூர்வஸந்த்யை நூறு, அபரஸந்த்யை நூறு. இப்படி எழுபத்தொன்று சென்ற சதுர்யுகம் ஒரு மந்வந்தரம். இப்படி பதினாலு மந்வந்தரம் ஆயிரம் சதுர்யுகம். இது ப்ரஹ்மாவுக்கு ஒரு பகல். ராத்ரியும் இத்தோடே ஸமமாயிருக்கும். இப்படி, அஹோராத்திரங்களும் மாஸ ஸம்வத்ஸரங்களுமாகப் பெருக்கி, சதாந்தமாக பரிகணிதமான ப்ரஹ்ம ஆயுஸ்ஸுக்கு பரமென்று பேராம்” என்று ஸுவ்யக்தமாக அருளிச்செய்தார். ஆக காலத்தினுடைய கலா காஷ்ட்டாதி ரூப பரிணாம ப்ரகாரம் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - இதனையே நடுவில்திருவீதிப்பிள்ளைப்பட்டர், “பதினைந்து நிமேஷங்கள் கொண்டது ஒரு காஷ்டை ஆகும். முப்பது காஷ்டைகள் கொண்டது ஒரு கலை ஆகும். முப்பது கலைகள் கொண்டது ஒரு முஹூர்த்தம் ஆகும். முப்பது முஹூர்த்தங்கள் கொண்டது ஒரு நாள் ஆகும். முப்பது நாள் கொண்டு, இரண்டு பக்ஷங்களை உள்ளடக்கிய வடிவான ஒரு மாதம் ஆகும். இரண்டு மாதங்கள் கொண்டது ஒரு ருது ஆகும். மூன்று ருதுக்கள் கொண்டது ஒரு அயநம் ஆகும். இரண்டு அயநங்கள் கொண்டது ஒரு வருடம் ஆகும். இப்படி உள்ள முந்நூற்று அறுபது மனித வருடங்கள் கொண்டதாக ஒரு தேவ வருடம் உள்ளது. பன்னீராயிரம் தேவ வருடங்கள் கொண்டது ஒரு சதுர்யுகம் ஆகும். ஒரு சதுர்யுகத்தி, நாலாயிரம் க்ருதயுகங்கள், மூவாயிரம் த்ரேதா யுகங்கள், இரண்டாயிரம் த்வாபர யுகங்கள் மற்றும் ஆயிரம் கலியுகங்கள் உள்ளன. க்ருதயுகத்துக்கு பூர்வஸந்த்யை நானூறு, அபரஸந்த்யை நானூறு ஆகும் த்ரேதா யுகத்திற்கு பூர்வஸந்த்யை முந்நூறு, அபர ஸந்த்யை முந்நூறு ஆகும். த்வாபர யுகத்துக்கு பூர்வஸந்த்யை இருநூறு, அபரஸந்த்யை இருநூறு ஆகும். கலியுகத்துக்கு பூர்வஸந்த்யை நூறு, அபரஸந்த்யை நூறு ஆகும். இவ்விதம் எழுபத்தொன்று சதுர்யுகங்கள் கொண்டது ஒரு மந்வந்தரம் ஆகும். இவ்விதம் பதினான்கு மந்வந்தரங்கள் கொண்டதாக ஆயிரம் சதுர்யுகம் உள்ளது. இது நான்முகனுக்கு ஒரு பகல் ஆகும். அவனுடைய ஒரு இரவும் இதே போன்று ஆகும். இப்படி, அஹோராத்திரங்களும் மாத வருடங்களுமாகப் பெருக்கி, வருகின்ற நான்முகனுடைய ஆயுள் காலத்திற்கு பரம் என்று பெயர்”, என்று அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (நித்யமாய்) இவ்விடத்தில் நித்யத்வமாவது, “அநாதிர் பகவாந் காலோ நாந்தோஸ்ய த்விஜ வித்யதே” என்கிறபடியே ஆதி அந்தரஹிதமாகை.

விளக்கம் - (நித்யமாய்) - இங்கு “நித்யம்” என்பது, ஸ்ரீவிபு. (1-2-20) - அநாதிர் பகவாந் காலோ நாந்தோஸ்ய த்விஜ வித்யதே - காலமானது மிகவும் பழமையானதாகவே உள்ளது, இதற்கு இறுதியும் இல்லை - என்பதாக, தொடக்கம் மற்றும் முடிவு இன்றி உள்ளதைக் குறிப்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (ஈச்வரனுக்கு க்ரீடாபரிகரமாய்) அதாவது நிகில ஜகதுதய விபவ லய லீலனான ஸர்வேச்வரனுக்கு தத்தல்லீலோலாப கரணமாகை. ப்ரக்ருதி புருஷ காலங்கள் மூன்றும் லீலோப கரணமாயிறே இருப்பது. அதில், ப்ரக்ருதி புருஷர்கள் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கு கர்மீபவித்து லீலோப கரணமாவர்கள். இது, ஸஹகாரித்வேந லீலோப கரணமாயிருக்கும்; ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளை நிர்வஹிக்குமிடத்தில், ஸத்ய ஸங்கல்பனான தான் அடியில் பண்ணி வைத்த காலநியமம் தப்பாதபடி அவ்வவ காலா கமநம் பார்த்திருந்தே நிர்வஹிக்கையாலே இதுதன்னை நிமேஷ காஷ்ட்டாதி ரூபேண பரிணமிப்பிக்கையாலே, இதுதான் ஸ்ருஷ்டி விஷயமுமாயிறே இருப்பது. ஆக இப்படிகளாலே, ஈச்வரனுக்கு க்ரீடா பரிகரமாயிருக்கும். இத்தை க்ரீடா பரிகரமென்றே சொல்லுகையாலே, கால க்ருத பரிணாமமேயாய்ச் செல்லுகிற லீலாவிபூதியிலே இதுக்கு விநியோகம். “ந காலஸ் தத்ர வை ப்ரபு:” என்கிற போகவிபூதியில் இது கொண்டு அபேஷையில்லை என்றதாயிற்று.

விளக்கம் - (ஈச்வரனுக்கு க்ரீடாபரிகரமாய்) - அதாவது, அனைத்து ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி, காத்தல் மற்றும் அழித்தல் ஆகியவற்றை லீலையாகக் கொள்ளும் ஸர்வேச்வரனுக்கு, காலமானது, அத்தகைய லீலைக்கு ஏற்ற கருவியாக உள்ளது, ப்ரக்ருதி, புருஷன் மற்றும் காலம் ஆகிய மூன்றுமே, லீலைக்கு ஏற்ற கருவிகளாக உள்ளன அல்லவோ? இவற்றில், ப்ரக்ருதி மற்றும் ஜீவாத்மா ஆகியவர்கள், ஜீவாத்மாவின் கர்மங்களுக்கு ஏற்ப விளையாட்டுக் கருவியாக உள்ளனர். ஸர்வேச்வரன், ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றை நிர்வாகம் செய்யும்போது, ஸத்யஸங்கல்பனாக உள்ள தான், தொடக்கத்தில் ஏற்படுத்திய கால நியமம் மாறி விடாதபடி, அந்தந்த காலம் வரும்வரை பார்த்து நின்று, நிர்வாகம் செய்கிறான். மேலும் இதனை, நிமேஷம் மற்றும் காஷ்ட்டை என்பதான வடிவங்களில்

மாறும்படிச் செய்கிறான். ஆகவே, காலமானது லீலைக்கான கருவியாக உள்ளது என்றாகிறது. காலத்தை லீலைக்குக் கருவியாகக் கூறுவதால், காலத்தின் மாறுதல்களால் ஏற்படுகின்ற மாற்றம் என்பதாகக் கூறப்படும் லீலாவிபூதியில், காலத்தின் உபயோகமானது, மஹாபாரதம் - ந காலஸ் தத்ர வை ப்ரபு: - பரமபதத்தில் காலம் உபயோகப்படுவதில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, பரமபதத்தில் இதன் மூலம் உபயோகம் இல்லை என்பதால் கூறப்பட்டதாகிறது.

வ்யாக்யானம் – அநந்தரம், ஏவம்பூதமான காலதத்வம் ஈச்வரனுக்கு அப்ருதக் ஸித்த விசேஷணமாயிருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார், (சரீர பூதமாயிருக்கும்) என்று. “பரஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் புருஷ: பரமம் த்விஜ, வ்யக்தாவ்யக்தே ததைவாந்யே ரூபே காலஸ் ததா பரம்”, “ப்ரதாந புருஷா வ்யக்த காலாஸ்து ப்ரவிபாகச:, ரூபாணி ஸ்திதி ஸர்காந்த வ்யக்தி ஸத்பாவ ஹேதவ:”, “விஷ்ணோ: ஸ்வரூபாத் பரதோதிதே த்வே ரூபே ப்ரதாநம் புருஷச்ச விப்ர, தஸ்யைவதேந்யேந த்ருதே வியுக்தே ரூபாந்தரம் தத் த்விஜ காலஸம்ஜ்ஞம்” என்னக்கடவதிறே. ஒரு சேதநனோடு ஒரு த்ரவ்யத்துக்குண்டான ப்ருதக்ஸித்த்யநர்ஹ ஆதார ஆதேய பாவமும், நியந்த்ரு நியாம்ய பாவமும், சேஷசேஷி பாவமும் ஓரொன்றே சரீரலக்ஷணமாயிறே இருப்பது. கால ஸம்ஜ்ஞக அசித் த்ரவயத்துக்கு ஏதத் ஸம்பந்த த்ரயமும் ஈச்வரனோடே உண்டாகையாலே, இது அவனுக்கு சரீரமாயிருக்குமென்றதாயிற்று.

விளக்கம் - அடுத்து, இப்படியாக உள்ள காலதத்வமானது ஈச்வரனை விட்டு அகலாதபடி உள்ள சேர்க்கையை அருளிச்செய்கிறார். ஸ்ரீவிபு. (1-2-17) - பரஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் புருஷ: பரமம் த்விஜ, வ்யக்தாவ்யக்தே ததைவாந்யே ரூபே காலஸ் ததா பரம் - மிகவும் உயர்ந்த ப்ரஹ்மத்தின் சரீரமாக ஆத்மா உள்ளான்; ப்ரக்ருதியும் சரீரமாக உள்ளது; காலமும் சரீரமாக உள்ளது - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-2-19) - ப்ரதாந புருஷா வ்யக்த காலாஸ்து ப்ரவிபாகச:, ரூபாணி ஸ்திதி ஸர்காந்த வ்யக்தி ஸத்பாவ ஹேதவ: - ப்ரதானம், புருஷனாகிய ஆத்மா, வ்யக்தம், காலம் போன்ற அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தின் சரீரங்கள்; இவை மாறுபாடுகளை அடைவிக்கும் தன்மை, இன்பம் அளிக்கவல்ல தன்மை, இருப்பு, தோற்றம், அழிவு, வெளிப்படும் தன்மை ஆகியவற்றுக்குக் காரணங்களாக உள்ளன - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-2-26) - விஷ்ணோ: ஸ்வரூபாத் பரதோதிதே த்வே ரூபே ப்ரதாநம் புருஷச்ச விப்ர, தஸ்யைவதேந்யேந த்ருதே வியுக்தே ரூபாந்தரம் தத் த்விஜ காலஸம்ஜ்ஞம்

- அனைத்தையும் விட உயர்ந்த மஹாவிஷ்ணுவின் திருமேனியிலிருந்து ப்ரதானம் மற்றும் புருஷன் ஆகிய இரண்டும் தோன்றின; இவை ஸ்ருஷ்டிக்கு ஏற்றபடி உள்ளது போன்று, அவனுடைய சரீரத்தில் உள்ள மற்றொன்று, காலம் என்பதாகும் – என்றும் கூறப்பட்டது. ஒரு சேதனனுடன் ஒரு பொருளுக்கு ஏற்படுகின்ற பிரிவு என்பது இன்றி, “தாங்கும் தன்மை, தாங்கப்படும் தன்மை, ஏவும் தன்மை, ஏவப்படும் தன்மை, எஜமானன், அடிமை” ஆகியவற்றில் ஒவ்வொன்றும், சரீரத்தின் அடையாளமாகவே உள்ளன. காலம் என்பதான இந்த அறிவற்ற வஸ்துவிற்கும், மேலே கூறப்பட்ட மூன்றுவிதமான ஸம்பந்தமும் ஈச்வரனுடன் உள்ளது என்பதால், காலம் என்பதும் அவனுடைய சரீரமே என்றாகிறது.

வ்யாக்யானம் – இப்படி, ப்ரக்ருத்யாதி பரிணாம ஸஹகாரியான காலம், ஈச்வரனுக்கு சரீரமாயிருக்கும் என்கையாலே, ஸஹகாரிகாரணமும் ஈச்வரனே என்னுமதுக்கு விரோதமில்லை. ஆக, ஸத்வசூந்யமாகிறது இன்னதென்றும், அது செய்யும் கார்யமும், அதுக்குறுப்பான அதினுடைய பரிணாமமும், அதினுடைய அநாதிநிதநத்வமும், அதுதான் ஈச்வரனுக்கு இன்னதுக்கு பரிகரமாயிருக்குமென்றும், அதுதான் அவனுக்கு சரீரமாயிருக்குமென்றும் சொல்லி நின்றது.

விளக்கம் - இவ்விதம், ப்ரக்ருதி முதலான தத்வங்கள் மாற்றம் அடையக் காரணமாக உள்ள காலமானது, ஈச்வரனுக்குச் சரீரமாக உள்ளது என்பதால், துணைக் காரணமும் ஈச்வரனே ஆகிறான் என்று கூறுவதில் எந்த முரண்பாடும் இல்லை. ஆக, ஸத்வசூந்யம் என்றால் என்ன என்பதும், அது செய்கின்ற செயல்பாடுகள், அதற்கு அவசியமாக உள்ள அதன் மாற்றங்கள், அதனுடைய புராதானத்தன்மை, அது ஈச்வரனுக்கு இந்த இந்த விஷயங்களில் கருவியாக உள்ள தன்மை மற்றும் அது ஈச்வரனுக்குச் சரீரமாக உள்ள தன்மை ஆகிய பலவும் கூறப்பட்டதாகிறது.

121. மற்றையிரண்டசித்தும், ஈச்வரனுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் போக்ய போகோபகரண போக ஸ்தாநங்களாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - த்ரிவித அசித்தையும் அருளிச்செய்கிறவிடத்தில் அவனுக்கு போக உபகரணமான கௌரவத்தைப் பற்ற சுத்த ஸத்வத்தை ப்ரதமமருளிச்செய்தார். அநந்தரம், அவனுடைய லீலைக்கு ப்ரதாந உபகரணமாய்க் கொண்டு ப்ரதாந சப்தவாச்யமான

மிச்ரஸத்வத்தை அருளிச்செய்தார். அநந்தரம், அந்த ப்ரதாந பரிணாமத்துக்கு ஸஹகாரியாய்க் கொண்டு லீலோபகரணமாயிருக்கும் ஸத்வ சூந்யத்தை அருளிச் செய்தார். இப்படி அசித் த்ரயத்தையும் சொல்லுகிறவிடத்தில், “ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேதுவாய்” என்று, காலத்தவத்துக்கு விநியோகம் சொன்னவோபாதி பூர்வ அசித் த்வயத்துக்கும் விநியோகம் சொல்லப் பட்டதில்லையிறே; அதை அருளிச்செய்கிறார் மேல்.

விளக்கம் - மூன்றுவிதமான அசித் வஸ்துக்களைக் குறித்து அருளிச்செய்யும்போது, ஸர்வேச்வரனுக்கு இன்பங்களை அனுபவிக்கத் துணையாக உள்ளதான பெருமையை உணர்த்த, முதலில் சுத்தஸத்வம் குறித்து அருளிச்செய்தார். அடுத்து, அவனுடைய லீலைகளுக்கு முதன்மையான உபகரணமாக உள்ளதன் காரணமாக, ப்ரதானம் என்ற சொல்லின் பொருளாக உள்ள மிச்ரஸத்வம் குறித்து அருளிச்செய்தார். அடுத்து, அந்த ப்ரதானம் என்பது மாற்றங்கள் அடைவதற்குத் துணையாக உள்ள காரணத்தால், லீலைக்கு உபகரணமாக உள்ளதான ஸத்வசூந்யம் குறித்து அருளிச்செய்தார். இப்படியாக மூன்று அசித்துக்கள் குறித்து அருளிச்செய்யும் இந்த இடத்தில், சூர்ணை (120) – ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேதுவாய் - என்பதாக, காலத்திற்கு ஏற்ற பயன் கூறியது போன்று, முதலில் உள்ள இரண்டு அசித் வஸ்துக்களுக்குப் பயன் கூறப்படவில்லை அல்லவோ? அதனை இப்போது அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மற்றையிரண்டு அசித்தும்) என்று தொடங்கி. ஈச்வரனுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் என்றது, சேதநிறே அசேதநத்துக்கு போக்தாக்கள்; சேதநராகவுள்ளது ஈச்வரனும் ஆத்மாவுமிறே; ஆனபின்பு, உபயர்க்கும் போக்யாதிகளாயிருக்குமென்றபடி. “ஆத்மாவுக்கும்” என்ற ஏகவசநம், ஜாத்யபிப்ராயமாகையாலே த்ரிவித சேதநரையும் சொல்லுகிறது. இப்படி, உபய அசித்தும் உபயர்க்கும் போக்யாதிகளாயிருந்ததேயாகிலும், கேவல பகவதிச்சையாலே தத் போகார்த்தமாக பரிணமிக்கையாலும், அநவரத அபரோக்ஷித ஸ்வ பர ஸ்வரூபரான நித்யமுத்தரில், “திருமகளும் நீயும்” என்கிறபடியே அம்மிதுநத்தினுடைய போகத்துக்குக கைதொடுமானமா யிருக்குமதொழிய, “அஹம் மம்” என்றிருப்பாரில்லாமையாலும், சுத்தஸத்வத்தினுடைய விநியோகம் ஈச்வர ப்ரதாநமாயிருக்கும். அங்ஙனன்றிக்கே, சேதந கர்மாநுகுணமாக பகவத் ஸங்கல்பத்தாலே பரிணமிக்கையாலும், சேதநரெல்லாரும் தேவாதி சரீரங்களிலே அஹம் புத்தியைப்

பண்ணி ஸ்வதந்த்ர போக்தாக்களாயிருக்கையாலும், ஈச்வரனுக்கு இந்த விபூதியில் லீலாரசமே ப்ரஈரமாய் போக ரஸம் அத்யல்பமாகையாலும், மிச்ரஸத்வத்தினுடைய விநியோகம் பத்தசேதந ப்ரதானமாயிருக்கும்.

விளக்கம் - “ஈச்வரனுக்கும் ஆத்மாவிிற்கும்” என்று ஏன் கூறினார்? அசேதநத்தை அனுபவிப்பது சேதநர்கள் என்பதால் ஆகும். சேதநர்களாக உள்ளவர்கள், ஈச்வரனும் ஆத்மாவும் ஆவர். ஆகவே அசித் வஸ்துக்கள், இந்த இருவருக்கும் இன்பம் அளிக்கவல்லவையாக இருக்கும் என்று கருத்து. “ஆத்மாவுக்கு” என்று ஒருமையில் கூறப்பட்டது, “ஆத்ம ஜாதி” என்ற ஒன்றை உணர்த்தவே ஆகும்; இது மூன்றுவிதமான உள்ள சேதநர்களைக் குறிப்பதாகும். இவ்விதம் இரண்டு அசித்துக்களும், இந்த இருவருக்கும் இன்பம் அளிக்கக்கூடியதாக உள்ளபோதிலும், பகவானின் விருப்பம் காரணமாக மட்டுமே இவ்விதம் இன்பம் அளிக்கவல்லதாக அவை மாறுகின்றன என்பதாலும்; அனைத்து காலங்களிலும் தங்களையும் பகவானையும் நேரில் காணக்கூடிய ஸ்வரூபம் கொண்ட நித்யமுக்தர்களில், திருவாய்மொழி (4-9-10) – திருமகளும் நீயும் - என்பதற்கு ஏற்ப எம்பெருமான் மற்றும் பெரியபிராட்டியார் ஆகிய இருவருடைய இன்பத்திற்குக் கருவியாக இருப்பது அல்லாமல், “நான், என்னுடையது” என்று இவற்றை உரிமை கொள்ள யாரும் இல்லை என்பதாலும் சுத்தஸத்வத்தின் பயன் என்பது, ஈச்வரனுக்கு மட்டுமே முதன்மையானதாக இருக்கும். மிச்ர ஸத்வமானது இது போன்று அல்லாமல், சேதநர்களுடைய வினையில் காரணமாக பகவத் ஸங்கல்பத்தால் மாற்றங்கள் அடைகிறது என்பதாலும்; சேதநர்கள் அனைவரும் தாங்கள் எடுக்கின்ற தேவர்கள் முதலான சரீரங்களில் “நான்” என்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, தாங்கள் சுதந்திரமானவர்கள் என்று எண்ணி அனுபவித்தபடி உள்ளதாலும்; ஈச்வரனுக்கு இந்த உலகில் லீலையை அனுபவித்தல் என்பதே முதன்மையானதாக, இன்பத்தின் அனுபவம் குறைவாக இருப்பதாலும், மிச்ரஸத்வத்தின் பயன் என்பது பந்தப்பட்ட சேதநர்களுக்கு மட்டுமே முதன்மையானதாக உள்ளது.

122. போக்யங்களாகிறன விஷயங்கள்; போகோபகரணங்களாகிறன சக்ஷுராதி கரணங்கள்; போகஸ்த்தாநங்களாகிறன சதுர்தச புவநமும் ஸமஸ்ததேஹமும்.

அவதாரிகை - அந்த விபூதியில் போக்யங்களாவன அப்ராக்ருதமான சப்தாதிகள்; போகோபகரணங்களாவன திவ்யமால்யாதிகளும் சதத்சாமராதிகளும், கரணங்கள்தானும்; போகஸ்த்தானங்களாவன அப்ராக்ருத ரத்நமயமான மண்டபமென்ன, மாளிகையென்ன இத்யாதிகளும், பஞ்சோபநிஷந்மயமான திவ்யவிக்ரஹங்களும். இப்படி நித்யவிபூதி ப்ரக்ரியையும் இவ்விடத்திலே அருளிச்செய்ய வேண்டியிருக்க ஸங்கோசித்து லீலாவிபூதி ப்ரக்ரியா மாத்ரத்தை அருளிச்செய்கிறார் (போக்யங்களாகிறன) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அந்தப் பரமபதத்தில் உள்ள இன்பங்கள் என்பவை இந்த உலகை காண இயலாத ஒலி போன்றவை; இன்பத்தை அனுபவிக்கப் பயன்படும் கருவிகள் என்பவை திவ்யமான மாலைகள், குடை, சாமரங்கள், இவற்றை உபயோகப்படுத்தவல்ல உறுப்புகள் போன்றவை; இன்பங்களை அனுபவிக்கத்தக்க இடங்கள் என்பவை இந்த உலகில் காண இயலாத இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பட்ட மண்டபங்கள் மாளிகைகள், “பரமேஷ்டி, புமாந், விச்வம், நிவ்ருத்தி மற்றும் ஸர்வம்” என்பதான ஐந்து அம்சங்கள் சேர்ந்த திவ்ய விக்ரஹங்கள் போன்றவை ஆகும். இப்படியாக நித்யவிபூதியின் செயல்களையும் இந்த இடத்தில் அருளிச்செய்யவேண்டியதாக உள்ளபோது, அவற்றைச் சுருக்கி, லீலா விபூதியில் செய்யப்படும் செயல்கள் குறித்து மட்டுமே அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இதுதானே உபயவிபூதிக்குமானாலோ? என்னில், போகோபகரணங்களில் ப்ரதாநங்கள் சொல்லாமையாலும், போகஸ்த்தாநங்களில் வைஷம்யத்தாலும் சேராது. இங்கு, சேதநர்க்கு போகமாவது ஸுகதுக்கரூபமான அநுபவ ஜ்ஞாநம். அந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாகையாலே சப்தாதி விஷயங்கள் போக்யங்கள். அந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு உபகரணங்களாகையாலே இந்த்ரியங்கள் போகோபகரணங்கள். யாதொரு அதிகரணத்திலே நிற்கிற சேதநனுக்கு அந்த ஜ்ஞாநம் பிறக்கிறது, அது போகஸ்த்தாந சப்தத்துக்கு அர்த்தமாகையாலே, போகஸ்த்தாநங்களென்று லோகங்களையும் தேஹங்களையும் சொல்லுகிறது. லோகவிபாகம் கீழே சொல்லப்பட்டது. ஸமஸ்த தேஹங்களாவன ஸூர நர திர்யக் ஸ்த்தாவராத்மகமான சரீரங்கள். ஈச்வரனுக்கு இந்த விபூதியிலுண்டான போக்ய போகோபகரணாதிகளையும், அவதார கந்தமான சுவீராரணவ சயநத்திலும் அவதார விசேஷங்களிலும், அர்ச்சாவதாரங்களிலுமுண்டான விநியோக விசேஷங்களாலே கண்டு கொள்வது.

விளக்கம் - இந்த ஐந்தும், இரண்டு விபூதிகளுக்கும் உள்ளது என்று கூறலாம் அல்லவா என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இன்பத்தை அனுபவிக்கும் கருவிகளில் முதன்மையானவற்றைக் கூறாமல் இருந்ததாலும், இன்பத்தை அனுபவிக்கும் இடங்களில் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வின் காரணத்தாலும், இவை அனைத்தும், இரண்டு விபூதிகளுக்கும் சேராது. இந்த உலகில் உள்ளபோது சேதநர்களுக்கு இன்பம் என்பது, இன்பதுன்பங்கள் வடிவில் உள்ள அனுபவ ஞானம் ஆகும். அத்தகைய ஞானத்திற்கு விஷயமாக உள்ளதால், சப்தம் போன்றவை அந்த இன்பங்கள் ஆகும். அந்த ஞானத்திற்கு உதவியாக இந்திரியங்கள் உள்ளதால், அவை அனைத்தும் இன்பத்தை அனுபவிக்க உதவும் கருவிகள் ஆகும். எந்த ஒரு இடத்தில் சேதநன் நிற்கும்போது, அத்தகைய ஞானம் ஏற்படுகிறதோ, அந்த இடமே இன்பத்தை அனுபவிக்கும் இடம் என்பதால், “இன்பத்தை அனுபவிக்கும் இடங்கள்” என லோகங்களும், சரீரங்களும் கூறப்பட்டன. லோகத்தில் உள்ள வேறுபாடுகள் முன்பே கூறப்பட்டன. “ஸமஸ்த தேஹம்” என்றால் தேவர்கள், மனிதர்கள், விலங்குகள் மற்றும் தாவரங்கள் என்பதான சரீரங்கள் ஆகும். ஈச்வரனுக்கு இந்த உலகில் ஏற்படும் இன்பங்கள் மற்றும் அவற்றை அனுபவிக்கும் கருவிகளை, “அவதாரங்கள் எடுப்பதற்குக் காரணமாக உள்ள திருப்பாற்கடலில் சயனித்தல், அவதாரங்களில் உள்ள சிறப்புகள், அர்ச்சாவதாரத்தில் உள்ள ஸௌப்யம் போன்றவை” முதலானவற்றில் அறிக.

123. இதில், முற்பட்ட அசித்துக்குக் கீழெல்லையுண்டாய் சுற்றும் மேலுமெல்லை யின்றிக்கேயிருக்கும்; நடுவில் அசித்துக்குச் சுற்றுங் கீழுமெல்லையின்றிக்கே, மேலெல்லையுண்டாயிருக்கும்; காலம் எங்குமொக்கவுண்டாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - அநந்தரம், த்ரிவித அசித்தினுடையவும் பரிணாமங்களை அருளிச்செய்கிறார் (இதில் முற்பட்ட அசித்துக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து, மூன்றுவிதமான அசித் வஸ்துக்களுடைய வளர்ச்சி மாற்றங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - பூர்வ அசித்துக்குக் கீழெல்லையுண்டு என்கிறது, மிச்ர ஸத்வாவதியாகையாலே. நடுவில் அசித்துக்கு மேலெல்லையுண்டென்கிறது, சுத்த ஸத்வாவதியாகையாலே. காலத்துக்கு அங்ஙனொரு அவச்சேதமில்லாமையாலே, எங்குமொக்கவுண்டாயிருக்கும் என்கிறது. இப்படி, ஸார்வத்ரிகமான காலந்தான், உபயவியூதியிலும் நித்யமென்றிறே தமக்குத் திருவுள்ளம்.

விளக்கம் - (முன்பு கூறப்பட்டதான சுத்தஸத்வமானது, மிச்ரஸத்வத்தின் மேலே உள்ளதாகக் கொண்டு படிக்கவும்) மிச்ரஸத்வத்துக்கு மேல் எல்லை என்பது முடிவாக உள்ளதால், முதலில் கூறப்பட்டதான சுத்த ஸத்வத்திற்கு கீழ் எல்லை உண்டு என்றாகிறது. நடுவில் உள்ளதான மிச்ரஸத்வத்திற்கு மேல் எல்லை உண்டு என்றாகிறது; ஏனெனில், அதன் மேல் எல்லை என்பது சுத்தஸத்வத்தின் முடிவாக உள்ளதால் ஆகும். காலம் என்பதற்கு எவ்விதமான எல்லையும் இல்லை. ஆகவே அது எங்கும் ஒரே போன்று, எப்போதும் உள்ளது. இப்படியாக எங்கும் உள்ள காலமானது, இரண்டு விபூதிகளிலும் எப்போதும் இருக்கிறது என்பதே இவருடைய திருவுள்ளமாகும்.

124. காலந்தான் பரமபதத்தில் நித்யம், இங்கு அநித்யமென்றுஞ் சொல்லுவர்கள்.

அவதாரிகை - இங்ஙனன்றிக்கே, இதுக்கு விபூதி விபாகத்தையிட்டு ஒரு பேதம் சொல்லு வாருமுண்டு என்கிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதம் காலமானது ஒரே போன்று உள்ளது என்பதை ஏற்காமல் ஒரு சிலர், காலத்திற்கு “இந்த உலகம், அந்த உலகம்” என்பதான பிரிவு உள்ளதாகக் கூறி, வேறுபாடு உரைப்பார்கள்.

வ்யாக்யானம் - இப்படிச் சொல்லுகைக்கடி பரமபதத்தில் இதுக்கு உத்பத்த்யாதிக ஞுண்டாக சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லாமையாலும், இந்த விபூதியிலே இதுக்கு உத்பத்த்யாதிகளைச் சொல்லுகையாலும். வ்யூஹ க்ருத்யங்களைச் சொல்லுமிடத்திலே கால ஸ்ருஷ்டியை அநிருத்த க்ருத்யமாகச் சொல்லாநின்றிறே.

விளக்கம் - “காலமானது பரமபதத்தில் எப்போதும் உள்ளது, இந்த விபூதியில் அநித்யமானது” என்று சிலர் கூறுவர். இவ்விதம் கூறுவதற்கான அடிப்படை என்ன? பரமபதத்தில் இதற்கு உற்பத்தி உள்ளதாகக் சாஸ்த்ரங்கள் கூறுவதில்லை; இந்த லோகத்தில் இதற்கு உற்பத்தி உள்ளதாகக் சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. வ்யூஹங்களுடைய செயல்பாடுகள் குறித்து உரைக்கும் இடங்களில், காலத்தில் ஸ்ருஷ்டியை அநிருத்தனுடைய செயலாகக் கூறுவதாலும் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - ப்ரக்ருதியை ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது, மஹதாதி ரூபேண பரிணமிப்பிக்கையானாப்போலே. காலத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது, நிமேஷகாஷ்டாதி ரூபேண பரிணமிப்பிக்கை. ஸதத பரிணாமிநியான ப்ரக்ருதிக்கு மஹதாதி ரூபமான ஸ்த்தூல பரிணாமம் போலேயிறே, ஸதத பரிணமியானவிதுக்கும் நிமேஷாதி ரூபேண பரிணாமம். அந்த மஹதாதியோபாதி நிமேஷாதியானவிதுவும் விநாசவத்தாகையாலே, இவ்வளவைக் கொண்டு, “காலம் இங்கு அநித்யமாயிருக்கும்” என்கிறது. பரமபதத்தில் ஈத்ருச பரிணாம விசேஷ ப்ரயுக்தோத்பத்த்யாதி வ்யவஹார ராஹித்யத்தாலே நித்யமாயிருக்கும் என்கிறது.

விளக்கம் - ப்ரக்ருதியைப் படைத்தல் என்பது, மஹத் முதலானவற்றை மாற்றம் அடையச்செய்தல் மூலம் ஆகும்; அதே போன்று காலத்தைப் படைத்தல் என்றால், நிமேஷம் மற்றும் காஷ்டை முதலானவையாக மாறும்படிச் செய்தல் ஆகும். எப்போதும் மாறுபாடு அடைந்தபடியாக உள்ள ப்ரக்ருதிக்கு, மஹத் போன்றவை ஸ்தூல பரிணாமங்களாக உள்ளது போன்று, எப்போதும் மாறியபடி உள்ள காலத்திற்கு, நிமேஷம் போன்றவை ஆகின்றன. மஹத் முதலான தத்வங்கள் போன்று, நிமேஷம் முதலானவையும் அழிவு முதலானவற்றைக் கொண்டுள்ளன. இப்படியாக உள்ள பலவற்றின் விளைவாக, காலமானது இங்கு அநித்யமாக உள்ளது என்றாகிறது. பரமபதத்தில் காலமானது, இப்படிப்பட்டதான மாற்றங்களின் சிறப்பாக உள்ள உற்பத்தி போன்ற ஏதும் இன்றி உள்ளதால், நித்யமாக உள்ளது என்றாகிறது.

வ்யாக்யானம் - இப்படி காலத்துக்கு பரிணாமங்கொள்ளாதே ஏகரூபத்வத்தைக் கொண்டு, இப்படியிருந்துள்ள காலந்தான் தன்னுடைய நிமேஷம், காஷ்டை, முஹூர்த்தம், அஹோராத்த்ரம் தொடக்கமாக, பரார்த்தமீறாகவுண்டான விசேஷ வ்யவஹாரத்துக்கு

ஹேதுவான நிமேஷோந்மேஷங்கள், ஆதித்யகதி தொடக்கமான அவச்சேதங்களோடே ஸம்பந்தித்திருக்கும். ஆகையாலே சுண்ணலவாதிபேத வ்யவஹாரமுண்டாகிறதென்று சொல்லுவதும் ஒரு பக்ஷமுண்டிநே. இதுவிநே தத்வத்ரய விவரணத்தில் ஆச்சான்பிள்ளை ப்ராதாந்யேந அருளிச்செய்தது. அந்த பக்ஷத்தில் உபய விபூதியிலும் காலஸ்வரூபம் ஏகரூபமாயிருக்குமாகையாலே, “பரமபதத்தில் நித்யம், இங்கு அநித்யம்” என்கிறவிது சொல்லப்போகாது. ஆகையால் இது பரிணாம பக்ஷத்தை அவலம்பித்துச் சிலர் சொன்னதென்று கொள்ளவேணும். நம்முடைய தர்சந ஸ்த்தாநங்களிலே இங்ஙனேயும் சிலரருளிச் செய்கையாலே அத்நையும் தர்சிப்பித்தருளினாராயிற்று.

விளக்கம் - இப்படி காலத்திற்கு மாறுபாடு கொள்ளாமல், ஒரே போன்றுள்ள தன்மையைக் கொண்டு, இவ்விதமாக உள்ள காலமானது தனது நிமேஷம், காஷ்டை, முகூர்த்தம், அஹோராத்ரம் என்பது தொடக்கமாக பரார்த்தம் முடிய உள்ளதான சிறப்பான விவகாரங்களுக்குக் காரணமாக உள்ள நிமேஷங்கள், சூரியனின் பாதை போன்றுவற்றுடன் தொடர்பு கொண்டதாக உள்ளது. எனவே “சிறிய காலம், பெரிய காலம்” என்பது போன்ற வேறுபாடுகள் உள்ளதாகச் சிலர் கூறுவர். இதனையே தத்வத்ரய விவரணத்தில் ஸ்வாமி ஆச்சான்பிள்ளை முதலில் அருளிச்செய்தார். அந்தக் கருத்தில், இரண்டு விபூதிகளிலும் காலமானது ஒரே போன்று காணப்படும் என்பதால், “பரமபதத்தில் நித்யம், இந்த உலகத்தில் அநித்யம்” என்று கூற இயலாமல் போகும். எனவே இந்த க்கருத்தானது, மாற்றம் அடையும் தன்மைகள் காரணமாக ஒரு சிலர் கூறியதாகக் கொள்ளவேண்டும். நம்முடைய தர்சனத்தில் உள்ளவர்களில் சிலர் இவ்விதம் கூறியதால், அதனையும் எடுத்துக் கொண்டு இங்கு உரைத்தார் என்று கருத்து.

125. சிலர் காலத்தையில்லை யென்றார்கள்.

வ்யாக்யானம் - காலந்தன்னை யில்லையென்று பௌத்தாதிகள் சொல்லுகையாலே, (சிலர் காலத்தை யில்லை யென்றார்கள்) என்கிறார்.

விளக்கம் - பௌத்தர்கள் போன்ற சிலர் “காலம் என்பது இல்லை” என்று கூறுவதால், “சிலர் காலத்தை இல்லை என்றார்கள்” என்கிறார்.

126. ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் ஆகமத்தாலும் ஸித்திக்கையாலே அது சொல்லவொண்ணாது.

அவதாரிகை - அத்தை நிராகரிக்கிறார்.

விளக்கம் - அவர்களுடைய கருத்தைத் தள்ளுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ப்ரத்யக்ஷத்தாலும்) இத்யாதியாலே. ப்ரத்யக்ஷமாவது, ஸ்தாவர ஜங்கமாத்மகமான ஸமஸ்த பதார்த்தமும் கால க்ருத பரிணாமமாகவே காணப்படுகிறவிது. ஆகமமாவது ச்ருத்யாதிகள். “கலா முஹூர்த்தா: காஷ்டாச்சாஹோராத்ராச்ச ஸர்வச:”, “மதுச்ச மாதவச்ச வாஸந்திகா வ்ருதா, சுக்ரச்ச சுசிச்ச க்ரைஷ்மா வ்ருதா” என்று காலபரிணாம விசேஷங்களான கலை காஷ்டை முஹூர்த்தம் அஹோராத்ரங்கள் ருது விசேஷங்களைச் சொல்லாநின்றதிறே ச்ருதி. “கால ஸ்வரூபம் விஷ்ணோச்ச யந்மயோக்தம் தவாநக:” இத்யாதியாலே ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலே இதுதான் விஸ்தரேண சொல்லப்பட்டதிறே. புராணாந்தரங்களிலும் இதிஹாஸாதிகளிலும் இப்படி கண்டு கொள்வது. இதுக்கென்னவே நிர்மிதமாய், அத்யயநாதி காலநியமங்களை ப்ரதிபாதிக்கிற ஜ்யோதிச்சாஸ்த்ரத்தை வேதத்துக்கு த்ருஷ்டியாகச் சொல்லாநின்றதிறே. அந்த சாஸ்த்ரந்தன்னில், “இன்ன காலத்திலே யின்னதுண்டாம்” என்று சொன்னால் அது ப்ரத்யக்ஷிக்கலாயிரா நின்றதிறே. ஆகையால், ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் ஆகமத்தாலும் இப்படி ஸித்திக்கையாலே கால அபாவம் சொல்லவொண்ணாதென்கை.

விளக்கம் - அவர்களுடைய கருத்தைத் தள்ளுகிறார். இங்கு ப்ரத்யக்ஷம் என்றால், “தாவரங்கள் மற்றும் அசையும் பொருள்கள் ஆகிய அனைத்தும், காலத்தால் ஏற்படும் மாற்றங்களை அடைவதாகவே காணப்படுகின்றன” என்பதைக் குறிப்பதாகும். ஆகமம் என்பது ச்ருதிகள் போன்றவை ஆகும். தை. (2-1-8) - கலா முஹூர்த்தா: காஷ்டாச்சாஹோராத்ராச்ச ஸர்வச: - கலை, முஹூர்த்தம், காஷ்டை, அஹோராத்ரம் போன்ற அனைத்தும் - என்றும், யஜுஷி (4) - மதுச்ச மாதவச்ச வாஸந்திகா வ்ருதா, சுக்ரச்ச சுசிச்ச க்ரைஷ்மா வ்ருதா - சித்திரையும் வைகாசியும் வஸந்த ருதுக்கள், ஆனியும் ஆடியும் க்ரீஷ்ம ருதுக்கள் - என்றும் உள்ள வாக்கியங்களில், காலத்தின் பரிணாமங்களாகிய கலை, காஷ்டை, முஹூர்த்தம், அஹோராத்ரங்கள், ருதுக்கள் ஆகியவற்றை ச்ருதி கூறியது காண்க. ஸ்ரீவிபு. (1-3-6) - கால ஸ்வரூபம் விஷ்ணோச்ச

யந்மயோக்தம் தவாநக: - விஷ்ணுவின் கால ஸ்வரூபம் என்னால் விரிவாகக் கூறப்பட்டது – என்பது போன்ற பகுதியில், காலம் குறித்துக் கூறப்பட்டது. மற்ற புராணங்களிலும் இதிஹாஸங்களிலும் இது போன்றே கூறப்பட்டது. இத்தகைய காலம் குறித்து உரைப்பதற்காகவே ஏற்பட்டதும், அத்யயனம் போன்ற காலத்தின் முறைகளை வெளிப்படுத்துவதும் ஆகிய ஜோதிஷ சாஸ்த்ரமானது, வேதத்தைக் காண்பதற்கு உதவும் கண்கள் என்றே கூறுகிறார்கள். அத்தகைய ஜோதிஷ சாஸ்த்ரத்தில், “இன்ன காலத்தில் இது உண்டாகும்” என்று கூறப்பட்டால், அது கண்களால் காணலாம்படி அல்லவோ உள்ளது? எனவே ப்ரத்யக்ஷம் மற்றும் ஆகமம் ஆகியவற்றால் இவ்விதம் அறியப்படுவதால், காலத்தை “இல்லை” என்று கூற இயலாது.

127. பலரும் திக்கென்று தனியேயொரு த்ரவ்யமுண்டென்றார்கள்.

வ்யாக்யானம் - வைசேஷிகாதிகள், ப்ருதிவ்யாதிகளோபாதி திக்கென்றும் தனியேயொரு த்ரவ்யமுண்டென்று சொல்லுகையாலே (பலரும் திக்கென்று தனியேயொரு த்ரவ்யமுண்டென்றார்கள்) என்கிறார். “த்ரவ்யாணி ப்ருதிவ்யப் தேஜோ வாய்வாகாச காலதிகாத்ம மநாமஸி நவைவ” என்றிறே அவர்கள் சொல்லுவது. “பூராபோ ஜ்யோதிரநிலோ நப: காலஸ் ததா திச: ஆத்மா மந இதி ப்ராஹூர் த்ரவ்யாணி நவ தத்வித:” என்றானிறே வரதராஜன்.

விளக்கம் - வைசேஷிகங்கள் முதலான சிலர், ப்ருதிவி போன்று திக்குகள் என்பதான தனியான ஒரு த்ரவ்யம் உள்ளது என்று கூறுவதால், இந்தச் சூர்ணையை அருளிச் செய்கிறார். தர்க்க ஸங்க்ரஹத்தில் - த்ரவ்யாணி ப்ருதிவ்யப் தேஜோ வாய்வாகாச காலதிகாத்ம மநாமஸி நவைவ - த்ரவ்யங்கள் என்பவை ப்ருதிவி, நீர், அக்னி, வாயு, ஆகாசம், காலம், திசை, ஆத்மா, மனம் என்னும் ஒன்பது - என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள். அதாவது, “பூராபோ ஜ்யோதிரநிலோ நப: காலஸ் ததா திச: ஆத்மா மந இதி ப்ராஹூர் த்ரவ்யாணி நவ தத்வித: - பூமி, நீர், அக்னி, வாயு, ஆகாசம், காலம், அது போன்றே திசைகள், ஆத்மா மற்றும் மனம் என்பதாக ஒன்பது த்ரவ்யங்கள் உள்ளன என அவற்றைக் குறித்து அறிந்தவர்கள் கூறுகிறார்கள் - என்று அந்த மதத்தைச் சார்த்த வரதராஜன் கூறினார்.

128. பல ஹேதுக்களாலும், ஆகாசாதிகளிலே அந்தர்ப்பூதமாகையாலே அதுவுஞ்சேராது.

அவதாரிகை - அத்தை நிராகரிக்கிறார்.

விளக்கம் - அவர்களுடைய கருத்தைத் தள்ளுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பல ஹேதுக்களாலும்) இத்யாதியாலே. அதாவது நாலு பர் நாலு திக்கிலும் நின்றால், நால்வர்க்கும் நடுவான ப்ரதேசம் ஒருவனுக்குக் கிழக்காய், ஒருவனுக்கு மேற்காய், ஒருவனுக்கு வடக்காய், ஒருவனுக்குத் தெற்காய்த் தோற்றாநின்றதினே. அதுக்கடி, த்ரவ்யமன்றிக்கே ப்ரதியோக்யாநுகுண கல்பநாகமாகை. நால்வர்க்கு நடுவேயிருக்கிற ப்ருதிவ்யாதிகள் த்ரவ்யமாகையாலே, இப்படி விப்ரதிபத்தி விஷயமாகிறதில்லையினே. இனித்தான், ஆதித்யன் உதிக்கிறவிடம் கிழக்காகவும், அவன் அஸ்தமிக்கிறவிடம் மேற்காகவுமினே கொள்ளுகிறது. அதுதான் மஹாமேருவுக்கு நாலு பார்ச்சவத்திலும் பேதித்தினே இருப்பது. ஆகையாலேயினே நாலு பார்ச்சவத்திலு முள்ளவர்களுக்கு மஹாமேரு வடக்காயிருக்கிறது. “நைவாஸ்தமயமரீக்கஸ்ய நோதயஸ் ஸர்வதாஸத: உதயாஸ்தமயாக்க்யா ஹி தர்சநாதர்சநம் ரவே: ஸர்வேஷாம் த்வீப வர்ஷாணாம் மேருருத்தரதோ யத:” என்று இதுதான் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலே சொல்லப்பட்டது. இப்படி பல ஹேதுக்களாலும் ஆகாசாதிகளிலே அந்தர்ப்பூதமாய், தனக்கென்னவொரு த்ரவ்ய வ்யவஸ்தையில்லாமையாலே திக்கென்று ஒரு த்ரவ்யமுண்டென்கிறவதுவும் சேராதென்கை. “ஆகாசாதி” என்கிற ஆதி சப்தத்தாலே பூமியைச் சொல்லுகிறது. இவற்றிலே, திக்கு அந்தர்ப்பூதமாகையாவது, ஸூர்யனுடைய உதயாதிகளுக்கு ஈடாக இவற்றுக்குள்ளே திக்விபாகத்தைக் கல்பித்துக் கொள்ளுகிற தொழியப் பிரித்துக் காணலாவதொரு வஸ்துவின்றிக்கேயிருக்கை. “அதுவும் சேரா”தென்றது, முன்பேயுமொரு பசுஷத்தை நிஷேதிக்கையாலே ஸமுச்சயம்.

விளக்கம் - நான்கு நபர்கள் நான்கு திசைகளில் நிற்பதாக வைப்போம். அவர்களுக்கு நடுவில் உள்ள பகுதியானது ஒருவனுக்குக் கிழக்காகவும், ஒருவனுக்கு மேற்காகவும், ஒருவனுக்குத் தெற்காகவும், ஒருவனுக்கு வடக்காகவும் புலப்படும் அல்லவோ? இதன் காரணம் என்ன? அந்தந்த திசைகளானவை த்ரவ்யம் என்று இல்லாமல், அவரவர்களுக்கு ஏற்படும் கற்பனை மட்டுமே ஆகும். நான்கு நபர்களுக்கு நடுவில் உள்ள பகுதியான

ப்ருத்வீ முதலானவை த்ரவ்யம் என்பதால், இவ்விதம் கற்பனையாக அறிவதற்கான விஷயமாக அவை இருப்பது கிடையாது. மேலும் சூரியன் எந்த இடத்தில் உதிக்கிறானோ அதுவே கிழக்கு என்றும், அவன் மறையும் இடமானது மேற்கு என்றும் அல்லவோ கொள்ளப்படுகிறது? அத்தகைய கிழக்கு மற்றும் மேற்கு என்பதான திசைகள், மஹா மேருவிற்கு நான்கு புறத்திலும் சூழ்ந்துள்ளன. எனவேதான் நான்கு புறத்திலும் உள்ளவர்களுக்கு மேருவானது வடக்காக உள்ளது. ஸ்ரீவிபு - நைவாஸ்தமயமரீக்கஸ்ய நோதயஸ் ஸர்வதாஸத: உதயாஸ்தமயாக்க்யா ஹி தர்சநாதர்சநம் ரவே: ஸர்வேஷாம் த்வீப வர்ஷாணாம் மேருருத்தரதோ யத: - எப்போதும் உள்ளதான சூரியனுக்கு உதயம் மற்றும் அஸ்தமனம் இல்லை. சூரியனைக் காண்பது மற்றும் காண இயலாமல் போவது என்னும் விளைவாக மட்டுமே உதயம், அஸ்தமனம் என்று காண்கிறார்கள். அனைத்து த்வீபங்களுக்கும் மேருவானது வடக்காக உள்ளது - என்று கூறப்பட்டது. இப்படியாக பல காரணங்களாலும், ஆகாசம் போன்றவற்றில் திசைகள் அடங்கிவிடுவதால், தங்களுக்கு என எந்த ஒரு த்ரவ்ய நிலையும் அவற்றுக்கு இல்லை என்பதால், திசைகள் என்பதான ஒரு த்ரவ்யம் உள்ளது என்று கூற இயலாது. “ஆசாசாதி” என்பதில் உள்ள “ஆதி” என்பதன் மூலம் பூமியானது கூறப்படுகிறது. இவற்றில் திசைகள் உள்ளடங்கி இருப்பது எப்படி? சூரியனுடைய உதயம் மற்றும் அஸ்தமனம் என்பவற்றுக்கு ஈடாக, இந்தத் திசைகளுக்குள் வேறுபாடுகளைக் கற்பனையாகக் கொள்ளுகிற நிலை மட்டுமே உள்ளது அல்லாமல், இவற்றைப் பிரித்துக் காண்பிக்கும் வஸ்து ஏதும் இல்லை. சூர்ணையில் உள்ள “அதுவும் சேராது” என்பதன் பொருள், “முன்பே ஒரு கருத்தைத் தள்ளிய காரணத்தால், அதனையும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும்” என்பதாகும்.

129. சிலர் ஆவரணாபாவம் ஆகாசமென்றார்கள்.

அவதாரிகை – ப்ருதிவ்யாதி சதுஷ்டத்வோபாதி ஆகாசத்தையும் பாவ ரூப பதார்த்தமாகக் கொள்ளாதே, ஆவரணாபாவ ரூபமாகக் கொள்ளுகிற பௌத்த மதத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - பூமி முதலான நான்கு பூதங்கள் போன்றே ஆகாசத்தையும் இருக்கின்ற ஒரு பொருளாகக் கொள்ளாமல், மறைக்கக்கூடிய பொருளாக, இல்லாத தன்மையுடன் கூடியதாகக் கொள்ளும் பௌத்த மதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சிலர் ஆவரணாபாவம் ஆகாசமென்றார்கள்) என்று. “ஆவ்ரியதே அநேந” என்கிற கரண வ்யுத்தபத்தியாலே, ஆவரணங்களாவன ஸ்த்தூல பதார்த்தங்களான ப்ருதிவ்யாதிகளாய், அவற்றினுடைய அபாவமே ஆகாச சப்த வாச்யமல்லது, இது ஆகாசம் என்று காட்டலாம்படி பாவ ரூபமானதொரு பதார்த்தமன்று என்கை. “ந ச ப்ருதிவ்யாதி அபாவமாத்ரமாகாச இதி வக்தும் சக்யம்” என்றிறே பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - “ஆவ்ரியதே அநேந - இதனால் மறைக்கப்பட்டுள்ளது” என்பதான செயப்படுபொருளாக உள்ளதால், மறைக்கப்படும் தம்மை கொண்டவையான ஸ்தூலமான பொருள்களாக உள்ள பூமி முதலானவைகளாக, அவற்றின் இல்லாமை என்பதே ஆகாசம் என்ற சொல்லால் குறிக்கப்படுகிறது அல்லாமல், “இதுவே ஆகாசம்” என்று காண்பிக்கலாம்படியான இருக்கின்ற பொருள் அல்ல என்பதே அவர்களுடைய கருத்தாகும் [குறிப்பு: இங்கு ஆகாசம் என்னும் சொல்லானது, “எதுவும் இல்லாத வெற்றிடம்” என்னும் பொருளைத் தருவதாக அவர்கள் கூறுகிறார்கள்]. ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் (2-2-23) - “ந ச ப்ருதிவ்யாதி அபாவமாத்ரமாகாச இதி வக்தும் சக்யம் - பூமி முதலானவற்றின் இல்லாமை என்பதே ஆகாசம் என்று கூற இயலாது - என பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார்.

130. பாவரூபேண தோற்றுகையாலே அதுவுஞ்சேராது.

அவதாரிகை - அத்தை நிராகரிக்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் காண்பிக்கப்பட்ட பௌத்த மத கருத்தைத் தள்ளுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பாவரூபேண) இத்யாதியாலே. அதாவது பாவ ரூபத்வேந அங்கீகரிக்கப்பட்ட ப்ருதிவ்யாதிகளோபாதி “அத்ர சயேந பததி, அத்ர க்ருத்ர: பததி” என்று ச்யேநாதிகளுடைய பதநத்துக்கு தேசமாய்க் கொண்டு, ஆகாசமும் பாவ ரூபேண தோற்றுகையாலே, இத்தை ஆவரணாபாவ ரூபமாகச் சொல்லுகிற அது சேராதென்கை. “அதுவும்” என்று நிஷித்த ஸமுச்சயம். இதுதன்னை, “ஆகாசே சாவிசேஷாத்” என்கிற ஸூத்ரத்திலே, “ஆகாசே ச நிருபாக்க்யதா ந யுக்தா, பாவ ரூபத்வே நாப்யுபகத

ப்ருதிவ்யாதிவத் ஆகாசஸ்யாப்யபாதித ப்ரதீதி ஸித்தத்வாவிசேஷாத்; ப்ரதீயதே ஹ்யாகாசோத்ர ச்யேந: பதத்யத்ர க்ருத்ர: பத்தி இதி ச்யேநாதிபதந்தே சத்வேந” என்று தொடங்கி பாஷ்யகாரர் விஸ்தரேண அருளிச் செய்தார்.

விளக்கம் - இருக்கின்ற பொருள்களாக ஏற்கப்பட்ட பூமி முதலானவை போன்று, “அத்ர ச்யேந பததி, அத்ர க்ருத்ர: பததி - இந்த ஆகாசத்தில் பறவை பறக்கின்றது, இங்கு கழுகு பறக்கின்றது” என்பதாக, பறவைகள் போன்றவை பறப்பதற்கு இடமாகக் கொண்டு, ஆகாசமும் இருக்கின்ற ஒரு பொருளாகவே புலப்படுகிறது. ஆகவே இப்படிப்பட்ட ஆகாசத்தை, இல்லாத ஒரு பொருளாகக் கூறுவது பொருத்தம் இல்லை. சூர்ணையில் உள்ள “அதுவும்” என்பது, இந்தப் பொருளிலும் இவ்விதம் கூறுவது சேராது என்று உணர்த்த வந்தது ஆகும். இதனை ப்ர. ஸூ. (2-2-33) - ஆகாசே சாவிசேஷாத் - ஆகாச விஷயத்திலும் (பௌத்தர்களின் வாதம்) பொருந்தாது, அங்கும் வேற்றுமை இல்லை என்பதால் - என்ற ஸூத்ரத்தில், “ஆகாசே ச நிருபாக்க்யதா ந யுக்தா, பாவ ரூபத்வே நாப்யுகத ப்ருதிவ்யாதிவத் ஆகாசஸ்யாப்யபாதித ப்ரதீதி ஸித்தத்வாவிசேஷாத்; ப்ரதீயதே ஹ்யாகாசோத்ர ச்யேந: பதத்யத்ர க்ருத்ர: பத்தி இதி ச்யேநாதிபதந்தே சத்வேந - பூமி முதலானவை போல ஆகாசமும் இருக்கின்ற பொருளாக நீங்கள் ஒப்புக்கொள்வதால், பூமி போன்றவை எவ்விதம் ப்ரத்யக்ஷத்தால் உணரப்படுவதன் காரணமாக வேறு எதனாலும் மறுக்கப்பட இயலாமல் உள்ளதோ, அதே போன்று எந்த வேறுபாடும் இன்றி ஆகாசமும் எதனாலும் மறுக்கப்படாமல் உள்ளது. அத்ர ச்யேந: பததி, அத்ர க்ருத்ர: - அங்கு கழுகு பறக்கிறது, அங்கு பருந்து - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, கழுகு முதலானவை பறக்கும் இடமாக ஆகாசம் உள்ளது” என்பது தொடக்கமாக பாஷ்யகாரர் விரிவாக அருளிச்செய்தார்.

131. வேறே சிலர் இதுதன்னை நித்யம் நிரவயவம் விபு அப்ரத்யக்ஷம் என்றார்கள்.

அவதாரிகை - இனி, ஆகாசத்துக்கு நித்யத்வ நிரவயவத்வ விபுத்வ அப்ரத்யக்ஷத்வங்கள் கொள்ளுகிற நையாயிக வைசேஷிக மதத்தை அருளிச் செய்கிறார் (வேறே சிலர்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து ஆகாசத்திற்குக் நித்யமாக உள்ல தன்மை, அவயவம் அற்ற தன்மை, எங்கும் நிறைந்துள்ள தன்மை, கண்களால் காண இயலாத தன்மைபோன்ற பல வற்றையும் கூறுகின்ற நையாயிக வைசேஷிக மதங்களுடைய கருத்தைக் கூறுகிறார்.

சூர்ணை விளக்கம் - ஒரு சிலர் ஆகாயத்தை நித்யமானது, அவயவம் இல்லாதது, எங்கும் நிறைந்தது, கண்களால் காண இயலாதது என்று கூறுகிறார்கள்.

132. பூதாதியிலே பிறக்கையாலும், அஹங்காராதிகளில்லாமையாலும், கண்ணுக்கு விஷயமாகையாலும் அவை நாலுஞ் சேராது.

அவதாரிகை - அது தன்னை நிராகரிக்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் காண்பிக்கப்பட்ட கருத்தைத் தள்ளுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பூதாதியிலே பிறக்கையாலும்) இத்யாதியாலே. அதாவது பூதாதி ஸம்ஜ்ஞகமான தாமஸ அஹங்காரத்திலே உத்பந்நமாகையாலும், ஒன்றிலே நின்றும் உத்பந்நமானதொன்றுக்கு ஸாவயவத்வம் ஸித்தமாகையாலும், நித்யம் நிரவயவமென்கிற விரண்டுஞ் சேராது. (பூதாதியிலே பிறக்கையாலும்) என்றது, சப்த தந்மாத்திரத்தினுடைய ஸ்தூலாவஸ்தையாகையாலே அதுக்கும் இதுக்குமுண்டான ஐக்யத்தைப் பற்ற. இனி, விபுவாகில் ஸஸ்வகதமாக வேணுமிறே. ஸ்வகாரணமான அஹங்காராதிகளில் இதுக்கு வ்யாப்தியில்லாமையாலே அதுவும் சேராது. பஞ்சீகரண ப்ரயுக்தமான ரூபவத்த்வத்தாலே கண்ணுக்கு விஷயமாகையாலே அப்ரத்யக்ஷமென்கையும் சேராது. “ஆகாசம் கறுத்துத் தோற்றுகிறதும் அத்தாலே” என்றாரிறே கீழே; இது தன்னை “அண்டாந்தர் வர்த்திநச் சாகாசஸ்ய த்ரிவருத் கரணோபதேச ப்ரதர்சித பஞ்சீகரணேந ரூபவத்த்வாச் சாக்ஷஷத்வேப்யவிரோத:” என்று பாஷ்யகாரருமருளிச் செய்தார்.

விளக்கம் - ஆகாசமானது பூதாதி என அறியப்படுவதாகிய தாமஸ அஹங்காரத்திலிருந்து உற்பத்தி ஆவதாலும், ஒன்றுலிருந்து உற்பத்தி ஆகும் மற்றொரு பொருளுக்கு உறுப்புகள் என்பது உண்டாவதாலும், “ஆகாசமானது நித்யமானது, அவயவம் அற்றது” என்று கூற இயலாது. “பூதாதியில் பிறக்கையாலும்” என்று ஏன் கூறவேண்டும் என்பதற்கு விடை

அளிக்கிறார்; ஆகாசமானது சப்த தந்மாத்தரையின் ஸ்தூலமான வடிவமாக உள்ளதால், பூதாதிக்கும் இதற்கும் உள்ள ஒற்றுமை காரணமாக உரைத்தார். அடுத்து, எங்கும் நிறைந்த பொருள் என்றால், அனைத்து இடங்களில் பரவி நிற்கவேண்டும் அல்லவோ? ஆனால் ஆகாசமானது தன்னை உற்பத்தி செய்த அஹங்காரம் போன்ற வஸ்துக்களில் நிறைந்திருப்பதில்லை என்பதால், “எங்கும் நிறைந்த தன்மை” என்பது ஆகாசத்திற்குச் சேராது. பஞ்சீகரணம் என்பதன் விளைவாக, அனைத்து பூதங்களிலும் ஆகாசம் கலந்துள்ளதால், கண்களுக்குப் புலப்படும்படியாகவே உள்ளது; ஆகவே “ஆகாசமானது கண்களுக்குப் புலப்படாது” என்பதும் பொருந்தது. சூர்ணை (117) - ஆகாசம் கறுத்துத் தோற்றுகிறதும் அத்தாலே - என்று இவரே கூறினார் அல்லவோ? இதனை ஸ்ரீபாஷ்யம் (2-2-23) - அண்டாந்தர் வர்த்திநச் சாகாசஸ்ய த்ரிவருத் கரணோபதேச ப்ரதர்சித பஞ்சீகரணேந ரூபவத்தவாச் சாக்ஷஷத்வேப்யவிரோத: - அண்டத்திற்குள் உள்ள ஆகாசத்திற்கு த்ரிவருத்தகரணம் கூறப்பட்டு, தொடர்ந்து பஞ்சீகரணம் மூலம் ரூபம் உள்ளதாக உபதேசிக்கப்படுவதால், அதனைக் கண்களால் காண இயலும் என்று கூறுவதில் விரோதம் இல்லை - என்பதாக பாஷ்யகாரரும் அருளிச்செய்தார்.

133. த்வகிந்த்ரியத்தாலே தோற்றுகையாலே, வாயு அப்ரத்யக்ஷமென்கிற அதுவுஞ் சேராது.

அவதாரிகை - வாயுவும் ப்ரத்யக்ஷமென்று; ஸ்பர்சாநுமேயமென்றிறே அவர்கள் சொல்லுவது; அதையும் நிராகரிக்கிறார் (த்வகிந்த்ரியத்தாலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - “வாயுவும் கண்களால் காண இயலாத ஒன்றாகும். அதனைத் தீண்டுதல் என்ற அனுபவம் மூலம் மட்டுமே அறியலாம்” என்று அந்த மதத்தினர் கூறுகிறார்கள். அதனையும் தள்ளுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களிலே ஏதேனுமொன்றுக்கு கோசரமானபோதே ப்ரத்யக்ஷத்வம் ஸித்தமாகையாலே, த்வக் இந்த்ரியத்தாலே தோற்றுகிற வாயுவை அப்ரத்யக்ஷமென்னவொண்ணாது என்கை.

விளக்கம் - ஞான இந்த்ரியங்களில் ஏதேனும் ஒன்றால் மட்டுமே ஒரு வஸ்துவை அறிய இயலும் என்றால், ப்ரத்யக்ஷமாகப் புலப்படும் தன்மை தேறுகிறது. ஆகவே, தீண்டுதல் என்ற புலனால் அறியப்படும் வாயுவை ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணத்திற்கு இலக்காகாத ஒன்றாகக் கூற இயலாது.

134. தேஜஸ்ஸு பெளமாதி பேதத்தாலே பஹுவிதம்.

அவதாரிகை - இனி பரஸ்பர விலக்ஷண ஸ்வபாவங்களான பூத விசேஷங்களில் ஜ்ஞாதவ்ய அம்சங்களை அருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - அடுத்து, ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்ட சிறப்பான இயல்பைக் கொண்டதாக உள்ள பஞ்சபூதங்களில் காணப்படும் அறியப்படவேண்டிய அம்சங்களை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, பெளமம், திவ்யம், ஓளதர்யம், ஆகரஜம் என்கிற பேதத்தாலே அநேக விதமாயிருக்குமென்கை. பார்த்திவ மாத்ரேந்தநமான தேஜஸ்ஸு பெளமம், அதாவது தீபாதி. ஜல மாத்ரேந்தநமான தேஜஸ்ஸு திவ்யம், அதாவது ஆதித்யாதி. பார்த்திவ ஜலேந்தநமான தேஜஸ்ஸு ஓளதர்யம், அதாவது ஜாடராக்நி. நிரிந்தநமான தேஜஸ்ஸு ஆகரஜம், அதாவது ஸுவர்ணாதி.

விளக்கம் - அக்னியானது பெளமம், திவ்யம், ஓளதர்யம் மற்றும் ஆகரஜம் என்பது போன்று வேறுபாடுகளால் பலவிதமாக உள்ளது. பஞ்சீகரணத்தால் உண்டாக்கப்பட்ட மண்ணின் மூலமாக மட்டுமே கிடைக்கும் ஒளியானது பெளமம் எனப்படும்; அதாவது தீபம் முதலானவை. நீரிலிருந்து மட்டுமே கிடைக்கின்ற ஒளியானது திவ்யம் எனப்படும்; அதாவது சூரியன் போன்றவை. மண்ணிலிருந்தும், நீரிலிருந்தும் கிடைக்கும் ஒளியானது ஓளதர்யம் எனப்படும்; அதாவது ஜாடராக்நி போன்றவை. பாறைகள் மூலமாகக் கிடைக்கும் ஒளியானது ஆகரஜம் எனப்படும்; அதாவது ஸுவர்ணம் போன்றவை.

135. அதில் ஆதித்யாதி தேஜஸ்ஸு ஸ்திரம், தீபாதி தேஜஸ்ஸு அஸ்திரம்.

அவதாரிகை - இதில் ஸ்த்திர அஸ்த்திர விபாகம் பண்ணுகிறார் (அதில் ஆதித்யாதி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் -இவற்றில் நிலையாக இருத்தல், நிலையின்றி இருத்தல் என்பதான வேறுபாடுகளை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - சிரகால வர்த்தித்வத்தாலே ஆதித்யாதி தேஜஸ்ஸு ஸ்த்திரமென்கிறது. ஸ்ஷிப்ர விநாசித்வத்தாலே தீபாதி தேஜஸ்ஸு அஸ்த்திரம் என்கிறது.

விளக்கம் - நீண்டகாலம் நிலையாக உள்ளதால் சூரியன் முதலான தேஜஸ் என்பவை நிலையானவை ஆகிறது. ஒவ்வொரு நொடியும் அழிவதால், தீபங்களுடைய தேஜஸ் போன்றவை நிலையற்றவை ஆகிறது.

136. தேஜஸ்ஸுக்கு நிறம் சிவப்பு, ஸ்பர்சம் ஓளஷ்ண்யம்.

வ்யாக்யானம் – (தேஜஸ்ஸுக்கு நிறம் சிவப்பு) இத்தாலே, தேஜ: பததார்த்தங்களில் வர்ண பேதம் பதார்த்தாந்தர ஸம்ஸர்கஜம் என்கை. (ஸ்பர்சம் ஓளஷ்ண்யம்) இத்தால், உஷ்ண ஸ்பர்சம், சீத ஸ்பர்சம், அநுஷ்ண சீத ஸ்பர்சம் என்கிற த்ரிவித ஸ்பர்சத்திலும் இதுக்கு ஸ்பர்சம், ஓளஷ்ண்யமென்கை. இதுதான் தேஜ பதார்த்தங்களான ஸுவர்ணாதிகளில் பலவத் ஸஜாதீய த்ரவ்யங்களாலே அபிபூதமாகையாலே தோன்றாது.

விளக்கம் - (தேஜஸ்ஸுக்கு நிறம் சிவப்பு) – ஒளியை உண்டாக்கும் பதார்த்தங்களில் காணப்படும் நிற வேறுபாடுகள் போன்றவை, அந்தந்த பதார்த்தங்களில் சேர்ந்துள்ள மற்ற பொருள்களால் ஏற்படுபவை ஆகும் எனப்பட்டது. (ஸ்பர்சம் ஓளஷ்ண்யம்) - உஷ்ணமான தீண்டுதல், குளிர்ந்த தீண்டுதல் மற்றும் உஷ்ணமும் குளிரும் இல்லாத தீண்டுதல் ஆகிய மூன்றில், தேஜஸ்ஸுக்கு உஷ்ணமான தீண்டுதல் உள்ளது. ஆனால் இத்தகைய உஷ்ணமான தீண்டுதல் என்பது, ஒளிரும் பொருள்களான தங்கம்

போன்றவற்றில், மற்ற பல பொருள்களுடைய சேர்த்தி காரணமாக வெளிப்படாமல் உள்ளது.

137. ஜலத்துக்கு நிறம் வெளுப்பு, ஸ்பர்சம் சைத்யம், ரஸம் மாதூர்யம்.

வ்யாக்யானம் - (ஜலத்துக்கு நிறம் வெளுப்பு) இதுக்கு ஸ்வாபாவிக வர்ணமிது. வர்ண பேதம் வந்தவிடம் ஒளபாதிகம். (ஸ்பர்சம் சைத்யம்) இத்தால், த்ரிவித ஸ்பர்சத்திலும் சைத்யம் இதுக்குள்ளதென்கை. ஆகையால் இதுக்கு ஸ்பர்ச பேதமுண்டாகிறது அந்ய ஸம்ஸர்கத்தாலே. (ரஸம் மாதூர்யம்) இத்தால் இதுக்கு ஸ்வாபாவிக ரஸமிது, ரஸாந்தராபத்தி ஸம்ஸர்கஜமென்கை.

விளக்கம் - (ஜலத்துக்கு நிறம் வெளுப்பு) - நீருக்கு வெண்மை என்பது இயல்பான நிறம் ஆகும். நீருக்கு உள்ள பலவிதமான நிறங்கள், அதற்கு வந்து சேர்ந்தவை ஆகும். (ஸ்பர்சம் சைத்யம்) - மூன்றுவிதமான தீண்டுதல்களில் இதற்கு உரியது குளிர்ச்சி ஆகும். இத்தகைய தீண்டுதல் தன்மையில் வேறுபாடு ஏற்படுவதற்குக் காரணம், மற்ற பொருள்களுடைய சேர்த்தியால் ஆகும். (ரஸம் மாதூர்யம்) இதற்கு உரிய சுவை இனிமை ஆகும். இத்தகைய சுவையில் வேறுபாடு ஏற்படுவதற்குக் காரணம், மற்ற பொருள்களுடைய சேர்த்தியால் ஆகும்.

138. பூமிக்கு நிறமும் ரஸமும் பஹுவிதம்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது லோகத்தில் காணப்படுகிற நானாவித வர்ண ரஸங்களுக்கெல்லாம் உத்பத்தி ஸ்தாநமிது என்கை.

விளக்கம் - பூமியின் நிறமும் சுவையும் பலவிதமாக உள்ளது. உலகத்தில் உள்ள பலவிதமான நிறங்கள் மற்றும் சுவைகள் ஏற்படக் காரணமாக உள்ள இடம் பூமியே ஆகிறது.

139. ஸ்பர்சம் இதுக்கும் வாயுவுக்குமநுஷ்ணாசீதம்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது த்ரிவித ஸ்பர்சத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இவற்றுக்கு ஸ்பர்சம் இதுவென்கை. ஆகையால், இவற்றிலும் காதாசித்தமாகக் காணப்படுகிற ஸ்பர்ச பேதமும் ஒளபாதிகம்.

விளக்கம் - மூன்றுவிதமான தீண்டுதல்களில், பூமிக்கு வாயுவிற்கும் உஷ்ணம் மற்றும் குளிர்ச்சி ஆகியவை அற்ற தன்மைகளே உள்ளன. இவற்றுக்குச் சில நேரங்களில் ஏற்படும் தீண்டுதல் மாற்றங்கள் அனைத்தும் வந்து சேர்ந்தவை ஆகும்.

140. இப்படி அசித்து மூன்றுபடிப்பட்டிருக்கும்.

வ்யாக்யானம் - இப்படியென்று ஸிம்ஹாவ லோகந ந்யாயத்தாலே, முன்பு அருளிச்செய்தவற்றையெல்லாம் கடாஷித்து அநுபாஷித்துக் கொண்டு, அசித் தத்வோபந்யாஸத்தை நிகமித்தாராயிற்று.

விளக்கம் - சிங்கம் ஒன்று நடக்கும்போது திரும்பிப் பார்ப்பது போன்று, முன்பு தாம் அருளிச்செய்த அனைத்தையும் மீண்டும் நோக்குபவராக, அவற்றை மீண்டும் உரைத்து, அசித் தத்வம் குறித்த விளக்கங்களை நிறைவு செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – ஆக, ப்ரதமத்திலே “அசித்து ஜ்ஞாந சூந்யமாய் விகாராஸ்பதமாயிருக்கும்” என்று அசித்தினுடைய லக்ஷணத்தைச் சொல்லி; அநந்தரம், அதுதான் சுத்தஸத்வயாதி பேதேந த்ரிவிதமாயிருக்கும்படியைச் சொல்லி; உத்தேச க்ரமத்திலே ப்ரதமம் சுத்த ஸத்வமாகிற அசித்தினுடைய ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி; ததநந்தரம், மிஸ்ரஸத்வமாகிற அசித் விசேஷம் இன்னதென்றும், அதுதான் சதுர்விம்சதி தத்வமாயிருக்குமென்றும், அதில் ப்ரதம தத்வம் இன்னதென்றும், அந்த தத்வத்தினுடைய அவஸ்த்தா விசேஷங்களிருக்கும்படியையும், அதில் நின்றும் தத்வாந்தரங்கள் உத்பந்நமாகைக்கு ஹேது அதினுடைய குணவைஷம்யமென்றும், அந்த குணங்கள் தான் இன்னதென்றும், அவை தானதுக்கு அவிநாபூதங்களாய், அதினுடைய அவஸ்த்தா பேதங்களாலே அநுத்பூதங்களாயும் உத்பூதங்களாயுமிருக்குமென்றும், அவைதான கார்யானுமேயங்களென்றும்,

அவற்றினுடைய வைஷம்ய ப்ரயுக்தமான மஹதாதி தத்வோத்பத்தி க்ரமத்தையுஞ் சொல்லி,

விளக்கம் - முதலில், சூர்ணை (77) – அசித்து ஜ்ஞாந சூந்யமாய் விகாராஸ்பதமாயிருக்கும் - என்பது தொடங்கி அசித்தின் லக்ஷணங்களைக் கூறினார். அடுத்து, அசித்தானது சுத்தஸத்வம் போன்ற வேறுபாடுகள் காரணமாக மூன்றாக உள்ளதைக் கூறினார்; தாம் உரைக்க வந்த வரிசையில் முதலில் சுத்தஸத்வமாக உள்ள அசித்தின் விதத்தை உரைத்தார். அதன் பின்னர், மிச்ரஸத்வமாக உள்ள அசித்தின் சிறப்பு இன்னது என்றும், அது இருபத்துநான்கு விதமாக உள்ள தத்வமாக உள்ளது என்றும், அதில் முதல் தத்வம் இன்னது என்றும், அந்த முதல் தத்வத்தின் நிலைகளுடைய சிறப்புகள் உள்ள விதங்கள் குறித்தும், அந்த முதல் தத்வத்திலிருந்து மற்ற தத்வங்கள் அனைத்தும் உற்பத்தி ஆவதற்குக் காரணம் அதன் குணங்களில் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளே ஆகும் என்றும், அந்தக் குணங்கள் இன்னது என்றும், அவை ஒன்றை விட்டு ஒன்று பிரியாமல் உள்ளன என்றும், அதனுடைய நிலை மாறுதல்கள் காரணமாகக் கண்களுக்குப் புலப்படும் புலப்படாமலும் உள்ளன என்றும், அவை கார்யங்களாக ஆவதற்கு ஏற்றவை என்றும், அவற்றின் ஏற்றத்தாழ்வால் உண்டாகின்ற மஹத் போன்ற தத்வங்களுடைய வரிசையையும் கூறினார்.

வ்யாக்யானம் – அநந்தரம், இப்படி யுத்பந்நங்களான தத்வங்களினுடைய ஸமுதாய கார்யமான அண்டோத்பத்தியையும், அந்தவண்டத்துக்குள்ளில் ஸமஷ்டி புருஷ சதுர்முகோத்பத்தியையும், ஈச்வரன் ஸமஷ்டி வ்யஷ்டி பதார்த்தங்களை அத்வாரகமாகவும் ஸத்வாரகமாகவும் நின்று ஸ்ருஷ்டிக்கும்படியையுஞ் சொல்லி, அநந்தரம் அண்டங்களினுடைய பஹுத்வத்தையும், அவற்றினுடைய கட்டளையையும், அவைதான் ஈச்வரனுக்கு லீலோபகரணங்களென்னுமத்தையும், அவற்றினுடையவுத்பத்தி ப்ரகாரத் தையுஞ் சொல்லி,

விளக்கம் - அதன் பின்னர் இவ்விதம் உற்பத்தி ஆகிய தத்வங்களுடைய கூட்டு கார்யமாக உள்ள அண்டத்தின் உற்பத்தியையும், அந்த அண்டத்திற்குள் அனைத்து புருஷர்களுடைய தொகுத்த வடிவமான நான்முகனுடைய உற்பத்தியையும், ஈச்வரன் அனைத்து பொருள்களையும் நான்முகன் மூலமாகப் படைத்தல் மற்றும் தானே படைத்தல் ஆகியவை குறித்தும் உரைத்தார். அடுத்து அண்டங்கள் பல்வாக உள்ளதையும், அவற்றினுடைய

அளவுகளையும், அவை ஈச்வரனுக்கு விளையாட்டுக் கருவிகளாக உள்ளதையும், அவற்றின் உற்பத்தி விதங்களையும் கூறினார்.

வ்யாக்யானம் - அநந்தரம், ஆகாசாதி பூதங்களுக்குத் தனித்தனியேயுண்டான விநியோகத்தையும், ஜ்ஞாந கர்மேந்த்ரியங்களுக்கும் உபயாத்மகமான மநஸ்ஸுக்கு முண்டான வருத்தி பேதத்தையும், ஆகாசாதிகளுக்கு சப்தாதிகள் ப்ரதிநியத குணங்களா யிருக்கும்படியையும், அவற்றுக்கு குணவிநிமயம் வருகைக்கு ஹேதுவையும், குணாதிக்யத்துக்கு ஹேதுவையுஞ் சொல்லி; இப்படி மிச்ர ஸதத்தினுடைய ப்ரகாரத்தை விஸ்தரேண உபபாதித்து,

விளக்கம் - அடுத்து ஆகாசம் முதலான பூதங்களுடைய தனித்தனியான பயன்களையும், ஞானேந்த்ரியங்கள் மற்றும் கர்மேந்த்ரியங்கள் ஆகிய இரண்டிற்கும் பொதுவாக உள்ள மனதிற்கு உள்ளதான செயல்பாட்டு வேறுபாடுகளையும் கூறினார். அடுத்து ஆகாசம் போன்ற பூதங்களுக்கு சப்தம் போன்றதான தனித்தனி குணங்கள் உள்ளதையும், அவற்றுக்கு மற்றவற்றின் குணச்சேர்க்கை ஏற்படுவதன் காரணத்தையும், அந்தந்த பூதங்களுக்கு அந்தந்த குணங்கள் ஓங்கி இருப்பதற்கான காரணத்தையும் அருளிச் செய்தார். இவ்விதம் மிச்ரஸதவத்தின் விதங்களை மிகவும் விரிவாக அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - அநந்தரம், இதினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேதுவாயிருந்துள்ள ஸத்வசூந்யமாகிற அசித் விசேஷத்தையும் ஸங்க்ரஹேண சொல்லி; அநந்தரம், ஏதத் பூர்வோக்தமான அசித் த்வயத்தினுடைய விநியோக ப்ரகாரத்தையும், அசித் த்ரயத்தினுடைய பரிணாமங்களையுஞ் சொல்லி; ஏதத் தர்சநைக தேசிகர்களுடைய கால விஷய ப்ரதிபத்தி பேதத்தையும் காட்டி; அநந்தரம், கீழ்ச் சொல்லப்பட்டவற்றில் பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளுடைய விப்ரதிபத்தி ப்ரகாரங்களையும், அவைதான் அயுக்தமென்னு மிடத்தையுஞ் சொல்லி; அநந்தரம், பரஸ்பர விலக்ஷணமான பூத விசேஷங்களில் ஜ்ஞாதவ்யாம்சங்களையும் தர்சிப்பித்து; இப்படி, அசித் த்ரயத்தினுடைய ப்ரகாரத்தையு மருளிச்செய்து தலைக்கட்டினார்.

விளக்கம் - அடுத்து, மிச்ரஸத்வத்தின் மாற்றங்களுக்குக் காரணமாக உள்ள ஸத்வசூந்யம் என்னும் அசித் வகை குறித்து சுருக்கமாக அருளிச்செய்தார். இவ்விதம் முன்பு கூறப்பட்ட இரண்டு அசித்துக்கள் எவ்விதம் உபயோகம் ஆகின்றன என்பதையும், மூன்றுவிதமான அசித்துக்களுடைய மாற்றங்கள் குறித்தும் உரைத்தார். இவ்விதமாக உள்ள நம்முடைய தர்சனத்தில் உள்ள சில ஆசார்யர்கள், காலத்வம் குறித்து கருத்து வேறுபாடு கொண்டதை உரைத்தார். அடுத்து, கீழே கூறப்பட்டவற்றில், வேதங்களுக்கு விரோதமாகக் கருத்து உரைப்பவர்களுடைய முரண்பட்ட வாதங்களைக் கூறினார்; அவை யுத்திக்குப் பொருந்தாது என்பதையும் கூறினார். அடுத்து, ஒன்றுக்கொன்று சிறப்பாகக் காணப்படும் பூதங்களில் உள்ள அறியப்படவேண்டிய அம்சங்களை உரைத்தார். இப்படியாக மூன்று வகையான அசித் தத்வங்களுடைய தன்மைகளை உரைத்து, இந்தப் பகுதியை நிறைவு செய்தார்.

**ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த
தத்வத்ரயத்தில்**

அசித் ப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்

திருவரங்கச்செல்வனார் திருவடிகளே தஞ்சம்

தஞ்சம் அடைந்த நம் இராமாநுசன் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்